

Độc Mị Bát Hoàng Tử

Contents

Độc Mị Bát Hoàng Tử	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 2: Chương 1.1	2
3. Chương 3: Chương 1.2	6
4. Chương 4: Chương 2	9
5. Chương 5: Chương 3	15
6. Chương 6: Chương 4	21
7. Chương 7: Chương 5	27
8. Chương 8: Chương 6	34
9. Chương 9: Chương 7	39
10. Chương 10: Chương 8	47
11. Chương 11: Chương 9.1	54
12. Chương 12: Chương 9.2	58
13. Chương 13: Chương 10	61
14. Chương 14: Chương 10.1	67
15. Chương 15: Kết Thúc	74

Độc Mị Bát Hoàng Tử

Giới thiệu

Một câu chuyện ngắn thời cổ đại xoay quanh giữa hai con người tại giới - xinh đẹp nhưng cả hai đều

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-mi-bat-hoang-tu>

1. Chương 1: Tiết Tử

Nàng luôn hé ra khuôn mặt nhẵn dẹt thường giống cái mặt mèo. Vĩnh viễn mang biểu tình biếng nhác, khóe môi thường nhếch lên nụ cười nhợt nhạt xấu xa, luôn thu hút người khác nhìn đến, ai cũng đoán ra cặp mắt

bảo thạch long lanh kia bên trong rốt cuộc giấu tâm tư kì quái gì.

Lúc này tay liền nhàng đụng chạm gương mặt này.

Còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt, sắc mặt của nàng tái nhợt như tuyết, làm cho rằng tính mạng của nàng gần như sắp kết thúc. Về sau mới biết được, đó là bởi vì nàng ít khi được tiếp xúc với ánh sáng mặt trời.

Này cũng được gần năm quen biết, so với quá khứ, khí sắc của nàng tốt hơn rất nhiều, hai má cũng trở nên nở nang chút, hồng nhuận chút. Chính là biết vì mỗi ngày nương nhờ trong phủ của ăn sơn hào hải vị, hay là bởi vì cho nàng nhiều lắm những “thú vui” về nữ nhân?

Ngón tay hạ xuống, cặp mắt còn mơ màng buồn ngủ hơi mở, cánh mũi xinh xắn cũng phát ra tiếng hừ rất , khả là bất mãn việc quấy rầy giấc ngủ ngọt ngào của nàng.

“phiền a.” Nàng giơ giơ bàn tay trắng nõn bé lên, đem bàn tay to của đẩy ra, xoay thân mình rồi đem cả khuôn mặt cơ hồ đều chôn ở trong chăn lông tuyết trắng kia —— đó là cố ý chuẩn bị nàng, có nó, ban đêm nàng được ngủ.

“Nhược Từ...” thậm trọng tìm từ, nàng nửa mê nửa tỉnh như vậy làm cho khó có thể mở miệng được——
“Hôm nay... Bệ hạ tứ hôn cho ta, tháng sau chính thức thành thân.”

Đợi lâu, thấy người trong chăn có phản ứng, liền có điểm bất an chờ đợi, bởi vì nàng từ trước đến nay phải là nữ tử thích yên ắng, ôn nhu, đối với ... Nàng càng có rất nhiều ý tứ muốn khống chế, cùng giữ lấy , có khả năng nghe đến tin tức này hoàn toàn có động tĩnh gì.

Lại qua lâu, thanh của nàng mới từ trong chăn mơ hồ truyền ra “Nga! biết.”

Chỉ là như vậy? Như vậy đạm nhiên trả lời, cũng làm cho trong lòng trợn thất vọng. cho rằng Nhược Từ nhảy dựng lên néo cổ áo của , dùng cặp mắt kia trừng lớn, uy hiếp tuyệt đối được thú nữ nhân khác.

Nguyên lai đánh giá địa vị chính mình trong lòng nàng cao như vậy?

Cứ như trong lòng càng thất vọng hơn, từng bước lui tới cửa, còn cam lòng quay đầu lại liếc mắt nhìn, nàng vẫn là có nhúc nhích chỉ co rúc ở giường.

Cũng tốt, cứ như vậy kết thúc . cùng với nàng vốn là người của hai thế giới, gặp nhau, là hồi hộp lắm. Ôm nhau, cũng là bởi vì thủ đoạn nàng xảo hoạt. Mến nhau, là vì thế khống chế động tâm trong lòng.

Mà nay cách biệt... Là kết cục định trước.

Nhưng ngay khi bàn tay chạm tới cánh cửa, trong chớp mắt, lại mơ hồ nghe được giọng mềm mại của nàng, “Hoài Tố... Thiếp để cho chàng ly khai thiếp, dù là tử, thiếp cũng bao giờ buông tay.”

chấn động, đột nhiên quay đầu lại, đối diện với giường nàng nằm trong mắt dần xuất lộ quang.

khắc kia, chỉ còn thương tiếc cùng cõi lòng tan nát.

2. Chương 2: Chương 1.1

Hoài Tố là hộ bộ lương giám ở Tây Nhạc, trắng ra chính là trông giữ kho lương thực.

Này quan hàm chức vị cũng lớn, chỉ là lục phẩm, nhưng là bởi vì thân phận đặc thù của , vì thế cho dù là đại quan nhất phẩm thấy , cũng vô cùng cung kính. Bởi vì là nhi tử của hoàng đế, nhân xưng “Bát hoàng tử”.

Chỉ là ở trong lòng Hoài Tố, địa vị hoàng tử này xác thực chính là bị người khác cười nhạo.

đến nay cũng biết mẫu thân của mình là ai, chỉ nghe khi còn rất , nữ tử ôm ngã vào trước cửa lớn của hoàng cung, người mang theo phong thư, chính là của hoàng đế hạ bút viết, may mà đúng lúc thừa tướng đại nhân vừa ra hoàng cung gặp, nhìn thấy lá thư này lập tức quay người hồi cung giao cho hoàng đế.

Hoàng đế vừa nhìn đến, long nhan lập tức là trận kinh hãi thối, vội vàng chạy đến gặp nữ tử này, nhưng nghe lúc đó hơi thở của nàng ta rất mong manh lên lời, chỉ là run run dùng ngón tay chỉ vào người được quần cận thần trong tay lót, sau đó mạng quy thiên.

Thế là, hoàng đế đưa mang vào trong cung, cũng căn cứ theo tin tức ở lại người mà sai người ghi tên vào gia phả của hoàng thất, cho ở trong cung. Nghe , vì thế hoàng hậu còn từng cùng với hoàng đế âm ỉ trận lớn, thân phận của đứa , tại sao có thể tính là con trai hoàng thất? Mà mấy vị huynh trưởng của cũng chưa từng coi là huynh đệ, chỉ là gọi bằng tên của .

Từ , ở trong cung cũng được người coi trọng, biết họ mặc dù thấy cung kính, nhưng trong lòng thực là phục . từng, ở lúc tám tuổi, có lần ngủ trưa, nghe được cung nữ chuyên “vú em” ở ngoài cửa sổ cùng người khác tán gẫu oán giận : “Mệnh ta thế nào khổ như vậy, bị phân đến trong cung hầu hạ vị chủ tử này. Chủ tử người khác sớm được phong vương, thái tử tương lai còn muốn kế thừa hoàng vị. Nhưng ta vị chủ tử này, đến chết chỉ sợ cũng là ‘Đã đứa ’ chỉ có danh mà có phận a.”

‘Đã đứa ’, đây là cái tên khác do các huynh trưởng đặt cho .

Thế là, từ liền học xong nhần cùng thụ hưởng. Ngoại trừ tam ca đối tốt với ra, ở hoàng thất cũng có người dễ dễ bề tin tưởng.

Lúc mười tám tuổi, chương quản hộ bộ tam hoàng tử Kiên Bạch làm cho đến hộ bộ giúp, muốn cấp tam ca thêm phiền phức, miễn cho có nhiều tin đồn nhảm,, vì thế liền tự mình thỉnh Hoàng Thượng làm cái chức quan hộ bộ, cẩn trọng, tận tâm tận lực, luôn bận rộn.

Nhoáng cái được ba năm, chức quan có đổi qua, lại cũng có bất kỳ người nào đối với cuộc sống của quan tâm cùng nghi vấn gì, tựa hồ mệnh vốn là như vậy.

Đầu năm, Tây Nhạc bị nạn hạn hán làm nháo loạn , hộ bộ lương thực nhận được tin tức , quan viên địa phương có ít lần cắt xén tiền cùng lương thực giúp dân chúng gặp nạn thiên tai này, làm túi tiền riêng. Kiên Bạch rất tức giận, ở trước mặt bề hạ thỉnh người điều tra ra , hoàng đế nhanh chóng quy định trong tháng phải điều tra việc này. Bởi vì Kiên Bạch bận rộn, vì thế Hoài Tổ chủ động cầu làm thay.

Thâm nhập cuộc sống người dân gần tháng, đem chính mình ra vẽ là tên khất cái, chuyên làm ăn xin, cuối cùng cũng tra ra chút tình bí mật, có thể trở về kinh báo cáo.

Chỉ là đường hồi kinh, bởi vì gặp mưa đến lúc thay đổi tuyến đường, biết sao, chính mình cùng thủ hạ xông vào trong sơn cốc, trong lúc nhất thời đường trở nên hơn, rừng cây hiu quạnh, cộng thêm sơn đạo vì nước mưa lầy lội chịu nổi, từ trước đến nay luôn cư xử điềm đạm, bình tĩnh như Hoài Tổ cũng khỏi nhíu mày lại.

“Bát hoàng tử, chúng ta có khả năng là lầm đường, hay là trước lui về .” gã thủ hạ giọng nhắc nhở. Ngày bề hạ cấp kỳ hạn càng ngày càng gần, nếu như trong vòng 3 ngày trở lại được kinh thành, coi như là khi quân.

Hoài Tổ là hoàng tử, tốt xấu gì cũng có thể bảo vệ cái mạng, đến lúc đó chân chính phải bị khổ chính là bọn , những thuộc hạ này.

“Sơn cốc này có đường vào, có đường ra, chỉ là chúng ta còn có tìm được. tại nếu lại quay đầu ra, chỉ sợ thời gian dài hơn.” Hoài Tổ suy tư chỉ chốc lát, xuống ngựa, “ về phía trước xem xem.”

Vài người theo khỏi cau mày, tình nguyện xuống ngựa. Sơn cốc này rất yên tĩnh, cũng có ít tùng lâm, theo trong sơn cốc thỉnh thoảng vừa xuất đường , ở đây hẳn là có người ở , chỉ là rất ít người.

“ có ai biết nơi này là nơi nào sao?” Hoài Tổ đặt câu hỏi. Mọi người hai mặt nhìn nhau, hồi đáp được. Hiển nhiên mọi người đều chỉ là vội vàng vội vã gấp rút lên đường, có chuẩn bị địa đồ, càng có thăm hỏi qua.

Hoài Tổ cũng có muốn chỉ trích ai, này chủ tử ưu điểm lớn nhất chính là tính tình tốt, cũng oán giận, cũng chỉ trích. vui vẻ nhất chính là thời gian, cũng chỉ là tâm hơi trầm xuống, hơi nhếch môi, được lời mà thôi. Này có thể cùng ở trong cung địa vị xấu hổ là có liên quan. Trong lòng biết những người đó cũng coi như những chủ tử tôn quý khác, mà chính cũng tự mình lấy cái danh chủ tử này.

Thế nhưng trách cứ, lại tìm được lỗi ra, lại cứ xuống như vậy cũng phải là biện pháp hay. Hoài Tổ chuẩn bị bỏ cuộc.

Đột nhiên, có tùy tùng “A” kinh hô tiếng, thanh lớn, nhưng ở nơi vắng vẻ trong sơn cốc phá lệ vang dội.

Mọi người tò mò truy vấn, “Làm sao vậy?”

Người nọ vẻ mặt kinh hãi lấy tay chỉ chỉ phía trước, giọng : “Có rắn!”

Nhắc tới “Xà”, dù cho những người này đều là bậc đại hán khô ngô, cũng khỏi thay đổi sắc mặt.

Hoài Tố mấy bước tới, theo thủ hạ kia chỉ điểm, hướng xa xa nhìn lại, cho dù từ trước đến nay bình tĩnh, lúc này cũng khỏi được thâm giật mình.

Giật mình nguyên nhân phải là bởi vì nhìn thấy xà, mà là cảnh tượng trước mắt này, chưa bao giờ tưởng tượng qua ——

Chỉ thấy cái vật thể có màu vàng ròng, lớn chừng như cánh tay người bình thường thô to, quay quanh ở mảnh đất có dày lá cây, mà bên trong thân thể đại xà, còn có cái bóng màu đen đồng dạng cuộn mình thành đoàn, nhìn kỹ, kia thể nhưng lại là con người.

“Đó là người ?” Có người run giọng hỏi.

“Nên phải là bị xà ăn ?” Người còn lại điệu cũng khá hơn chút nào. Có lẽ là thanh mấy người làm kinh động đến đại xà, nguyên bản còn cuộn trong lá dày, đầu rắn đột nhiên ngẩng cao đứng lên, con mắt sáu màu hề chớp mắt nhìn chăm chăm mấy người, đem người bọn họ da gà nổi cả lên.

“Lấy cung tiễn đến.” khi mọi người còn kinh hãi đôi chân như nhũn ra, Hoài Tố lại đột nhiên trấn định mở miệng.

Có người chạy lấy túi tùy thân đựng tên của Hoài Tố đến.

Hoài Tố rút ra mũi tên, khoắc lên dây cung bắn, ánh mắt kiên định dừng ở đầu rắn kia, nguyên bản nhìn qua hung ác, xà độc như là cũng cảm nhận được nguy hiểm áp bức, thể là co rút lại đầu rắn, đem thân thể hoàn toàn triển khai.

Nhưng vào lúc này, cái bóng đen kia giật giạt.

Hé ra trắng thuần khuôn mặt nhẵn sạch , mang theo vài phần biểu tình biếng nhác ở trước mặt mọi người như đóa hoa rở rộ. Tay bé của nàng tùy ý sờ sờ xà, trong miệng đồ đồ la hét cái gì.

“Nha, là tiểu nương!” Lại có người kinh hô.

“Hảo nguy hiểm! Con rắn kia miệng hé ra đem nàng nuốt vào trong bụng a !”

Đôi mắt đẹp của tiểu nương kia ôn nhu mê man mở ra, thấy phía trước có mấy người, càng thấy cảm trong tay cung tiễn, vận sức chờ phát động Hoài Tố, nàng hơi giật mình hỏi: “Các người là ai a? Người muốn làm gì?” T

hanh kia có thể kiều mềm giọng, trong lúc nhất thời làm cho người ta đoán ra tuổi của nàng.

“nương, xin đừng động.” Hoài Tố từng chữ thở,mũi tên trong tay nhanh chóng trong nháy mắt bay ra.

Chỉ nghe mảnh sau khi kinh hô, kia mũi tên thành linh bắn ở giữa đầu rắn!

Thủ hạ Hoài Tố mỗi người hoan hô ca ngợi, ” tài bắn cung của Bát hoàng tử thực là tuyệt diệu!”

bé kia lại kinh sợ ôm lấy thân rắn, đối Hoài Tố chất vấn, “Người dựa vào cái gì bắn chết rắn của ta?” Tất cả hoan hô bỗng nhiên đều an tĩnh lại —— rắn của nàng? Đây xà chẳng lẽ còn là do nàng chăn nuôi?

Khuôn mặt nhẵn của tiểu nữ tử tối sầm xuống, theo trong tay áo rút ra cây trúc , đặt ở bên miệng lo lắng thối lên, bất quá chỉ chốc lát, xung quanh nơi nơi vang lên thanh xào xạc, ngay sau đó, vô số bầy rắn cũng biết là theo địa phương nào nhanh bò tới, đưa bọn họ vây quanh.

“Xong! Chúng ta chọc tới đại phiền toái a.” Mọi người tất cả đều kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, chỉ có Hoài Tố ở lúc ban đầu còn ngưng mi nhưng vẫn duy trì trấn định.

nhìn về phía nữ hài nhi xa xa kêu gọi đầu hàng, “nương, xin lỗi, tại hạ vừa nãy vì cứu người sốt ruột, nên biết đây là vật nuôi của nương. Chúng ta mấy người còn có trọng trách trong người, có thể hay ra khỏi nơi này?”

“Người giết xà nhà của ta, thời gian có thể hay nghĩ tới cấp cho ai?” bé kia sắc mặt mặc dù tuyết trắng, nhưng khóe miệng tiêu ý lại kiều mị như hoa, chỉ là lúc này đây kiều mị xác thực làm người ta kinh hồn bạt vía.

“Chẳng lẽ nương muốn mấy người chúng ta đền mạng cho xà của nàng sao?” Hoài Tố hỏi lại.

Nàng cũng để ý tới hỏi, biết từ nơi nào lấy ra bình, đổ ra chút thuốc, bôi lên vị trí trúng tên của con rắn, sau đó lại dụng lực nhỏ cung tên, cũng ở vết thương hung hăng xoa thuốc. Kỳ dị chính là, con rắn kia thân nhúc nhích mấy cái, thế nhưng lại sống lại.

“Nha đầu kia thực quá cổ quái, biết là lai lịch gì, nên phải là quái trong núi?” Có người đưa ra suy đoán đáng sợ.

Hoài Tố mắt gợn sóng, thủy chung nhìn người đối diện, có nhiều lời vô ích. Qua lát, đột nhiên hỏi: “nương có hay họ Công Tôn?”

Đổi thành tiểu nữ nhân kia kinh ngạc, nàng liếc cái, “Người nhận được ta?”

Hoài Tố hỏi lấy nhàn nhạt cười: “Tổ tiên của ta cùng tổ tiên nương là quen biết cũ, giao tình tốt, nương hôm nay có thể hay phóng chúng ta con đường ra? Chúng ta có chuyện quan trọng, ngày khác ta dâng môn hướng nương thỉnh tội.”

“cần, ta ghét nhất cùng người lãng phí miệng lưỡi.” Tròng mắt nàng vừa chuyển, “Tổ tiên nhà người nếu cùng tổ tiên của ta là quen biết cũ, vậy ta cũng muốn hỏi người, người biết nơi này là nơi nào sao?”

“Ly Sầu cốc.” Hoài Tố lạnh nhạt ra địa danh này, nghe được người chung quanh hít ngậm khí lạnh.

Hiển nhiên ở trong lòng của bọn họ, ba chữ này cùng sào huyệt của ma quỷ quái ở cũng kém là bao nhiêu. Bất quá đây chỉ là người đời suy nghĩ sai lầm mà thôi.

Ly Sầu cốc đích xác từng có người được gọi là “nữ” người, nữ nhi Cửu Vô Cấu của độc vương Cửu Thế Ngạn. Nàng này am hiểu dụng độc, trong cốc nhiều năm có rắn trùng, đều hàm chứa kịch độc, vì thế có rất ít người tới gần nơi này ở.

Thế nhưng Cửu Vô Cấu kỳ thực chưa từng chủ động hại qua người nào, nếu có người khiêu khích, nàng cũng cố ý làm khó người ta. Hoài Tố tổng cảm thấy thể nhân chính là thích khuyếch đại việc, tỷ như có người làm chuyện tốt, khoa trương lên đưa trở thành cái thể hùng, nếu có người làm điểm chuyện xấu, liền là nghiệt hoành hành.

Có lẽ mọi người luôn luôn muốn ỷ lại vào lời đồn đại như vậy, cùng những lời truyền kỳ trong quán trà lâu? Mắt thấy xung quanh nhiều bày rắn xấu xí như vậy, trước mắt tiểu nữ nhi này lại co bộ dáng tự tiêu tự phi, biểu tình trên tức, lại làm cho thể phòng bị.

Nữ hài nhi gật gật đầu, “Người có thể chỉ ra tên nơi này cũng dễ dàng, mấy năm nay trong cốc cùng người bên ngoài giao tiếp bất hòa, có rất ít người còn nhớ chúng ta. Được rồi, ta cho các người cơ hội giao dịch công bằng, người đáp ứng, ta liền thả các người.”

“nương mời.”

Nàng cười meo meo bưng lên đầu rắn, “Người bắn rắn của ta, bây giờ cũng cho rắn của ta cắn người ngậm, nếu người may mà chết, chính là mệnh nên tuyệt, ta liền tha các người.”

“Lớn mật! người biết là ai sao? Dám sử dụng thủ đoạn ác độc như vậy áp chế!” Thủ hạ Hoài Tố lập tức lớn tiếng, nhưng Hoài Tố chỉ dùng thân thủ, liền ngăn lại đây tứ kêu gào.

nhàng, “Nàng muốn cắn thể nào?” Nàng ngăn người, thủ hạ của Hoài Tố cũng ngăn người. điên rồi sao? Chẳng lẽ còn muốn làm cho con rắn kia cắn ngậm a? Nhìn con rắn kia đầy màu sắc, chỉ sợ là có kịch độc nha.

3. Chương 3: Chương 1.2

Nữ hài nhi đánh giá , “Người quả muốn cho bảo bối của ta cần?”

Hoài Tố về phía trước hai bước, tới gần thân xà, sau đó vén tay áo lên, lộ ra đoạn cánh tay, “Nếu như cần xong, ta may mà chết, nàng nhất định phải lập tức ngừng trận xà này lại, làm cho chúng ta ly khai.”

Nữ hài nhi giảo hoạt con người đen lóe ra, nhìn lát, hừ lạnh tiếng, “Ta mới tin người chịu làm cho rắn của ta cần, ta hận nhất là người cố làm ra về a.”

Nàng vừa dứt lời, bỗng nhiên trong miệng phát ra tiếng thanh bén nhọn như tiếng vang, kim xà trong tay nàng như là nhận được chỉ lệnh, thân thể mềm dẻo run lên bắn ra, nhanh như tia chớp , nháy mắt đến trước mắt Hoài Tố.

Thủ hạ Hoài Tố kinh hô muốn rút kiếm ra, lại trầm giọng ra lệnh: “Ta đáp ứng, thể vô tín, lui ra!”

Con rắn kia đầu ngẩng lên cao, nhìn chăm chăm ánh mắt của , như là nghĩ người nam nhân trước mắt này trong lòng rốt cuộc có bao nhiêu là sợ hãi

Này người xà giằng co có vẻ như là rất cổ quái mà quý dị, đột nhiên, miệng xà thực mở ra lộ ra răng lạnh lạnh lẽo, hung hăng ngậm cắn ở cánh tay Hoài Tố.

“Bát hoàng tử!” Mọi người luống cuống tay chân mặt đất đỡ người, nhưng Hoài Tố chỉ là phát tay cái, rút ra bên hông mình thanh chủy thủ ngắn, đem kim rắn cắn phá vết thương hơi mở chút ra, đem máu độc bài trừ, lại để cho người lấy đến bình rượu, vẩy vào nơi cánh tay bị thương.

ngẩng đầu, sắc mặt có chút nhợt nhạt, vẫn như cũ trấn định hỏi: “Ta tuân thủ lời hứa, nương có thể hay làm cho chúng ta ly khai ?”

Nữ hài nhi biểu tình có chút kinh ngạc, xem , lại nhìn nhìn vết thương tay, ập a ập ứng : “Người như thể xử lý vết thương là vô dụng, xà nhà của ta rất độc, đến nửa canh giờ, miệng vết thương của người sinh mủ, dù cho người chém đứt cái cánh tay, vẫn là bảo đảm được tính mạng, độc tính theo cánh tay của người lan tràn đến tâm mạch của người, cuối cùng do người hít thở thông mà chết.”

Hoài Tố lại mỉm cười, “Đa tạ nương nhắc nhở. Ta chú ý .”

Nữ hài nhi đem cây sáo thổi lên, tất cả xà độc lại đồng loạt thối lui, rất nhanh liền biến mất còn thấy bóng dáng tăm hơi. Nàng chỉ tay, “ về phía tây thêm ba dặm, nhìn thấy khối tấm bia đá, chính là cử đạo .”

“Đa tạ.” Hoài Tố kéo xuống mảnh vạt áo của mình bao lấy vết thương, sau đó dùng cái tay khác kéo dây cương, xoay người lên ngựa.

Đám thuộc hạ kia từ trong khiếp sợ vội vã nhắc nhở, “Bát hoàng tử, nha đầu kia lời thể tin, chỉ sợ bên kia còn có cạm bẫy.”

“Nàng muốn giết chúng ta dễ như trở bàn tay, cần lại chỉ cho chúng ta cái cửa tử.” Hoài Tố kẹp chân, con ngựa mang theo hướng về hướng nữ tử kia chỉ vội vã .

thực chứng minh bé kia chỉ phương hướng là chính xác, quả nhiên ngồi cưỡi ngựa khoảng quá hai ba dặm đường, bọn họ liền nhìn thấy khối đá, viết —— tập nhạc trấn.

Hoài Tố cùng đoàn người tiến vào trấn, người thủ hạ lập tức vì tìm đại phu tốt nhất trị thương. Kia đại phu vừa nhìn vết thương tay Hoài Tố, lại nghe người khác miêu tả, kinh hồn táng đảm : “Trời ạ, đó là kim hoa xà! Cắn ngậm liền toàn mạng, các người lại còn chạy đoạn dài tới đây?.”

đánh giá Hoài Tố, lại kinh ngạc : “Thể nhưng hình như độc này có dễ dàng chạy trong cơ thể người, bằng sắc mặt của người sớm nên biến thành màu tím đen .”

Nhưng Hoài Tố lúc này sắc mặt chỉ là có điểm xanh trắng, mặc dù cánh tay bị thương thể đồng đưa nhiều như bình thường, nhưng mà ngại hành tẩu, phảng phất vừa chỉ là do bị trúng vết đao mà thôi.

“Có thuốc bôi ngoài da cho ta ít là được rồi, độc được này độc chết ta, làm phiền đại phu ngài cố ý đến đây chuyển, là cực khổ.” Hoài Tổ rất khách khí.

Đại phu vẫn là rất yên lòng xem mạch cho , kinh ngạc hơn đúng là chính xác có nhiều dấu hiệu bị trúng độc, khỏi chặc chặc lấy làm kì lạ, sau đó lưu lại ít thuốc bôi tốt nhất thoa ngoài da kim sang được rồi mới ly khai.

Khách điểm Hoài Tổ thuê cũng lớn, hai tầng lầu trung đơn độc ở gian. Làm cho tất cả các thủ hạ còn bất an thủ hạ rời khỏi, mới mở ra cửa sổ trong phòng, tùy ý gió lạnh ngoài cửa sổ thổi vào trong vào phòng, sau đó ngửa mặt nằm ngã xuống giường.

Mặc dù kia nọc độc cũng có muốn lấy mạng của , nhưng cũng làm cho hội cảm mệt mỏi rã rời. Ở giường bất quá nằm hồi, mí mắt liền bắt đầu khép hờ, chỉ có vết thương cánh tay đau nhức, làm cho thần trí vẫn có thể bảo trì trận thanh tỉnh.

“Hoài Tổ, đừng ngủ.”

Ai? Là của thanh ai? Nga, được rồi, là tam ca từng đối với như vậy.

“Nếu như người ngủ, rất có khả năng là gọi cũng thềm tỉnh dậy. Người nhất định phải tỉnh, làm ánh mắt tam ca , giúp tam ca xem trọng người chung quanh, người chính là phụ tá đắc lực của tam ca, tam ca rất cần người, vì thế, người thể chết được.”

Thanh Kiên Bạch phiêu phiêu dang dang, giống như giấc mộng phiêu diêu ở bên tai của , thể là kim lòng đậu thảo tự , “Đúng vậy, tam ca, ta chết, ta là ánh mắt của người, ta là phụ tá đắc lực của người.”

Cánh tay giật giật, phải chính động , như là bị người nào đó giật. cho rằng là ảo giác của mình, thể nhưng ngay sau đó, vết thương cảm giác đau bỗng nhiên bị cổ cảm giác thanh mát thay thế, điều này làm cho triệt để thanh tỉnh, khê động người.

“Đừng nhúc nhích.” thanh ôn nhu vang lên, “Thuốc vừa mới rải lên, người động làm rớt a.”

Chẳng biết lúc nào, sắc trời bên ngoài hoàn toàn tối xuống, Hoài Tổ thấy người ngồi ở bên giường mình, cẩn thận từng li từng tí vì khám bệnh vết thương, khuôn mặt người kia, thể nhưng kia thân hình nho màu đen, cùng với tiếng non mềmkia, lại làm cho ký ức của quay lại.

“Công Tôn nương? Nàng...” kinh ngạc trừng mắt nhìn cái bóng kia, đây coi là cái gì? Bỗng nhiên phát ra lương tâm mình chính là nhân từ sao?

“kỳ quái, người cư nhiên có trúng độc?” Nàng tỉ mỉ xem kỹ vết thương, nghĩ tới chính mình cho rằng có sưng đỏ, xanh tím hoặc là cứng ngắc nhưng lại có cái gì dấu hiệu trúng độc.

“Chẳng lẽ người bách độc bất xâm?” cái tay bé lạnh lẽo phủ lên gương mặt , “Ta chưa bao giờ gặp qua người giống như người a, quá thú vị .”

Thanh kia mang theo tia nghiền ngẫm cùng hưng trí, giống như nàng là đối mặt chính là món đồ chơi.

Hoài Tổ đẩy ra tay nàng, mặc dù đến mức câu nệ đạo lý “Nam nữ thụ thụ bất thân”, bất quá đại nương khuya khoắt tiến vào gian phòng của nam nhân, lại động thủ động cước, xác thực quá hiếm thấy, so với việc nàng phóng rắn cắn , càng làm cho kinh ngạc hơn.

“nương đêm khuya đến thăm, có chuyện gì sao?” lạnh nhạt nhìn nàng, mặc dù thấy ngũ quan của nàng, nhưng tựa hồ có thể cảm giác được đối phương chính là cười .

“Tối thăm người chút a, ta cũng phải là kẻ tâm như rắn rết. Ta phóng rắn cắn người, cũng muốn người thực tử, chỉ là cho người cái giáo huấn, sau này xuất thủ nên lỗ mãng như vậy mà thôi. Thế nhưng người cư nhiên chút việc gì cũng có, quá kỳ quái nha, ta nhất định phải hảo hảo nghiền cứu chút mới được.”

Nàng , lại nâng cánh tay của lên nhìn nhiều lần.

bất đắc dĩ đành phải lần thứ hai thu hồi cánh tay, “nương, tại hạ đại nạn chết chỉ là may mắn, nàng nếu là có chuyện gì mời trở về . nương, phải luôn muốn bận tâm danh dự của mình.”

“Danh dự?” Nàng buồn cười nhớ kỹ cái từ ngữ này, “Chúng ta Ly Sầu cốc, có danh dự gì có thể để cho người xưng tụng. Được rồi, người biết ta họ Công Tôn, kia người biết ta gọi là gì sao?”

“ biết.”

Nàng nắm tay , tự nhiên giống như là bằng hữu nhiều năm thấy, “Ta kêu Công Tôn Nhược Từ.” Nàng ở bàn tay của nàng dùng đầu ngón tay viết tên của mình.”Tên này dễ nghe ? Là tổ mẫu của ta đặt cho ta đấy.”

“Nhược Từ?” nhưng khỏi cười trêu : “Nhưng ra tên phải như người a.” Nhược Từ, chính là hình như rất từ thiện, kỳ thực...

mặc dù có đem suy nghĩ trong lòng ra, Công Tôn Nhược Từ nhưng giống như cảm giác được cái gì, hạ thấp người tới gần đến trước mặt , kia gương mặt nhẵn xinh xắn tái nhợt cứ như vậy ràng xuất ở trước mắt .

“Người chê cười ta sao?” Nàng thở khí như hương lan, còn mang theo chút xạ hương tựa như thơm ngát, “Hừ, ta biết người suy nghĩ gì, ta hôm nay phóng rắn cắn người, chính là ác nữ nhân . Bất quá ai kêu người trước dùng tên bán bảo bối xà của ta?”

“Ta là muốn cứu nàng.” có thói quen bị người khác phái như vậy đến gần, đành phải giải thích việc kia là hiểu lầm, “Ta cho rằng nàng bị cái rắn kia cắn đến.”

“ như vậy, người nhưng ra là thấy việc nghĩa hăng hái làm hùng a?” Nàng mỉa suy nghĩ, bỗng nhiên, nắm lấy cánh tay kéo lên, sau đó mở miệng đào , nặng nề mà cắn miếng.

Hoài Tố kinh ngạc trừng mắt nàng, nàng rút cuộc muốn làm gì?

“Có đau hay ?” môi đỏ mọng của nàng khê khời mào”Ta muốn là để cho người biết rằng, răng của ta chính là có kịch độc, người có sợ chết ?”

“Buồn chán.” Hoài Tố đẩy tay nàng ra, xoay người nằm xuống, nếu nàng muốn , cũng muốn cùng nàng lời vô ích nữa.

Nàng lại cam lòng đẩy , “Này, người sợ tử sao? Là chết nga!” tiếng như vậy mềm mại vang lên chữ “Tử” tựa như có bao nhiêu uy hiếp, chỉ làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

Hoài Tố vẫn là để ý tới nàng.

Công Tôn Nhược Từ nghĩ nghĩ, con người đảo vòng, từ trong lòng lấy ra cái cái bình, sau đó ở vết thương của thượng dùng sức đẩy, nguyên vốn chỉ là bằng vết thương nhưng khi nàng đè ép bên dưới lại vỡ toang, máu tươi rỉ ra.

thể nhìn được nữa, đành phải xoay người ngồi dậy, chất vấn: “Công Tôn nương, nàng rút cuộc muốn làm gì?”

“Nghiên cứu người a! Ta cả đời đây là lần đầu tiên gặp được người sợ độc xà, biết máu của người có cái gì a, ta cuối cùng quyết định muốn lấy nó mang về nghiên cứu chút.” Nàng đưa bình cẩn thận từng li từng tí lấy máu tươi tại cánh tay xuống từng giọt. Sau đó, vừa cười meo meo, lần nữa giúp băng bó vết thương.

“Bọn họ gọi người là bát hoàng tử?” Nàng bên băng bó bên cùng chuyện phiếm.”Hoàng tử phải đều là ở kinh thành trong hoàng cung hưởng phúc sao? Vì sao người lại người chạy đến nơi đây đến?”

“Cùng nàng quan hệ.” Hoài Tố thể đối với Công Tôn Nhược Từ cẩn thận đề phòng. bé này hồi chủ ý này lại hồi chủ ý kia, ai biết sau khắc nàng có thể hay đột nhiên lấy ra bả dao đến, xé thân thể ra muốn “Nghiên cứu chút” đâu? “Người ngày mai phải về kinh phải ?” Nàng đem vải kết vết thương lại xong, hiển nhiên chuyện như vậy nàng thường xuyên làm, động tác rất thuần thục.

“Cùng cùng nàng quan hệ.” vẫn như cũ lấy giọng điệu đăm đăm mà hưởng ứng.

“Ta ở kinh thành cũng có bằng hữu quen biết cũ, nhiều năm có thấy, biết đối phương có khỏe .” Nàng bỗng nhiên cảm khái , sau đó, lại ngẩng đầu cười khanh khách nhìn “Chúng ta ngại đường đồng hành .”

Liền biết nàng nhất định yên lòng. Hoài Tố nhìn chăm chăm mặt mày của nàng, hồi : “Xin lỗi, được.”

“Vì sao?” Nàng nháy mắt, “Ta phiền phức đến người a, chỉ cần chuẩn bị cho ta con ngựa là được rồi. Mặc dù ta thường cưỡi ngựa, ừ... Nhưng tốt xấu bị quăng xuống lưng ngựa... nên té xuống ...” Nàng lăm bầm lều bầu.

Hoài Tố hít sâu hơi, “Công Tôn nương, hai chúng ta bình thủy tương phù, cũng thâm giao, ta có chuyện quan trọng muốn lập tức chạy về kinh, chỉ sợ thể hộ tổng nương, nếu nương giới cưỡi ngựa, liền càng thể đồng hành. Ta khuyên nương vẫn là mượn chiếc xe ngựa, tìm cái xa phu cùng hướng đạo, lại vào kinh gặp bằng hữu.”

Công Tôn Nhược Từ vẫn nhìn, chờ xong, nàng lại cười mỉm, “Người luôn rầy rà đông lớn, đơn giản chính là chịu mang ta vào kinh thôi. Quên, ta Công Tôn Nhược Từ cũng có cốt khí, cường cầu người đâu.”

Nàng trượt xuống giường, ra bên ngoài vài bước, bỗng nhiên lại như tựa nhớ tới cái gì, kêu tiếng, “Ái chà, ta quên đại. Vừa nãy thủ hạ của người cùng chương quỹ muốn uống rượu, ta len lén ở trong rượu cho vào ít hương tán.”

Hoài Tố nhanh như tia chớp nhảy đến trước mặt nàng, cầm lấy cánh tay của nàng, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Nàng rốt cuộc muốn làm gì? Nếu là bởi vì ta làm thương xà của nàng, nàng cũng cho răn cản ta, mạng đổi mạng, chúng ta xem như là huề nhau.”

“Ta đối với người hứng thú cũng hoàn toàn.” Nàng so với thấp hơn cái đầu, cái đầu chỉ tới ngực của, vì thể sóng vai đứng chung chỗ, chỉ có thể ngửa đầu nhìn, “Ta kêu người dẫn ta vào kinh, người lại chịu, hiển nhiên còn cấu giận ta phóng răn cản người. Đường đường nam tử hán đại trượng phu, thể nào mọn như vậy? Chẳng lẽ ta còn có thể ăn người phải?” Dăm ba câu, nàng cấp quở trách trận.

“Nàng rốt cuộc muốn như thế nào?” gầm.

“Rất đơn giản, mang ta vào kinh.” Nàng cười.”Vào kinh, ta liền cấp thủ hạ của người giải được.” Hoài Tố kiếp này gặp qua tình như thế làm cho người ta tức giận, trừng mắt trước mặt nữ nhân khuôn mặt tươi cười như hoa, rốt cuộc bất đắc dĩ làm ra nhượng bộ ——

“Hảo, ta mang nàng vào kinh, vào kinh sau liền quan hệ.”

Công Tôn Nhược Từ chớp chớp con ngươi, như là do dự chút, sau đó gật gật đầu, “Hảo.”

4. Chương 4: Chương 2

Ngày hôm sau, Thủ hạ Hoài Tố khi nhìn thấy bên cạnh từ lúc nào lại có Công Tôn Nhược Từ bên cạnh, đều kinh ngạc há to mồm.”Bát hoàng tử, nàng, nàng tại sao lại ở chỗ này?” Mỗi người hỏi những lời này đều nghẹn họng nhìn trân trối. Hoài Tố cũng để ý, cũng trả lời, chỉ là đơn giản mệnh lệnh, “Cấp cho công Tôn nương con ngựa đến.”

Bọn họ mua cho Công Tôn Nhược Từ ngựa mã màu đỏ thẫm, Công Tôn Nhược Từ liếc mắt nhìn, sau đó liếc hướng Hoài Tố ngồi đằng kia cùng với cả con ngựa cao to đen thui bên cạnh, giọng hỏi: “Ta cũng thể cưỡi ngựa được cùng người sao?”

“ thể.” Hoài Tố kiên quyết cự tuyệt, “Công Tôn nương thỉnh mau chóng lên ngựa, hôm nay lộ trình gần, chúng ta thể tốn thời gian thêm nữa.”

Công Tôn Nhược Từ đô đô ồn ào bò lên lưng ngựa, xem động tác của nàng, Hoài Tố có thể khẳng định rằng nàng có bao nhiêu võ công, hơn nữa đích xác là rất ít khi cưỡi ngựa.

Công Tôn Nhược Từ thân trang phục bằng tơ lụa màu đen, cùng mái tóc đen nhánh của nàng hợp lại cơ hồ càng tăng thêm sức mạnh quyền rũ, càng phụ trợ cho gương mặt nhắn xinh xắn nhưng tái nhợt của nàng, làm ai nhìn thấy đều là thương tiếc cùng đau lòng. Chỉ là Hoài Tố cũng có nhìn nhiều lần, liền nhanh chóng thúc ngựa trước, thủ hạ phía sau cũng rất ăn ý mà thúc ngựa theo sau, chỉ khổ cho Công Tôn Nhược Từ

giỏi cưỡi ngựa, ở phía sau kêu lên mấy tiếng, nhưng lại có ai xoay người tới giúp, nàng đành phải nỗ lực không chế con ngựa, tận lực để cho đội ngũ phía trước bỏ lại xa.

Hoài Tố cũng muốn bị Công Tôn Nhược Từ quần quýt lấy, nửa đường gặp phải nàng chính là do vận đen đui, còn muốn mang nàng lên kinh dám. thậm chí muốn ném nàng rất xa, ném đến nơi nhìn thấy được nàng trong phạm vi tầm mắt điều đó là mới tốt nhất.

Cứ như vậy cưỡi ngựa khoảng hơn canh giờ, con ngựa cũng trở nên mệt mỏi, Hoài Tố quay đầu lại nhìn nhìn, thế nhưng thực nhìn thấy bóng dáng của Công Tôn Nhược Từ. Lẽ ra vất vả để bỏ rơi nàng, chính mình nên thở dài hơi như chút được gánh nặng mới đúng, nhưng nhìn đường thấy bóng dáng mảnh khảnh của nàng, muốn nha đầu kia nữ tử lại mình, giỏi cưỡi ngựa, chẳng may đường ...

khỏi kéo đầu ngựa, đối với mọi người: “ngồi tại chỗ nghỉ ngơi chút.”

Mọi người ngẩn ra, thế nào bát hoàng tử lại dừng, cũng nửa điểm dấu hiệu? Đây tiền có, quán ăn cũng, liền nước trà cũng chẳng thấy, cái gì cũng có nhưng lại dừng giữa đường để nghỉ ngơi?

Nhưng Hoài Tố sau khi xong phóng thẳng xuống ngựa, ngồi ở ven đường tảng đá lớn, yên lặng lấy ra bầu rượu, uống vài hớp rượu.

Đáng tiếc rượu mang theo có nhiều, cũng chỉ đủ uống vài hớp mà thôi. Đối với chạy ngựa hơn canh giờ lộ trình như thế này, vài hớp rượu cũng thể giải quyết được khô cạn là bao nhiêu. Hoài Tố hướng xung quanh nhìn nhìn, chỉ thấy cách đó xa dưới cây đại thụ, có lão bà bà khoanh tay cúi đầu ngồi tảng đá, như là ngủ, bên chân của bà lão còn có vại nước cùng mấy cái bát.

tới, giọng kêu to, “Lão ma ma, nước này là bà bán sao?”

Lão bà bà kia ngẩng đầu, híp mắt lại lúc mới nhìn bộ dáng của, sau đó bày ra khuôn mặt đầy nếp nhăn, cười: “Đúng vậy, hai văn tiền chén.”

Hoài Tố muốn bỏ tiền ra mua nước, liền nghe được cách đó xa truyền đến tiếng vó ngựa, sau đó đạo thanh thoả hồn hể bay tới, “Này! Người... Cái kia bát hoàng tử! Người đứng yên cho ta!”

xoay người, chỉ thấy Công Tôn Nhược Từ cả người cong lại ngồi ở lưng ngựa, đầu cây trâm cũng bị lệch nhiều so với ban đầu, tóc dài đen nhánh phiêu tán bay trong gió, mà khuôn mặt nhợt từ trước đến nay luôn tái nhợt bỗng trở nên đỏ tươi như hoa đào.

Hoài Tố hai tay ôm ngực, khoe miệng hơi lộ ra vẻ tươi cười, dù bận rộn nhưng vẫn ung dung nhìn nàng cơ hồ là té xuống từ lưng ngựa mà chạy đến, chạy vội tới trước mặt mình, hùng hổ dùng ngón tay chỉ mũi, “Người! Người! Người! đường đường là đại nam tử hán, lại liên thềm để ý như vậy! Người là cố ý bỏ rơi ta có đúng hay? Cố ý đem ta yếu đuối ném ở phía sau, cũng quần sống chết của ta! Ta cho người biết, chọc ta nóng nảy, ta cũng thềm quan tâm tính mạng mấy tên thuộc hạ của người để vào mắt nha”.

Hoài Tố chờ nàng phát tiết xong, mới nhàn nhạt hỏi: “Người đây phải là bình an chạy đến sao? Chỉ trách kỹ năng cưỡi ngựa của người quá kém.”

“Hừ, ta giỏi cưỡi ngựa là bởi vì ta ít khi cưỡi ngựa, có gì hay là mất mặt cả.” Nàng liếc mắt nhìn vại nước dưới chân, “Này, mua cho ta chén nước uống a.”

“Người có tiền sao?” Hoài Tố ném cho lão bà bà hai văn tiền, đổ ra chén nước uống.

Công Tôn Nhược Từ phen đoạt lấy bát, trừng mắt dựng thẳng mắt: “Ta chính là muốn người mua!”

Môi đào của nàng vừa uống ngụm nước, liền “Phụt” cái, đem toàn bộ nước phun ra, bát cũng vút mặt đất.

Hoài Tố khỏi bật cười, “Trong nước còn có vật có thể làm người sợ sao?”

Công Tôn Nhược Từ lại thay đổi sắc mặt, nhìn chằm chằm lão bà bà bán nước kia, hỏi phun ra chữ, “Trong nước có độc.”

Hoài Tố cả kinh, quay đầu nhìn lại, lão bà bà kia còn cố tự trấn định, mỉm cười: “Vị nương này thực là thích giỡn, ta lão bà già bán nước, sao có thể làm cái loại chuyện này hại người?”

“ có độc sao? có độc vậy chính bà uống.” Công Tôn Nhược Từ dùng đầu ngón chân đá vại nước, lúc này vẻ mặt của nàng đường hoàng mà lạnh lùng nghiêm nghị, hoàn toàn giống vừa tiểu nương tinh quái lúc trước, nàng hừ tiếng: “Người có lẽ là biết lai lịch của ta, nếu dụng độc, tổ tông của ta là chuyên dùng độc a, còn chưa tới phiên người ở trước mắt ta múa rìu qua mắt thợ.”

Mấy tên thủ hạ của Hoài Tổ nghe được tranh chấp liền yên lặng vây quanh, mặc dù xác định trong chuyện này đây là xảy ra chuyện gì, thế nhưng Hoài Tổ nhìn ra lão bà bà kia biểu tình có chút biến, thế là hạ lệnh, “lục soát!” nghĩ lão bà bà kia cứ nhiên biết võ, cước đá lặn vại nước, thân xoay người, trong nháy mắt liền nhảy ra khỏi xa. Hoài Tổ muốn truy tìm, liền bị người phía sau kéo lại tay áo chút, quay đầu lại, thấy Công Tôn Nhược Từ lắc lắc đầu, “Đừng đuổi theo, cẩn thận có mai phục.”

nghĩ tới là nàng cự nê cứu mạng.

Hoài Tổ vốn đối với nàng có bao nhiêu hảo cảm, nhưng lúc này cũng khỏi tâm liền sinh ra cảm kích, cúi đầu câu, “Đa tạ.”

ngồi xổm người xuống, tinh tế kiểm tra vại nước kia. Vại nước tổn hại, nước bên trong chảy ra ngoài, thấm thấu vào đất. Quý dị chính là, này vốn cỏ dại còn xanh tốt, khi nước chảy vào trong đất cây lại bắt đầu trở nên khô vàng, sau đó héo rũ.

“Độc này rất bá đạo, vô sắc vô vị, gọi ‘ giọt lệ’ .” Công Tôn Nhược Từ cũng ngồi xổm xuống cùng nhau kiểm tra.”Chỉ là biết lão thái bà này là hướng về phía người mà độc, hay vẫn là vô luận ven đường người tới là ai, đều phải uống ngụm nước này.”

“Là hướng về phía ta.” Hoài Tổ khẳng định .

Từ khi xuất kinh điều tra nghe ngóng việc lương thảo cùng tiền bạc cứu tế bị cắt giảm tới nay, gặp phục kích, ám sát, dưới ba bốn lần, lần này là nguy hiểm nhất . Rất hiển nhiên, có người tận lực muốn ngăn cản hồi kinh phúc chỉ. Khi muốn báo lên tình hình này cho hoàng thượng, liền liên lụy đến rất nhiều người, sợ là có người sợ hãi bị vạch trần.

Công Tôn Nhược Từ chống má liếc xéo , “Bát hoàng tử có kế thừa hoàng vị ? Bọn họ tại sao muốn giết người?”

“Sát nhân có rất nhiều loại, cần thiết cùng hoàng vị có liên quan.” nhàn nhạt đáp lại, đem việc vừa rồi màn ném ở sau ót, suy nghĩ thêm nữa.

Thế nhưng người phía sau lại chịu bỏ qua cái đề tài này, truy đuổi hỏi: “Vậy còn vì cái gì? Vì tiền? Hay vẫn là vì nữ nhân?”

Hoài Tổ buồn cười, “Nữ nhân? Người cho là ai vì nữ nhân mà giết ta?”

“Vậy cũng chừng.” Công Tôn Nhược Từ nghiêng đầu , bắt đầu hết ảo tưởng bài này đến bài khác, “Người bộ dạng cũng rất đẹp mắt, ai biết có nương nhà nào coi trọng người, sau đó khóc hô cái làm cho cha nương bỏ ra khoản tiền vào việc hôn nhân này, nhất định phải thành thân với người. Bị từ hôn nhà kia liền thẹn quá hóa giận, lại cam lòng, vì thế nhất định phải đưa người vào chỗ chết.”

“Được rồi, chớ suy nghĩ lung tung .” Hoài Tổ về phía con ngựa khác, “Người đoán đúng.”

“Vậy người cho ta biết chân tướng a.”

Nàng kéo dây cương, ngược mặt, ánh mắt mong mỏi nhìn . Ánh mắt kia mang mong đợi cùng trong suốt bỗng nhiên làm cho Hoài Tổ có điểm thể hượng thụ, tránh ánh mắt nóng bỏng kia, thấp giọng : “Gấp rút lên đường quan trọng, sau này hãy .”

Công Tôn Nhược Từ con người đen len lén chuyển động mấy cái, tới trước con ngựa đỏ thẫm leo lên, giống như là muốn giẫm đạp lên ngựa, bỗng nhiên thở tiếng, lại tuột xuống.

Hoài Tổ nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy nàng ảo não mà đứng bên cạnh con ngựa, gì đó. Nàng là thích lắm lắm sao? Khóe miệng của lại khỏi nở rộ nụ cười nhạt, giương giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chỗ đạp lên lưng ngựa bị đứt a.” Nàng nhắc lên cho nhìn. Phản đáp mã quả nhiên bị nứt thành lỗ hổng, toàn bộ mã đạp ỉu xù rũ xuống, như là tùy thời bị hỏng.

Hoài Tố thu hồi ánh mắt, đối thủ hạ tiếng, “Đỡ công Tôn nương lên ngựa.”

Công Tôn Nhược Từ cắn cắn môi, đợi được có người đem nàng đỡ lên lưng ngựa lần nữa, người nọ vừ được mấy bước, nàng lại thoảng cái xoay người từ lưng ngựa ngã xuống. Cái này mang theo tiếng hô đau càng lớn, còn có cú đầu khóc nức nở.

Điều này làm cho Hoài Tố đến bên người nàng được, cúi người xuống hỏi: “thế nào?”

Nàng tức giận dậm chân, “Người đừng quản ta! Người chính là ý định xem ta tống , ta cũng bàn đạp của con ngựa này có chuyện, người lại làm cho ta lên ngựa, tại đem ta ngã xuống, người vui vẻ ?”

Nghe đối phương bịa đặt tội danh lung tung cho mình, Hoài Tố chỉ cảm thấy nàng rất buồn cười, muốn phản kích hai câu, bỗng nhiên khóe mắt dư quang liếc về bàn tay nàng! Nơi đó có vài đạo vết thương ở chấm máu, bầm đất màu xám đen cùng máu đỏ hỗn hợp lại cùng chỗ, cơ hồ khó có thể nhận ra cái tay bé kia nguyên bản là trắng nõn non mềm.

Mi tâm của nhú lại, ngồi xổm người xuống, kéo tay nàng, “Người phải có đồng thuốc lớn kỳ kỳ quái quái sao?”

Giọng điệu này rất nặng, như là chỉ trích cùng chất vấn.

Nàng liếc xéo cái, đưa tay rút về, “Ai cần người lo? Ta chính là muốn đau như vậy, dù sao ngoại trừ chính ta, cũng ai thêm quan tâm.”

Hoài Tố nhìn chằm chằm nàng hồi, quay đầu lại : ” Lấy cho ta bầu rượu đến.”

Đám thủ hạ kia vội vàng cầm bầu rượu còn hơn phân nửa, tất cả non nửa bầu rượu đều khách khí chút nào vẩy ở miệng vết thương tay của nàng, làm cho nàng đau đến đều phải hét thảm lên . Sau đó Hoài Tố cũng cho nàng phản đối, tùy tiện xé đoạn tay của mình áo đem vết thương tay nàng băng bao vây lại tầng tầng.

“Người dù cho hiểu được cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc, tốt xấu phải nhớ tới ta vừa mới cứu mạng của người a.” Nàng còn đồ đồ lải nhải oán trách.

Hoài Tố hỏi lại, “Nhớ người cứu ta mạng thế nào? Chẳng lẽ người hội cùng ta lấy thân báo đáp sao?”

Nàng khuôn mặt nhẵn trắng nõn đột nhiên đỏ mẩn, xùy tiếng : “Phi! Đừng tự dất vàng lên mặt mình, ta mới thấy thượng người đâu kẻ mặt lạnh. Luôn luôn phụng phịu, biểu tình vô diện , ai thêm người...” Lời còn chưa dứt, nàng lại kinh hô lên, nguyên lai Hoài Tố vì nàng băng bó kỹ vết thương, thế nhưng bỗng nhiên đem cả người nàng ôm lấy đến, vút lên lưng con ngựa của . Ngay sau đó, chính cũng nhảy lên lưng ngựa, kéo dây cương, đồng thời, cũng đem thân thể nhỏ của nàng vây quanh ở trước ngực chính mình.

“Đừng cảm rờm, chúng ta còn muốn gấp rút lên đường.” trầm giọng thét ra lệnh, muốn cùng nàng lời vô ích, hoàn toàn có lưu ý trong mắt nàng là ngạc nhiên, ngưỡng ngừng, cùng mặt nhỏ đặc ý.

Lặng lẽ tựa vào lồng ngực của , nơi đó mềm mại cùng rộng lớn nằm ngoài dự liệu của nàng. Mà càng làm cho nàng kinh hãi , là vì từ người của phát ra cổ hương vị nhàn nhạt... Tựa hồ như là dược thảo? Lại giống như loại dược thảo nào nàng từng thấy qua, có lẽ là rất nhiều dược thảo hỗn hợp vào nhau .

Rốt cuộc là nguyên nhân gì, làm cho tránh được kịch độc kia? Công Tôn Nhược Từ thực tò mò, về người này, còn có bí mật sau lưng của .

Qua hai ngày ngừng bốn ba, đoàn người Hoài Tố rốt cuộc trở lại kinh thành .

Ở nơi còn cách kinh thành khoảng mười dặm, rất xa liền nhìn thấy có mấy đoàn ngựa hướng bọn họ ở đây chạy tới. Công Tôn Nhược Từ có chút khẩn trương hỏi: “Lại là kẻ thù của người sao?”

“, là tam ca ta.” Hoài Tố trong giọng khó có theo mấy phần tâm tình nhảy nhót, đối với đoàn ngựa kia, lớn tiếng hỏi: “Là tam ca muốn các người tới sao?”

lưng ngựa người thị vệ chấp tay cung kính : “Bát hoàng tử, tam hoàng tử nghe ngài hôm nay hồi kinh, cố ý ở phía trước trong đình hóng mát chuẩn bị đón gió bầy rượu chờ ngài.”

“Tam ca tự mình đến nghênh ta?” Hoài Tố có chút kinh ngạc, lại càng thêm hưng phấn, hướng về phía trước chồm nghể mặt chạy vội mà .

Công Tôn Nhược Từ giọng hỏi: “Người cùng tam ca của người cảm tình rất tốt sao?”

“Tam ca là người thân nhất của ta đời này.” khẳng định giọng điệu kiên định.

Nàng đô đô chu mỏ, “người sớm ngày có nương tử, so với người này tam ca còn thân hơn.”

Hoài Tố giả như có nghe thấy, trước mắt cũng nhìn thấy cái chòi nghỉ mát kia, cơ hồ là thể chờ đợi được, ở lúc con ngựa còn chưa có chạy đến chòi nghỉ mát, liền phi thân từ ngựa nhảy xuống, ba bước liền chạy lên bậc thềm chòi nghỉ mát, vui sướng kêu tiếng, “Tam ca!”

Trong chòi nghỉ mát, là nam tử oai hùng đứng sẵn, gương mặt tuấn tú ôn nhu, nhưng trong mắt tinh quang lại bức người. Nhìn mặt mày hơn hở Hoài Tố, Kiên Bạch gật gật đầu, cầm đầu vai trầm giọng : “Trở về bình an là được rồi, tam ca đúng là sợ cho đệ ra ngoài lại chính là hại đệ.”

“Làm sao có thể? Đệ cũng nên ra ngoài, vì tam ca chia sẻ công việc.” Hoài Tố cười, cùng huynh trưởng ngồi xuống.

Kiên Bạch ánh mắt lại hướng người phía sau , ánh mắt dừng ở người Công Tôn Nhược Từ ngồi ngựa đen của Hoài Tố , rất có hứng thú hỏi: “nàng là ai?”

“Nửa đường gặp được cái đại phiền phức.”

“Phiền phức?” Kiên Bạch nhìn chằm chằm nàng, nhàn nhạt : “Nếu như là cái phiền phức, liền sớm bỏ lại , bên người chúng ta nếu là giữ lại cái phiền phức, liền tương đương với ở đầu của mình giắt thanh kiếm của địch nhân a.”

“Ta biết, bất quá...” Hoài Tố khoé mắt dư quang liếc hướng Công Tôn Nhược Từ, nàng xuống ngựa, hướng về chòi nghỉ mát tới.

“Huynh đệ các người uống rượu, đem mình ta ném ở ngựa. Bát hoàng tử, này kinh thành là địa bàn của người ? Chẳng lẽ người phải nên ra dáng là người địa phương sao?” Công Tôn Nhược Từ bất mãn lên bậc thềm, hai bên có thị vệ, thắt lưng đều mang kiếm, ngăn trở bước của nàng.

“Thế nào? cho ta vào?” Nàng hơi nhú mày, nhìn Hoài Tố, “Đây là ý tứ của người?”

“ nương nếu là mệt mỏi, thỉnh ở bên cạnh nghỉ ngơi.” Kiên Bạch khoát tay chặn lại, ý bảo thủ hạ đem Công Tôn Nhược Từ mang , cũng đối Hoài Tố thấp giọng : “Nghe đệ đoạn đường này trở về được yên ổn?”

Hoài Tố cười, “Chỉ là mấy mưu vớ vẩn . Yên tâm, đệ vẫn có thể tránh được .”

“Xem ra quả nhiên là có người ở thâm phá rồi.” Trán Kiên Bạch liền có tia lãnh, “Đệ yên tâm, tam ca tra ra được chút manh mối, chờ có mười phần nắm chắc, ta ở trước mặt phụ hoàng cấp đối phương cái đánh trả.”

“Tam ca phải cẩn thận, bây giờ hướng nội, tam ca cũng là cái đích để cho mọi người chỉ trích, thái tử cùng tứ ca bọn họ đều có hảo ý với tam ca. Tam ca là chủ quản hộ bộ, cũng làm cho người khác rất nhiều miệng lưỡi...”

Hoài Tố còn tha thiết kể , chợt nghe phía sau hai gã thị vệ “Ồi”, “Ồi” kêu hai tiếng.

vội vàng quay đầu lại, liền thấy kia hai gã thị vệ ngã nhào đất, nắm chặt tay của mình, mà Công Tôn Nhược Từ lại về mặt vô tội đứng ở nơi đó, hình như cùng nàng hoàn toàn có quan hệ.

Hoài Tố vội vàng ra chòi nghỉ mát, liếc nhìn bàn tay của hai gã thị vệ bắt đầu trở nên đen, lại trừng hướng Công Tôn Nhược Từ, “Người đối với bọn họ làm cái gì?”

Nàng thở dài, “Ai để cho bọn họ vô lễ như vậy, lên bắt lấy cánh tay của ta. Tốt xấu gì ta cũng là nữ nhi, thô lỗ như vậy, cũng biết chủ nhân của bọn họ dạy dỗ như thế nào ? ! Bọn họ tới bắt ta, cũng hỏi xem người của ta có cái gì, trùng độc chính là bọn họ tự tìm xui xẻo.”

“Nhanh đưa giải được giao ra đây.” Hoài Tố đưa tay, thái độ cường ngạnh, “Còn có thủ hạ của ta trùng độc, người cũng nhanh đưa giải được giao ra đây, phía trước chính là kinh thành đại môn, người tự mình người là được. Đạp mã ta sớm cho người thay lại tốt, người cũng đừng kiểm soát cái gì cười ngựa. Ta và người hôm nay chia tay, ngày sau còn có chút nợ nần gì, đừng làm xé rách hảo tình, làm cho ta đối với người về điểm này phần hảo cảm cũng có.”

Công Tôn Nhược Từ mắt to theo dõi mặt lạnh kiên nhẫn, lạnh lùng : “Người đối đãi ân nhân cứu mạng chính là loại khẩu khí sao này?”

“Người cứu ta mạng, ta cảm kích trong lòng cũng dễ làm thôi, nên lấy điều này áp chế ta.” lại tới gần bước, “Giải được.”

“Có bản lĩnh chính người lấy cho bọn giải !” Công Tôn Nhược Từ xoay người chạy mất. Nguyên lai tuần mã đồ thăm kia vẫn do thủ hạ của Hoài Tổ nắm, lúc này nàng chạy đến trước mặt ngựa đỏ, cầm lấy dây cương, nhảy lên ngựa chạy .

Hoài Tổ chạy tới, kéo đầu ngựa, sắc mặt cương lĩnh : “Giải được, ta chuyện từ trước đến nay thích nhiều lần.”

Công Tôn Nhược Từ ngồi lưng ngựa, từ cao nhìn xuống nhìn , cười đến rất khiêu khích, “Người thân thể phải bách độc bất xâm sao? Vậy người hẳn là có thể cứu bọn họ, đem máu của người cho bọn uống a, bọn họ độc chừng nào giải hết .” cho hết lời nàng roi trườ xuống, cũng nhanh đánh vào mu bàn tay của Hoài Tổ, Hoài Tổ theo bản năng rút tay lại, roi thứ hai từ lại quất vào mông ngựa, con ngựa kia lập tức bốn vó vung lên, chạy về phía khác.

Hoài Tổ muốn truy, ở trong đình hóng mát Kiên Bạch lại trầm mặt cất giọng : “Đừng đuổi theo, ta tin người của ta trong vương phủ lại có thuốc có thể giải độc.”

Hoài Tổ giậm chân, “Tam ca, huynh biết, nha đầu kia là từ Ly Sầu cóc ra, chỉ sợ nàng dùng là độc dù cho có thể giải cũng muốn phí phen trắc trở.”

“Ly Sầu cóc?” Kiên Bạch ngẩn ra, “Đệ làm sao chọc người Ly Sầu cóc?”

“Chỉ là lầm đường, trong lúc vô tình đụng vào .” Hoài Tổ khẽ cắn môi, rút ra chủy thủ sạch hướng cánh tay của mình.

Kiên Bạch vội vàng quát bảo ngưng lại, “Hoài Tổ! Đệ làm cái gì? Máu của đệ là có thể cứ như vậy lấy sao?”

khó xử nhìn hai thị vệ trước mắt kia sắc mặt biến thành lúc xanh lúc tím, “Thế nhưng tam ca, nếu là có giải được, chỉ sợ bọn họ...”

Kiên Bạch mặt thay đổi nhìn hai gã thủ hạ kia , “Bọn họ tồn tại chính là vì an toàn của đệ và ta, dù cho hôm nay chết ở chỗ này, sớm cũng chết ở nơi khác, có thể vì chúng ta mà chết, cũng là vinh hạnh của bọn .”

Kiên Bạch vừa dứt lời, liền thấy hai gã thị vệ kia rút ra đao ở thắt lưng, hướng Kiên Bạch lay bái song, người đao thống tiến vào ngực của chính mình, sau đó kêu lên tiếng đau đớn té mặt đất. Hoài Tổ khỏi sắc mặt thay đổi, nhưng Kiên Bạch lại biểu tình thông dong, lần nữa ngồi xuống, trước mặt là bình trà vẫn .

“Hoài Tổ, ngồi xuống ném thử lá trà tân trích này, là Tam tẩu đệ thăm viếng trở về cố ý mang, người biết nhà nàng hương lá trà là tốt nhất.” Kiên Bạch thân thiện kêu.

Hoài Tổ trở lại đình, vô thanh vô tức ngồi xuống, ngón tay mò lấy ly trà, lại cảm thấy lạnh lẽo đến thấu xương. Nhìn được lại liếc nhìn chỗ Công Tôn Nhược Từ biến mất —— nha đầu kia chạy còn thấy bóng dáng tăm hơi .

Nàng phải là thiện cưỡi ngựa sao? Cái loại cưỡi ngựa này biết có thể hay lại muốn theo lưng ngựa ngã xuống. Nàng mặc dù tính tình quái đản, nhưng phải bản tính giết người như ma. Nếu nàng biết vừa rồi hai người kia cuối bị nàng hại chết, biết có cảm tưởng gì?

Trong kinh thành nàng muốn gặp người nào? Có lẽ còn có thể cùng nàng gặp nhau, lúc gặp lại, mình là nên trách cứ nàng, hay vẫn là nhìn như thấy?

biết sao, tim của thể nhưng rối loạn...

Hơn mười ngày sau!

Sau khi hồi kinh Hoài Tổ mục bận rộn hạch toán sổ sách. Từ khi hướng phụ hoàng bẩm báo quan viên địa phương lộng quyền ăn hối lộ tình sau, hoàng đế rất tức giận, hạ chỉ phê bỏ vài chức quan của quan viên, cũng có ý định thăng chức cho Hoài Tổ, dù sao trong các vị hoàng tử, Hoài Tổ có cấp phẩm thấp nhất .

Thế nhưng Hoài Tố lại khéo léo từ chối , cho rằng chỉ có làm chức quan cấp bậc thấp, mới có thể hiểu biết dân gian khó khăn. Hoàng đế rất là cảm động, mặc dù Hoài Tố tiếp thụ phong thưởng, nhưng hoàng đế vẫn là ban cho tòa nam thành lớn, làm cho theo trong hoàng cung có thể chuyển ra nơi khác ở. Đây là hoàng tử hoặc phong vương mới có đãi ngộ này, mà Hoài Tố còn chưa có phong vương.

Trước đây đối Hoài Tố tương đối lạnh nhạt, bây giờ bọn quan viên đều sôi nổi tới nịnh bợ , là bởi vì họ phát bình thường trầm mặc ít lời dĩ nhiên là người rất đối phó nhất “Mặt lạnh đồ ba gai”, hai là bọn mò ra Hoài Tố ở trong lòng hoàng đế có địa vị hay hay lại từng bước thăng quan lên.

Nhưng Hoài Tố đối với những người này nịnh bợ làm như thấy, ở hộ bộ chỉ là vùi đầu làm việc, hồi phủ gặp khách.

Vẫn như cũ độc lai độc vãng, vẫn như cũ thanh thanh tĩnh tĩnh.

Hôm nay, cuối cùng đem con số hạch toán ràng, vừa mới dài ra hơi , thất tỷ công chúa Tuyên Hóa lại gọi thái giám đến truyền lời, muốn thỉnh vào cung uống rượu. Ở trong hoàng thất, nếu như tam ca là thân nhất, như vậy Tuyên Hóa công chúa chính là gần với tam ca, cùng coi như cũng có cảm tình. lúc , đọc sách luyện võ, học chữ, nhưng công chúa Tuyên Hóa lại thích luyện chữ, thường xuyên do đến viết thay. Hoài Tố viết tay viết chữ rất tốt, thế là thường xuyên mô phỏng theo bút tích của công chúa Tuyên Hóa mỗi lần đưa cho thái phó lão sư, đều có thể thuận lợi lừa dối họ.

Tuyên Hóa công chúa tạ lễ thường thường là cái đĩa điểm tâm tinh xảo, điểm tâm ấy là Hoài Tố ở chính mình trong tầm cung ăn được .

Tuyên Hóa công chúa sai người đến thỉnh , mặc dù cũng muốn , lại cũng tiện thoái thác, đành phải đáp ứng.

Thời gian vào cung , sắc trời tối xuống.

Có thái giám cung nữ vì cầm đèn, đường hộ tống đưa đến tấm cửa công chúa cung Tuyên Hóa!

“Biệt thu điện”

Trong điện tính là náo nhiệt, thế nhưng mơ hồ có thể nghe được tiếng cười của nữ nhi, thanh thúy dễ nghe, như nước chảy róc rách...

, tựa hồ đúng, lại có tiếng cười của nữ hài tử khác. Tiếng cười kia như thanh thúy, có thêm phen quyến rũ.

Nhưng thế nào thanh này nghe tới lại quen thuộc như vậy? gần người, cước bộ đột nhiên ngừng lại. Chỉ nghe công chúa Tuyên Hóa : “Người lần này vào kinh là được rồi, quá mấy ngày trong kinh có đại hội hoa thần, rất náo nhiệt nha, bằng người cũng tranh lấy danh hiệu hoa thần.”

“Ta mới cần.” Kia kiêu ảm như gió, thanh nhàng phất qua trong lòng Hoài Tố, mang đến tia ngọt ngào, “Nghe hội hoa thần đều là cấp thanh lâu nữ tử chuẩn bị ? Ta cũng nên như món đồ chơi đứng ở đài, mặc cho người ta bình luận. Tính khí của ta từ trước đến nay rất kém, vạn nhất ai câu thuận, chọc giận ta, bọn họ hảo chịu a.”

Hai nữ tử thanh ở cùng chỗ, lại làm Hoài Tố như người bị giật.

Người kia cùng công chúa Tuyên Hóa tận tình trò chuyện, nữ hài nhi... Dĩ nhiên là... Công Tôn Nhược Từ?

5. Chương 5: Chương 3

Bởi vì trong tay thái giám có cầm đèn lồng, nên trong điện có người phát ra Hoài Tố đến. Tuyên Hóa công chúa hỏi: “Là lão Bát sao? Tiến vào ngồi a, thế nào còn ở ngoài cửa đứng?”

Hoài Tố tiếng nào chỉ bước chậm chậm lên bậc thềm, đứng lặng ở trong đại điện, nhìn thẳng vào Công Tôn Nhược Từ vẫn là thân quần áo hắc y. thế nào cũng nghĩ đến nghĩ tới, nàng thế nhưng lại có quen biết với thất tỷ.

Công Tôn Nhược Từ như là sớm biết rằng đến, biểu tình bình tĩnh, chút cũng kinh ngạc, ánh mắt tà mị dựa vào giường lớn, cười meo meo nhìn , như là chờ mở miệng.

Hoài Tố lấy cái ghế ngồi xuống đối diện với các nàng, nhàn nhạt hỏi: “ phải gọi ta đến là muốn uống rượu sao? Rượu đâu?”

“Nào có người vừa mở miệng câu đầu là uống rượu đâu? Phải luôn muốn trước ăn chút gì đó. Ngày hôm trước nhị ca đưa ta chút vải Ngọc Dương, đặc biệt ăn ngon, ta cố ý để lại ít cho người. Biết người mấy ngày này bận rộn, kịp đưa cho người, ta thể nhưng vẫn lưu lại cho người đến bây giờ a.” Tuyên Hóa công chúa vừa , bên phân phó cung nữ đem vải bưng tới, đồng thời thúc Công Tôn Nhược Từ, “Đây là bạn tốt của ta, Công Tôn Nhược Từ, người còn chưa thấy qua đâu.”

Hoài Tố nhìn như nhìn Công Tôn Nhược Từ, liếc mắt cái, khê nhếch đầu, chỉ là nhìn ra ngoài cửa sổ cảnh cây lay động.

“Bát hoàng tử địa vị lớn.” Công Tôn Nhược Từ cười châm chọc , “Cũng có coi người khác ra gì a.”

Tuyên Hóa công chúa vội vàng giải vây : “Người biết tính tình lão Bát chúng ta, bình thường ít nhất, đều là ở bên người tam ca. quan hệ, người ăn của người, cần phải xen vào .”

Hoài Tố đột nhiên đứng lên, đối với Tuyên Hóa công chúa : “Ta đột nhiên nhớ tới còn có chút công vụ chưa xử lý xong, liền cáo từ trước. Thất tỷ hảo ý ta xin nhận, ngày sau lại đến thăm cảm ơn.”

là , thể nhưng có nửa điểm thương lượng do dự, cũng làm cho Tuyên Hóa công chúa ngây ngốc ở nơi đó, lúc sau mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng kêu mấy tiếng, “Lão Bát, người làm sao vậy?”

Nhưng Hoài Tố căn bản trả lời, thẳng ra ngoài.

Mới vừa tới cửa đại điện, Hoài Tố liền nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân , ngay sau đó là giọng nữ đầy tức giận, “Người, người đứng lại! Người thể cứ như vậy rời khỏi!”

Hoài Tố ngừng bước chân, chậm rãi xoay người, mặt thay đổi nhìn khuôn mặt nhẩn đầy khấn trương chạy đến trước mặt —— dưới ánh trăng, kia sắc mặt có vẻ càng thêm tuyết trắng, chỉ có con người đầy lửa giận mang theo chút màu sắc xinh đẹp.”Công Tôn nương có chuyện gì sao?” Ngữ khí của đầy xa cách.

“Người còn vì chút chuyện ngày đó mà giận ta? Lòng của người luôn như vậy?”

Mâu quang Hoài Tố trở lên trầm, “Việc ? Công Tôn nương có biết kết cục tình ngày đó?”

“Cái gì kết cục?” Nàng thờ ơ : “Còn có thể là chết người hay sao?”

cười lạnh, “Người tự tay hạ độc, ta lại có giải được, bọn họ chết phải làm thế nào đây?”

Công Tôn Nhược Từ ngây cả người, vội vàng giải thích: “Người đừng muốn oan uổng ta, ta hạ độc gọi ‘Nửa ngày đảo’, tới đa trúng độc là sáu canh giờ, sau đó tự động khỏi.”

Lần này đổi lại là Hoài Tố thất thần, vốn cũng muốn tin Công Tôn Nhược Từ có ý muốn đẩy người vô tội vào chỗ chết, nhưng sau nàng lại vẫn xuất , từng thăm oán hận qua nàng, lại có nghĩ tới, của nàng mất tích là bởi vì nàng đối với độc được của mình quá mức tự tin.

Nhưng mà này tự tin... Lại hại người vô tội.

Hoài Tố than thở: “Người mặc dù giết họ, nhưng họ vì người mà chết.”

xoay người muốn , nhưng Công Tôn Nhược Từ lại nắm lấy tay , “Người đem tình cho , cái gì họ vì ta mà chết? Ta muốn mặc danh trở thành ác nhân.”

Hoài Tố bất đắc dĩ báo cho nàng biết, “Bị người hạ độc, hai người kia, bởi vì biết trúng độc vô cứu, tự sát chết .”

Công Tôn Nhược Từ há miệng to trong mắt tràn đầy nghi vấn, “Người là gạt ta? Cũng bởi vì ta hạ độc, vì thể cố ý lấy loại chuyện này đến làm ta sợ?”

Hoài Tố bỏ qua rút cánh tay bị nàng nắm về, “Ta nhàn hạ hay thoải mái cùng người lấy chuyện này ra vui đùa.”

Công Tôn Nhược Từ cúi đầu, gì. Hoài Tổ ra ngoài mấy bước, thấy nàng có truy vấn tiếp, bỗng nhiên lại có chút yên lòng, nhìn lại, nàng mặc dù cúi thấp đầu, thế nhưng lông mi lại run rẩy, mơ hồ có thể thấy chút lệ quang trong suốt theo lông mi mà rơi xuống.

Nàng cứ nhiên khóc? C

hân của lại theo không chế quay lại, tới trước mặt nàng, cố ý trầm giọng : “Quên , cũng hoàn toàn là lỗi của người. Giống như trước kia người hay trêu chọc những người khác, nên nghĩ đến có rất nhiều hậu quả đáng sợ. Người làm việc bao giờ suy nghĩ chút ?”

“Mới cần người đến để giáo huấn ta.” Môi đỏ mọng khẽ nhấp nháy, mặt cười nghiêm, “Cha mẹ ta cũng có giáo huấn quá ta như vậy, người tính làm?”

Kết quả nàng đẩy Hoài Tổ ra, bước nhanh ra ngoài.

Vốn Hoài Tổ mệnh lệnh chính mình cách tiểu độc nữ này ra xa chút mới tốt, nhưng nhìn đến khoe mắt nàng chứa lệ quang, trong lòng lại thấy nặng nề bỏ xuống được, lặng lẽ ở sau lưng nàng, ra cửa điện, hỏi: “Người thế nào cứ như vậy , đem ta cùng thất tỷ ở đây?”

“Ta thích đến đến, thích , thiên hạ to lớn, chẳng lẽ người còn muốn quản ta?” Thanh của nàng tràn đầy ngang tàng.

Hoài Tổ cau lại mi tâm, muốn dứt khoát kéo nàng lại, chỉ đương lúc có ai khác, thế nhưng phía trước trong đình lại có đèn cung đình lóe ra, chỉ nghe ngoài điện thái giám cung kính gào lên —

“Tam hoàng tử thế nào trở như vậy mới đến?”

Chỉ nghe thanh Kiên Bạch nhanh chậm truyền đến, “Bận bịu công việc ở chỗ chỗ phụ hoàng, giờ mới giải quyết xong, nên đến đây luôn, thất công chúa nơi này có rượu ngon, vì thế sang đây xem. Bát hoàng tử cũng tới phải ?”

“Vâng, Bát hoàng tử cũng vừa mới tới.” Thái giám đáp lại, dẫn Kiên Bạch qua đây.

Kiên Bạch tới phương hướng vừa lúc cùng với hướng Công Tôn Nhược Từ vừa ly khai tương, hai người bỗng nhiên đối mặt nhau.

Kiên Bạch cả kinh, thấy người tới đích thực là Công Tôn Nhược Từ, mi tâm lên tia sát khí, quát: “Người tới! Đem nữ này bắt lấy!”

Kiên Bạch quát về phía sau, thị vệ hô tiếng vội vây bắt Công Tôn Nhược Từ, Hoài Tổ ở phía sau nhanh như tia chớp xẹt qua đến, ngăn lại thị vệ trong cung, vội vàng : “Tam ca, nên lỗ mãng , nàng là bạn thân của thất tỷ.”

“Tuyên Hóa lúc nào cùng loại người này kết thành bằng hữu?” Kiên Bạch vui , “Nữ nhân này thân tà ma ngoại đạo, vô cớ hại chết hai thân tín bên cạnh ta, nếu lại rơi vào trong tay ta, ta cũng thể tùy ý nàng ở lại trong cung, để tránh khỏi lại tái sinh mầm tai vạ. ! Thông tri cho nhị hoàng tử, là chương quản Hình bộ, làm cho tới bắt người!”

Nghe được Kiên Bạch mệnh lệnh lần thứ hai, Hoài Tổ trong lòng khẩn trương như lửa, lớn tiếng gọi, “Tam ca quên nàng thân là độc sao? Chỉ sợ người ngoài đều có biện pháp bắt nàng, bằng để để đem nàng đưa cho nhị ca .” , cũng quản Kiên Bạch có đáp ứng hay , liền cầm lấy cánh tay Công Tôn Nhược Từ, cơ hồ là kéo nàng hướng ngoài cung ra.

Công Tôn Nhược Từ chỉ là tiểu nương nên theo kịp bước chân của , liền đô đô khởi trách: “Người chết mặt, người nhanh như vậy làm gì? Chân của ta bị đau a .”

“ hài lòng, cổ của người chừng cũng rơi.” Hoài Tổ thanh lạnh như hàn quát.

“ như vậy người là cứu ta, phải là muốn đem đưa ta để xử lý theo pháp luật sao?” Thanh của nàng mềm mại phần, sau đó là trận trầm mặc, sau đó lại giọng : “Cám ơn người.”

Hoài Tổ chấn động, quay đầu lại nhìn nàng, khuôn mặt nàng đầy ý cười dịu dàng, mâu quang giáo hoạt sáng sửa, vừa chột lóe rồi biến mất, lệ quang sớm còn.

“Đừng cho là tam ca cùng người đùa giỡn, làm việc từ trước đến nay hai, trong các huynh đệ ta, là nổi danh thiết diện vô tư.”

“Khó trách thất tỷ người là bởi vì theo lâu lắm mới biến thành người mặt chết như vậy, về mặt của cùng người như nhau đều khô như khối đá, chỉ là... Người so với còn coi được.” Câu sau cùng, nàng nhồm giọng vờ lại ầm, như là có con bướm, cứ như vậy theo nàng trong miệng bay ra, chui vào trong lòng Hoài Tố, làm cho trong đầu của tràn ra vài cánh hoa đồng dạng vui sướng.

Đem Công Tôn Nhược Từ cứu , Hoài Tố càng nghĩ, đều cảm thấy ổn nếu đem nàng an trí đến địa phương khác, đành phải đem nàng mang về tận phủ của chính mình.

Trong phủ quân gia nhìn thấy lại mang về nữ tử, khỏi kinh ngạc hỏi: “Bát hoàng tử, vị nương này là...”

“Là bằng hữu của thất công chúa, từ nơi kinh thành đến, ở trong cung bất tiện, vì thế thất tỷ đem nàng tạm thời an trí đến đây.” Hoài Tố giải thích rất có lý. Nhưng lời này lại dẫn tới hành động Công Tôn Nhược Từ len lén che miệng cười,

“Đừng xem người bề ngoài trung hậu thà, nhưng ra nguyên lai lại là cao thủ đối a.”

“Người thành ở lại trong phủ đợi, được loạn nơi nơi.” Hoài Tố cảnh cáo, “Vạn nhất làm cho tam ca ta phát người có việc gì, đến lúc đó tam ca nếu là mạnh mẽ muốn bắt người, chỉ sợ ta cũng giữ được mạng người.” “Người rất quan tâm an nguy của ta?” Giọng của nàng nhàng nhưng nồng đậm mùi tình nghịch đặc ý, mỗi khi đều giống như là hai cánh của hồ điệp chấn động mà đầy mỹ lệ, “Ta đến bây giờ đều còn biết tên của người đấy.”

“Hoài Tố.” báo ra tên của mình, đem nàng đưa đến trước cửa phòng dành cho khách.” Cần cái gì tìm hạ nhân cầu, ta cấp thất tỷ , báo cho nàng biết người ở nơi này, làm cho nàng có việc liên tới nơi này tìm người.”

Nàng tò mò hỏi: “Người kỳ quái, tại sao ta lại quen biết với thất tỷ người sao?”

“Kia là chuyện của người, liên quan tới ta.” mặt lạnh bỏ .

Nàng lại ở phía sau truy hỏi câu, “Này, ta cấp thủ hạ của người hạ độc, người cũng cần giải được?”

Hoài Tố quay đầu lại cười lạnh, “Người lúc trước phải làm cho ta dùng máu của chính mình giải độc sao? Ta còn muốn giải được làm cái gì?”

Nàng thở tiếng chạy vội tới, vén lên tay áo của nhìn, “Người thực dùng máu của người cứu bọn họ ? Đứa ngốc đứa ngốc! Ta hạ độc là lừa gạt người, chính là muốn người dẫn ta vào kinh...”

Nhìn nàng cư nhiên hấp tấp như vậy nhào tới để kiểm tra thân thể của mình, hình như là rất sợ có tổn thương, khỏi làm Hoài Tố lại hơi hơi động lòng chút. Nhưng từ trước đến nay trầm tĩnh, cho dù trong lòng cuộn trào mãnh liệt, mặt cũng có thể trầm lặng, biểu cảm như bình thường. Thế là nàng rút tay về, trầm giọng : “Sau này vẫn là nên làm loại chuyện ngu xuẩn này để hù dọa người khác chuyện, có người vì hành động vui đùa của người mà toi mạng, ta muốn xem người tự đứng lưng lại nợ nhiều mạng người.”

Nàng ngửa lên, ngó nhìn tròn mắt sâu thẳm của nàng thờ dài, “Thế giới bên ngoài cùng với tưởng tượng của ta giống nhau a.”

Lời của nàng dẫn tới nghi vấn Hoài Tố, “Chẳng lẽ người trước đây đều ở trong lòng đất được ra ngoài?”

Công Tôn Nhược Từ than , “ phải. Người biết nhà của ta ở Ly Sầu cốc, từ trước đến nay có rất ít ngoại nhân tới đó. Nguyên bản trong cốc còn có chút thị nữ, thế nhưng chậm rãi lớn tuổi, người chết, người rời khỏi cốc du ngoạn, trong cốc người cũng càng ngày càng ít. Ta từ chỉ đối với độc vật cảm thấy hứng thú, ở trong phòng nghiên cứu phương pháp chế tạo phối độc giải độc, thường xuyên lần chính là hơn mười ngày, mặc dù cũng có hai bằng hữu, thế nhưng rất nhiều năm cũng khó mà nhìn thấy người.”

Nghe nàng như vậy , Hoài Tố mới bừng tỉnh đại ngộ việc: thảo nào làn da của nàng lại tái nhợt như tuyết, ra là do nàng rất ít khi ra bên ngoài.

“Người ở trong phòng nghiên cứu độc được, buồn sao?” Bất tri bất giác, vốn là muốn , thế nhưng lại cùng nàng trò chuyện.

“buồn a, tổ tiên của ta lưu lại nhiều điển tịch về y dược, chỉ là độc dược có hơn nghìn loại, muốn nhất nhất phối chế thành công, dược liệu cần thiết, các loại độc trùng, đều phải hơn vạn loại. Hơn nữa phương pháp giải độc cũng phải nhất nhất mà thí nghiệm. Mỗi lần thành công, cũng buồn.” đến độc dược, nàng lập tức mặt mày hơn hớn lên.

“Thí nghiệm?” nhìn chằm chằm nàng, “Người bắt người sống mà thí nghiệm?”

Công Tôn Nhược Từ thoáng cái kích động, thở phì phì chỉ vào : “Người nghĩ rằng ta là cái loại này tà ma ngoại đạo nữ a? Sao có thể lấy người sống thí nghiệm? Đơn giản là chop tới con chuột, hay con thỏ thử lần mà thôi. Cùng lắm , liền dùng chính mình thử thử.”

“Chính mình thử?” chân mày nhăn lại.”người tại sao lại tự mình thử?”

“Trước phối chế loại độc dược, chính mình ăn , sau đó phối chế giải dược, chính mình giải.”

“Ồ nháo!” Hoài Tố đột nhiên tức giận trách cứ, “Tại sao có thể đem tính mạng của mình đùa như thế? Vạn nhất giải dược còn chưa có giải dược, mà độc dược sâu tận xương tủy, có thuốc nào chữa được đâu?”

“Lúc này mới khảo nghiệm bản lĩnh của ta a, giải dược ta vô năng.” Nàng hi cười, hoàn toàn là vui đùa miệng.

tóm lấy bả vai nàng, gắt gao bóp, lạnh lùng nhìn chằm chằm đôi mắt của nàng, “Ta cho người biết, Công Tôn Nhược Từ, tử, tuyệt thú vị! Người đem cái chết coi như trêu chọc, có biết tính mạng của mình dù cho có hèn hạ, cũng có cha mẹ quý trọng! Tại sao có thể khinh thị như vậy? Chưa nghe qua chơi xà người sớm rồi cũng bị sà cắn chết? Ta xem như người tự phụ như vậy, sớm rồi chết ở trong chính độc dược của mình a!”

Công Tôn Nhược Từ hiểu tại sao đột nhiên có mặt oán giận trách cứ chính mình như vậy vẻ, cảm giận bất bình giải thích: “Người tức giận cái gì a? Cha mẹ ta sớm ly khai Ly Sầu cốc, bỏ lại ta còn bọn họ lại tiêu dao. Bọn họ đều quan tâm ta, ta tại sao muốn quan tâm chính mình? Còn có a, người dựa vào cái gì lên giọng khẫu khí này để giáo huấn ta? Còn rửa ta tử đầu. Lời của người so với ta độc dược còn độc, ngấm lại như vậy là giết người a, người có thể hay bị trời phạt? Bị người rửa như vậy ta có thể hay thương tâm sinh khí?”

Nguyên bản là vội vã nhảy qua người Hoài Tố Hoài Tố đột nhiên dừng lại, làm cho bước Công Tôn Nhược Từ thoáng cái đâm sầm vào tấm lưng rắn chắc của , “Ồi” tiếng, nàng bưng cái mũi của mình oán giận đứng lên!

“Người là , dừng là dừng, cứu người liền cứu người, mắng chửi người liền mắng người, người.... người này tính tình thế nào lại cổ quái như vậy?”

Hoài Tố xoay người lại liếc nhìn nàng, “Biết ta tính tình cổ quái, sau này ít quẩn quít lấy ta . Chỗ này của ta lưu người đêm, ngày mai người có thể tự tìm lối ra .”

“Ta !” Nàng đập đầu ngón chân, cố gắng muốn rướn người lên, lại thế nào cũng đủ cao, “Ta nương nhờ người ở đây, ta nhất định phải đem người, này khối đá lớn, người chết mặt mài lại, làm cho người biết thủ đoạn của bản nương, ta cũng phải là chỉ biết dùng độc !”

Nàng mặc danh kỳ diệu tuyên ngôn làm cho Hoài Tố cảm thấy buồn cười lại bất an, vốn là có hảo ý muốn cứu người, thế nào hình như lại giống như cứu cái mỹ nữ xà?

Bởi vì quan hàm thấp, vì thế Hoài Tố vẫn chưa từng mỗi ngày lâm triều tham dự, thế nhưng đối với tình triều đình, biết ít hơn so với người khác.

Hôm nay nhanh đến buổi trưa, Kiên Bạch mới từ trong hoàng cung trở về, vừa nhìn biểu tình trầm của , Hoài Tố liền biết hôm nay tại triều nhất định lại có đại .

Kiên Bạch tiến vào hộ bộ đại đường, để ý mọi người vẫn an, chỉ cho Hoài Tố ánh mắt, Hoài Tố lập tức ngậm miệng đứng dậy, theo phía sau vào hậu viện thư phòng hộ bộ.

“Trong triều xảy ra chuyện?” Hoài Tố thấp giọng hỏi.

“Ta nghĩ tới thái tử cùng lão tứ liên thủ để đối phó ta.” Kiên Bạch thần sắc nghiêm khắc.” Nay lão tứ bầm lên phụ hoàng muốn tới bộ binh, thái tử cư nhiên cũng hất dẽm. Lẽ ra hai người bọn họ vẫn là đối đầu, bộ binh lại hết sức quan trọng, thái tử có khả năng đồng ý đưa giao trọng trách cho lão tứ.” Kiên Bạch giương mắt, nhìn thẳng Hoài Tố, “Vì thế, bây giờ chúng ta hành động được, hiển nhiên thái tử cùng lão tứ chuẩn bị trước để diệt trừ ta, sau đó bọn họ quay lại nội đấu.”

Hoài Tố nghĩ ngợi, “Trước ta tra quan địa phương tham ô lương khoản tình, có đầu mối là cùng thái tử có liên quan, ta lên lượt cấp báo lên cho phụ hoàng, thế nhưng...”

“Phụ hoàng bởi vì chút ít tình này liền động thủ với thái tử.” Kiên Bạch lắc lắc đầu, “Mặc dù phụ hoàng đối với thái tử cũng hài lòng, thế nhưng lúc trước nếu là lập, liền dễ dàng thay đổi, bằng trong triều có rung chuyển, khi thái tử bị bắt, lão tứ cùng lão Lục đám người kia sinh ra tình.”

“Kia, tam ca muốn như thế nào làm?”

Kiên Bạch trầm ngâm : “Phụ hoàng còn chưa có lập tức đáp ứng đem bộ binh giao cho lão tứ, nếu như phụ hoàng cuối thực đáp ứng, thái tử chưởng quân Công bộ, lão Nhị chưởng quân Hình bộ, lão tứ chưởng quân bộ binh, lão Ngũ chưởng quân lễ bộ, lão Lục chưởng quân Lại bộ, mình ta liền có vẻ thế đơn lực . Hoài Tố, người thế cứ như vậy giấu tài năng, tại rằng đối phương cười đến đầu chúng ta, ta nhất định phải đem người kéo đến.”

Hoài Tố gục đầu xuống, “Tam ca, người biết ta muốn trước mặt người khác làm náo động, nếu như tam ca cần ta, ta có thể...”

“Cái khác tình tạm thời còn cần người làm.” Kiên Bạch như có điều suy nghĩ hỏi: “Ngày đó cái nha đầu kia, bị người giấu ?”

Hoài Tố giả vờ hiểu, muốn đến đề tài này, “Tam ca ai?”

“ nên cùng ta giấu nội tâm, đệ cũng biết ta thích nhất là điều này. Đệ muốn bảo vệ nàng liền bảo vệ thôi, chuyện ta nghĩ, nha đầu kia đối với chúng ta mà có trọng dụng, nếu như đệ có thể nắm trong tay được lòng của nàng.”

Hoài Tố chấn động, “Tam ca muốn đem nàng thế nào?”

Kiên Bạch cười, “Nàng chuyên dùng độc đúng ? hỏi nàng, có cái hay loại độc được, chỉ có vô sắc vô vị, hơn nữa cho người chậm rãi trúng độc, đến chết cũng hiển lộ dấu vết, làm cho thái y đều tra ra nửa điểm dấu hiệu?”

Hoài Tố tâm trầm xuống, “Tam ca là muốn... Dùng phương pháp ám sát này? Nhưng là như thế này mạo hiểm rất lớn.”

“ có gió hiểm thế chuyển bại thành thắng.” Kiên Bạch phi thường kiên quyết, đồng thời nghiêm trọng căn dặn , “Đệ cũng nên tại lúc này lại có lòng dạ đàn bà, chớ quên, hồi bé bọn họ là đối phó với người như thế nào?”

Kiên Bạch , làm cho nguyên bản trong lòng có chút đành lòng, cũng bị đánh tan. Hoài Tố cảm giác như bị thanh kiếm lạnh băng đâm vào chỗ sâu nhất trong tâm phổi. ngẩng lên đầu, “Vậy đệ hỏi nàng.”

Kiên Bạch gật gật đầu, “Còn có, ta gần đây có cùng phụ hoàng nhắc tới trọng dụng đệ, đến lúc đó nếu phụ hoàng có bất kỳ mệnh lệnh gì, đệ cũng được cự tuyệt, bằng chính là chặt chân sau của ta, hiểu chưa?”

Hoài Tố chần chờ chút, cuối cùng gật đầu.

Vừa mới trở lại phủ đệ của mình, Hoài Tố liền nghe đến bên trong phủ trận lộn xộn, cho rằng xảy ra đại gì, vội vàng chạy vào, kết quả lại thấy trong viện mọi người vây quanh, truy tìm chặn đường con gà trống. Còn Công Tôn Nhược Từ liền đứng ở cột nhà bên viện khác, dùng tay chỉ, lớn tiếng ra lệnh, “Mau! Bên trái, bên trái! Lập tức bay ra ngoài, các người còn mau chút?”

Con gà kia cũng nghiêm túc nghiêm túc, ở ba, bốn gia đình đuổi bắt lại còn có thể vừa lùi vừa nhảy, mắt thấy nó nhảy ra tường vây .

Hoài Tố mặc dù biết chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn là thả người, tay bắt lấy gà trống, sau đó vụn gãy cánh gà, nhét vào trước mặt Công Tôn Nhược Từ, lúc này mới hỏi: “Người ở nhà của ta lần qua lần lại cái gì?”

Công Tôn Nhược Từ chạy tới, vội vàng đem cánh con gà còn chảy ra máu tươi cẩn thận thu vào trong cái bình, cười : “Ta vừa mới vừa nghĩ đến loại độc được quan trọng, muốn lấy máu gà trống để chế độc, nghĩ tới nó tính tình lớn như vậy, mà ta cũng giết nó, thiếu chút nữa làm cho nó chạy mất.” Nàng về mặt sùng bái nhìn Hoài Tố, “Vẫn là biết võ công tốt, sớm biết rằng lúc trước bảo cha ta truyền thụ cho ta ít võ công gì gì.”

Hoài Tố theo nàng ngồi xổm xuống, nhìn nàng thu thập máu tươi, hỏi: “Loại độc được mới này độc tính thế nào?”

“Còn ràng lắm, muốn ta ở người của người thử xem?” Nàng mở ra vui đùa, “Ta đến bây giờ còn biết người tại sao sợ độc rắn a.”

Hoài Tố nghĩ nghĩ, : “Người theo ta.”

Công Tôn Nhược Từ cầm lấy bình của nàng, theo vào gian phòng trong hậu viện khác. Đây gian phòng rất lớn, lại trống , chỉ có hai giá sách.”Nếu như gian phòng này từ từ giờ trở là của người, người cần hay muốn cái gì?” Hoài Tố đứng ở trong phòng, lo lắng vừa hỏi.

Nàng ngẩng nhìn bốn phía, hiểu hơi nhúu khởi tiểu mi, “Về ta? Có ý gì?” Cúi xuống, nàng hướng ném cái mị nhãn, “Chẳng lẽ người muốn Kim ốc tàng kiều?”

Hoài Tố nghiêm mặt : “Người này độc được, nên tùy thân mang theo. Cần muốn cái gì có thể làm cho người nghiên cứu chế tạo ra vật lý kỳ cổ quái?”

Công Tôn Nhược Từ lại càng giải, “Người thế nào với độc được lại cảm thấy hứng thú? Người phải sợ nhất là ta dùng vài thứ kia sao?”

“Người muốn lại ở chỗ này của ta, ta cũng sợ người lại hại người, còn bằng cho người ở trong phòng này loay hoay là được rồi.” trái với lương tâm, tạm thời muốn cho nàng biết, nguyên nhân chính mình muốn lưu nàng lại.

Nàng lên phía trước, tỉ mỉ nhìn ha phen, sau đó thanh mát lạnh : “Người có điểm cổ quái, trong lòng người nhất định có cổ quái.” Nhưng nháy mắt khôi phục lại nụ cười tươi như hoa, “Mặc kệ người suy nghĩ gì, người muốn làm ra loại chuyện tốt, ta đương nhiên cũng phải thành toàn cho người. Bất quá ta khai tên vật liệu ra lại là phiền phức, người muốn thay ta tìm đủ, nhưng dễ dàng nga.”

Hoài Tố hừ hừ cười, “Người có thể ra, ta cũng có thể tìm được.”

Công Tôn Nhược Từ nghiêng đầu cười, “Khẩu khí , hảo, ta đây liền cho người!” Nàng sôi nổi ra ngoài, vẫn là thân hắc y, tóc đen dài buông xõa vai, giống như làn sương mù che khuất bóng dáng mảnh khảnh của nàng.

Nhưng kỳ quái chính là, nhìn thấy bóng lưng như vậy, thế nhưng cảm thấy trước mắt mình là mảnh ánh sáng hắt ra... mùa xuân như mọi năm nhưng lúc này mùa xuân năm nay lại phá lệ vui vẻ, sáng tươi. Cảm giác này, bao nhiêu năm nay cũng chưa từng có qua, bây giờ theo đáy lòng mà sinh ra, là bởi vì nàng sao?

6. Chương 6: Chương 4

Quả nhiên Công Tôn Nhược Từ đối với độc được hứng thú vô cùng, ở lúc Hoài Tố hao tổn tâm cơ vì nàng mà tìm đến các loại được phẩm có đủ loại màu sắc hình dạng, sau đó nàng liền đóng cửa ra ngoài tròn ba ngày. Thỉnh thoảng Hoài Tố còn lo lắng nàng bị chết đói trong đó, nên liền phái người đưa cơm vào, thế nhưng Công Tôn Nhược Từ đều làm bộ thần thần bí bí , cũng cho người vào phòng, chỉ làm cho hạ nhân đem thức ăn đặt ở trước cửa mặt đất.

Hoài Tố có lúc tới gian phòng kia liếc mắt nhìn vào, xuyên qua cửa sổ, có thể nhìn thấy nàng khi đối với phòng chai chai lọ lọ, hoặc ngưng thần khổ tư, hoặc bận về việc phối chế, có lúc cười, có lúc giận, kia khuôn mặt nhẵn trắng như tuyết thế nhưng có thể làm ra các loại biểu tình cổ cổ quái quái, làm cho người từ trước đến nay luôn bình tĩnh kiềm chế như cũng nhìn đến đều thấy buồn cười.

Lại qua ngày, công chúa Tuyên Hóa bỗng nhiên phái người đến hộ bộ đưa cho phong thư, trong thư hỏi có biết nơi Công Tôn Nhược Từ ở, còn mấy ngày nữa là ngày sinh của nàng, muốn huynh đệ tỷ muội cùng nàng tới vùng ngoại ô ngắm hoa. Nếu Hoài Tố gặp được Công Tôn Nhược Từ, tiện thể nhắn cho nàng, hi vọng nàng cũng có thể tham dự.

Hoài Tố vẫn rằng lắm rối cuộc Công Tôn Nhược Từ tại sao lại biết thất tỷ, mà quan hệ giữa với Công Tôn Nhược Từ, công chúa Tuyên Hóa tựa hồ như biết chút gì đó, bằng cho người gửi đến phong thư như thế này. Ngày đó ở hộ bộ làm việc bận rộn tương đối trễ, đến khi hồi phủ trời cũng còn sớm nữa, trong phủ gia đình: “Bát hoàng tử, tam hoàng tử sai người đưa tới giỏ vải, cho cho người ướp lạnh rồi.”

Hoài Tố vốn là lơ đãng, chỉ gật gật đầu, nhưng vài bước, lại đột nhiên dừng lại phân phó, “Đem mâm vải qua đây.”

Vải được ướp lạnh qua, vị trở lên đặc biệt bóng loáng, nhất là ở bốn góc, vải vẫn là vật lạ hiếm gặp, phải người bình thường là có thể ăn được. Hoài Tố tự mình tiếp nhận mâm vải được hạ nhân chuẩn bị cho tốt, tới căn phòng của Công Tôn Nhược Từ, theo ngoài cửa sổ hướng bên trong nhìn vào, nàng ghé vào bàn, như là ngủ.

đẩy cửa ra, vô thanh vô thức tới, đem khay đặt lên bàn, lấy tay dò xét hơi thở của nàng—— hoàn hảo, hô hấp bình thường, bằng cho rằng nha đầu này vì chế được, muốn sống nữa mà tự độc chết chính mình.

đẩy nàng phen, nàng lại quay mặt qua chỗ khác, thấp giọng lầm bầm oán giận, “Nhân gia mệt mỏi quá, đừng đến phiền ta.”

“Đứng lên ăn chút gì.” chuyển ghế, ngồi ở nàng bên cạnh, cầm lấy quả vải chậm rãi bóc vỏ, còn cố ý phát ra thanh nhấm nuốt cho nàng nghe.

Giống như là cố ý hưởng ứng hành động của, bụng của nàng vào lúc này lại có tiền đồ mà phát ra thanh ùng ục ùng ục hai tiếng. Nàng xoa xoa mắt, đuổi thất lừng, “ là, ta hai buổi tối đều có được ngủ ngon a.”

“Độc được còn có thể nấp đầy bụng sao?” bên tiếp tục ưu nhã bóc vỏ vải, bên quét mắt ra ngoài cửa, xem ra còn chưa có động tới mâm vải này.

“A? Đây là cái gì?” thấy vải tay, nàng quả nhiên lộ ra biểu tình hứng thú, nhặt lên quả nhìn lát.

“ ‘ con hồng trần làm cho phi tử cười’ Nghe qua câu này thơ sao?” Hoài Tố hỏi.

Công Tôn Nhược Từ bĩu môi, “Ta cũng phải là người đọc sách, còn chưa nghe qua. Cái gì làm phi tử cười? Là chuyên môn cấp cho hoàng phi ăn có?”

“ kém bao nhiêu đâu.” lại ăn viên.

ăn lại làm cho nàng hiếu kỳ, vốn là lâu ngày chưa ăn gì, bụng cũng bắt đầu đại náo phát ra thanh khiêu lại, nàng cũng muốn bóc vỏ vải để ném thử, nhưng là bởi vì bóc đúng cách, làm thế nào cũng đều bóc được lớp da bên ngoài của quả vải, làm cho nàng cảm thấy uể oải.

“Này, vật này thế nào ăn?” Nàng vừa dứt lời, Hoài Tố làm rơi quả được bóc vỏ sạch lên đĩa, nàng như nhặt được bảo vật, liền vội vàng cầm lên, ngậm liền nuốt xuống bụng.

“Ân... Mùi vị gì cũng có.” Nàng ho lên, bởi vì ăn quá nhanh, kia quả vải liền trực tiếp trượt vào trong bụng.

Nhìn biểu tình này của nàng, Hoài Tố nhìn được cười, “Đây cũng phải là ót, cũng phải độc được, tư vị chính là so với vật phẩm tinh tế a.”

“Ta còn là thích ăn vị nặng hơn chút.” Nàng khơi mào tay áo, “Ngày khác ta làm cho người vài món, cho người ném thử tay nghề của ta.”

“Người biết nấu ăn?” đánh giá nàng thân thể nhẵn xinh xắn, trong mắt đều là tin.

Nàng đắc ý giơ lên khuôn mặt nhẵn, “Đương nhiên, món sở trường nhất của ta chính là ‘lan đôn hồng cá’ (nguyên bản covert)”

Hoài Tố nhăn mày lại. Đây là món gì a? Nghe thấy tên cũng biết ăn ngon.” đến lúc đó Người đem độc được coi như đồ gia vị, lằm cho vào trong nôi?”

Nàng thoảng cái như bị điểm huyết cười, ngừng ôm bụng cười to, cơ hồ muốn ngã xuống mặt đất, “Người nghĩ rằng ta dần như vậy sao? Ta mới đem mình độc chết a. Ôi, ha ha, người, người này thực là nên làm nghề chọc vui cho người khác cũng được, làm sao lại có người hỏi cái vấn đề ngu ngốc như thế này a?”

Hoài Tố chờ nàng cười đến mệt, mới hỏi đến vấn đề chính, “Mấy ngày nay chế độc được có gì tâm đắc sao?”

“Ân, mấy hôm nay ta ở trong phòng làm số loại độc mẫn tính vô sắc vô vị, bất quá phải tìm con vật đến thử chút mới được, biết hiệu quả thế nào, hơn nữa giải được ta còn chưa có làm ra a.” Nàng mặc dù thích ăn vãi, nhưng vẫn là bên vừa, bên theo dõi bóc vỏ. Nhìn ra đáy mắt nàng đều là khát vọng, Hoài Tố đem quả cũng phóng tới mâm, mặc cho nàng ăn uống. Nàng cũng khách khí, cầm lên ngậm lại ngậm nuốt xuống bụng.

“biết nếu cho thứ này vào làm thành độc được, là cái gì tư vị a.” Nàng cười hì hì, ngược lại là “ba câu cũng rời khỏi nghề chính”

Hoài Tố trong lòng cũng có tâm, chậm rãi dẫn lời của nàng đến vấn đề của mình, “Có muốn hay ta cho người tìm con chó đến thử lần?”

“Ân, ta thích cẩu đầu, vẫn là thỏ, muốn màu trắng, trắng trẻo mập mạp con thỏ nhất, đáng nhất a.”

nhìn nàng, “Nữ hài tử phải đều đau lòng cho thỏ sao? Nhìn cái đẹp con thỏ đáng thế nhưng lại chết ở trong tay của người, đau lòng?”

“Cũng phải là người, ta mới đau lòng. Mẹ ta qua, người dùng độc được, tâm phải ngoan độc, nên làm ra bộ dáng lừa người lừa mình. Ân, vãi này tựa hồ càng ăn càng có tư vị a, này mâm đều là cho ta sao?”

“Ân.” Hoài Tố lấy ra phong thư” công chúa Tuyên Hóa hỏi ta có biết hay tung tích của người, còn qua mấy ngày nữa nàng phải ra khỏi thành ngắm hoa, muốn mang người cùng.”

“Ngắm hoa sao? cũng có gì hứng thú.a” Công Tôn Nhược Từ buồn bã hỏi, “Chúng ta Ly Sầu cốc bình thường cũng có ít hoa thảo, nhìn mười mấy năm, sớm nhìn chán.”

“Người muốn, ta liền cho thất tỷ, chỉ là người bây giờ ở phủ của ta, tốt nhất vẫn là đừng cho nàng biết.”

“Vì sao?”

“nam quả nữ, dễ làm cho thế gian đàm tiếu, hơn nữa nếu để tam ca biết, cũng mất hứng.”

Trông mắt nàng vòng vo chuyển, cười: “như vậy, ta liền càng phải.”

Hoài Tố chau mày, “Vì sao?”

“Ta tìm tam ca của người, trước mặt dương oai diễm vô phen, cho biết, chinh chết được ta. Trong hoàng cung, ai so với tam ca của người lợi hại?”

“Tất nhiên là phụ hoàng.”

Công Tôn Nhược Từ lại nghĩ, “Lão hoàng để ta có hứng thú, thái tử hoặc là các hoàng tử khác, quan hệ của họ với tam ca của người luôn là tốt? Ta liền cùng bọn họ làm bằng hữu, sau đó cùng tam ca của người đối nghịch, ha ha, người xem.”

Hoài Tố sắc mặt trầm xuống, “Người nếu là nghĩ như vậy, vậy mời người hôm nay chuyển ra ngoài phủ ngay và luôn. Tam ca là người thân nhất của ta, người phải biết tình cảm của ta cùng tam ca, ta tuyệt đối cho phép bất luận kẻ nào động vào dù chỉ đầu ngón tay.”

Nàng nhún nhún vai, “Cũng phải là lão bà của người, người đối với tốt như vậy làm gì? Tính toán chút, người mất hứng, ta tạm tha cho tam ca của người mạng. Hừ, cũng biết là có bao nhiêu tốt số a.”

Hoài Tố đứng lên, xoay người phải , Công Tôn Nhược Từ lại nhảy qua, ôm lấy cánh tay của , “Này, ta ở chỗ này có chút buồn, người bồi ta dạo đường .”

“Trời tối rồi.” cự tuyệt.

“Tôi vừa lúc có thể nhìn quang cảnh a.” Nàng kéo cánh tay , lúc lúc , bộ giọng năn nỉ, “Có được hay vậy? Ta sớm nghe cảnh đêm kinh thành rất phồn hoa, thế nhưng ta vẫn chưa có từng thấy qua đâu.”

Hoài Tố do dự chút, thấy nàng chu môi đỏ mọng, con ngươi lưu chuyển, biết sao, thế nhưng trong lòng khẽ động, bật thốt lên : “Kia... Được rồi.”

Quang cảnh ở kinh thành Tây Nhạc, Hoài Tố xem cũng có gì đáng ngạc nhiên, bất quá là chỉ là có vài người đường, cửa hàng, cùng trước cửa hai bên cửa hàng có treo đèn lồng có đủ các loại màu sắc.

Thế nhưng Công Tôn Nhược Từ có lẽ là do ở trong động lâu rồi, rất ít khi nhìn thấy nhiều người, nghe nhiều thanh như thế, nhìn nhiều đèn lồng như vậy, hứng thú rất lớn, sôi nổi, biểu tình giống như những đứa . Chỉ là tay của nàng, luôn nắm lấy cánh tay của Hoài Tố, vô luận đến chỗ nào cũng chịu rút ra.

“Đây là địa phương nào? náo nhiệt, nhiều đèn lồng.” Nàng chỉ vào tòa lầu, hưng trí bừng bừng : “Chúng ta vào xem.”

Hoài Tố vừa nhìn tấm biển trước mắt! ‘Bách mị lâu’, lập tức túm tay nàng, lúng túng : “Ở đây tốt, hay là nơi khác .”

“Thế nào ở đây được?” Công Tôn Nhược Từ hiểu, còn muốn vào trong.

đành phải bên kéo nàng vào ngõ bên cạnh, bên giải thích, “Đó là thanh lâu, nữ nhân thể vào.”

“Thanh lâu?” Nàng hơi suy nghĩ chút, cũng hiểu, cười : “Là kỹ viện ? Nữ nhân thể vào, nam nhân có thể ? Lần sau ta vận nam trang, vào vui đùa chút.”

“Người vào trong đó làm cái gì?” Hoài Tố từ khi biết nàng, mi tâm của luôn luôn co lại đoàn.

“ta chưa biết thế giới bên trong đó như thế nào càng phải tìm hiểu a. A, bên kia cái kia có công tử, có quen biết người? cứ hướng bên này nhìn.” Nàng lấy ngón tay chỉ.

Hoài Tố lúc này mới chú ý tới, ở cửa Bách Mị Lâu có hai người chủ phó đứng ở đó, vị công tử trước mang bộ dáng chủ tử, đích xác nhìn . suy nghĩ chút, liền nhận ra người kia là ai, trong lòng lập tức cảnh giác, biết mình muốn tránh cũng tránh khỏi, đành phải đứng tại chỗ, chờ đối phương mở miệng trước.

Mà người nọ cũng nhận ra , cười hì hì tới, “A, ta tưởng là ai, đây phải là tam ca ta hay sao, bát đệ ngoan nhất lanh lợi nhất? Ta nghĩ đến người ham nữ sắc, thế nào cũng chạy đến nơi này?”

chuyện là nam nhân thân tử sam, dung mạo tuấn lại ngả ngón, người này là lục hoàng tử Diên Hi.

Hoài Tố nhàn nhạt ứng đối, “Ta chỉ là ngang qua mà thôi. Nhưng ra lục ca người phải cẩn thận, người xuất cung đến thanh lâu tình sớm có lời bàn tán, nếu là truyền tới tai phụ hoàng, lão nhân gia tất giận dữ.”

“Bát đệ từ trước đến nay đều là cùng tam ca mưu sĩ, từ khi nào lại quan tâm tới sống chết của chúng ta? nên giả trang bộ dạng chừng chạc đảng hoàng, chơi nữ nhân chính là quyền lợi nam nhân. Cung nữ trong cung đều là đầu gối, nào có giống nữ nhân ở đây quá sức? A! Bên cạnh là nữ nhân của người? Bộ dạng còn rất đẹp, nhìn này ánh mắt như tiểu mèo hoang, cũng là người trong bách mị lâu sao?”

Diên Hi , thân thủ nghĩ đến sở khuôn mặt của Công Tôn Nhược Từ.

Công Tôn Nhược Từ mắt nheo lại, ngón tay ở trong ống tay áo lục lợi muốn tìm gì đó, nhưng trước người bỗng nhiên bị ống tay áo rộng lớn che lại, chỉ nghe Hoài Tố trầm ổn ——

“Lục ca hiểu lầm, đây là bằng hữu của công chúa Tuyên Hóa, ta chỉ là giúp thất tỷ ủy thác nàng, mang nàng đến kinh thành xem cảnh mà thôi.”

“Nhìn cảnh? quang cảnh kinh thành ta so với người hiểu biết nhiều hơn, bằng đến để ta đến bồi nàng là, bước lên được rồi.” Diên Hi cười như trước muốn lên kéo Công Tôn Nhược Từ.

Hoài Tố thân thủ trong phút chốc cầm lấy cổ tay của , lạnh lùng : “Lục ca, xin tự trọng.”

Diên Hi ngậy ra lúc, nhìn nhìn Công Tôn Nhược Từ, lại nhìn nhìn Hoài Tổ, ái muội cười, “Cái gì bằng hữu Tuyên Hóa, chỉ sợ là Kim ốc tàng kiều của người ? Được rồi, hôm nay ta cũng vội, trước cùng người quần quýt. Hôm khác người nếu chơi chán, ngại cho ta biết tiếng, ta để ý dùng lại đồ của người khác.”

làm càn ngửa mặt lên trời cười to, lúc sau mới xoay người vào bách mị lâu.

“Người này cũng là ca ca của người?” Công Tôn Nhược Từ chậm thanh hỏi.

“Ân.” Hoài Tổ mặt trầm, chủ động kéo tay nàng, “ thôi.”

Nàng mặc kéo tay nàng lôi , trong miệng đô đô reo lên: “Ca ca của người người so với người càng làm cho người ta chán ghét, xem ra trong các huynh đệ của người, chỉ có người còn làm cho người ta thấy thuận mắt. Lúc này người nên kéo ta, nếu là người càn , ta sớm đem bao phấn diệt thi rắc tại mặt , làm cho hóa thành nước, cũng nửa cười cũng nổi.”

“Người nếu làm như vậy như , ta bị quan ngục hỏi chém.” Hoài Tổ buồn bã : “Nếu muốn tiêu diệt địch nhân, nên đem lưỡi dao sắc bén trực tiếp đem ra, mà phải làm được thần biết quỷ hay. Người phải có bốn này, mới có thể bại dưới tay người khác.”

Con người Công Tôn Nhược Từ tinh quái chớp động,”Thần biết quỷ hay sao? Như vậy độc được ta có nhiều lợi, chỉ là biết làm sao có thể hạ vào thức ăn của người kia a.”

Hoài Tổ liếc nhìn nàng cái, “Người thực muốn độc chết ? cũng chỉ là dùng ngôn từ khinh bạc người chút, có ta ở đây, động vào sợi tóc của người.”

Nàng cười duyên, đầu tựa ở cánh tay của , “Người vừa mới xả thân làm đại hùng cứu mỹ nhân a, chỉ cần người để ý, ta cũng có thể tha cho mạng, ai bảo cũng là đại ca của người? ! Vô luận thế nào, cũng chảy cùng dòng máu với người a, đúng hay ? Chỉ là lần sau lại đối với ta như vậy, ta liền khách khí đâu.”

Hoài Tổ cúi đầu, chỉ thấy tóc của nàng dán vào trước mũi của . Chưa từng có người nào như nàng, có thể ở trong thời gian ngắn như vậy, cùng trở nên thân mật như thế. Từ trước đến nay người khác đều thấy nữ nhân xuất bên người , càng có ai giống như vậy kéo cánh tay . Mà nàng, nữ hài tử, thế nào cũng có chút cấm kỵ? Thảo nào Diên Hi hiểu lắm.

Chỉ là nghe thanh mềm giọng của nàng, tự cho mình là đúng lỗi nhai chàng, ràng rất âm ỉ, lại làm cho trong đầu của có loại yên tĩnh, phẳng phất như tại ban đêm vắng vẻ như vậy, đời này, chỉ còn lại có và nàng, hai người mà thôi.

“Được rồi, nghe khẩu khí của lục ca người, rất đem người cùng tam ca của người để vào mắt, xem ra các người là đối đầu ?” Nàng bắt đầu vì bận tâm mọi việc, “Phụ hoàng người tương đối thiên vị ai a?”

thu hồi tâm thần, hồi đáp: “Phụ hoàng đối với mấy người chúng ta rất công bằng dù là nữ tử, tận lực thiên vị ai.”

“Vậy còn nhiều. Chẳng qua là làm cha mẹ khó tránh khỏi bất công ?” Nàng nghiêng đầu, “Kỳ thực người coi như là người tốt, cũng có chút năng lực, chỉ là thích biểu , tranh thủ tình cảm, người như vậy ở trong hoàng cung là có hại.”

Hoài Tổ khỏi kinh ngạc, “Người tại sao có thể như vậy?”

Nàng ngẩng đầu lên nhìn cười, “Ta và người ở chung mấy ngày nay, chẳng lẽ còn biết tính tình của người sao? tình trong cung ta mặc dù ràng lắm, thế nhưng cha mẹ ta cũng có quá ít, nhìn bộ dáng mấy ca ca tỷ tỷ của người, ân, cùng cha mẹ ta sai biệt lắm.

“Người này cái người chết mặt, suốt ngày bày cho ta bộ mặt thối, phỏng chừng cũng đối với người khác tươi cười rạng rỡ. Ta nghĩ là cha người, mới thích cái bộ dạng này của người, tự nhiên là nếu ai ngọt, ta liền thích nhất người đấy.”

Nàng lại nghĩ nghĩ, : “Tuyên Hóa an bài ngắm hoa, phụ hoàng người tham dự sao?”

“ nên, người muốn làm gì?”

Thấy vẻ mặt của có chút khấn trương, Công Tôn Nhược Từ cười cười, “Người đừng sợ, ta lại muốn mấy thứ vương giả ấy, chính là muốn giúp người ở trước mặt hoàng đế mấy câu lời hay, đáng tiếc cơ hội này.”

“Người có tâm, ta liền cảm ơn.” cố ý đem lòng biết ơn rất nhạt, sau đó dùng tay ngón tay chỉ từ lâu trước mặt, “Có đói bụng ? Có nên vào hay ăn chút gì đó?”

Nàng lúc này mới chợt hiểu hiểu ra, ôm bụng của mình , “Ta bụng của ta tại sao gọi lại réo như vậy, ta ngày có ăn cái gì, liền mấy quả vải kia của người, căn bản làm no bụng a. Ở đây có cái gì ăn ngon? Là người mời ta sao? Vậy người cũng nên tiếc tiền, ta rất có thể ăn hết.”

Hoài Tố lúc đầu còn tưởng rằng Công Tôn Nhược Từ là mạnh miệng, đợi được bảy, tám bàn ăn cơ hồ đều bị nàng người miệng ăn hết, mới tin khẩu vị của nàng quả nhiên là khác hẳn với dân thường. Nhìn ra thân thể nhỏ của nàng, thậm chí có lượng cơm ăn lớn như vậy? nhìn bộ dáng nàng ăn đến nỗi miệng đầy dầu mỡ, nhìn được cười, ” Thời gian người ở Ly Sầu cốc, cũng là khẩu vị tốt như vậy sao?”

“ có biện pháp, có lúc ta nghiền cứu chế tạo độc dược, chính là làm mấy ngày, đói bụng nhìn thấy ăn nghĩ liền muốn nuốt vào hết a.” Công Tôn Nhược Từ vỗ vỗ cái bụng chính mình thỏa mãn, liếc xéo , thản nhiên : “Mẹ người hẳn là mỹ nhân a, nhìn người cười lộ lên bộ dáng đúng là rất mỹ hoặc người, mẹ người lúc trước cũng là dùng nụ cười như thế mỹ hoặc hoàng thượng ?”

Những lời này trúng nỗi khổ riêng Hoài Tố trong lòng, mi tâm run lên, giọng : “Ta biết.”

“Người làm sao biết? Người...”

Nàng còn tò mò điều tra, sắc mặt Hoài Tố cũng lạnh lại, quát tiếng, “Nếu người ăn xong rồi, chúng ta hãy mau thôi.” mặc dù rất ít khi cho nàng sắc mặt tốt, nhưng là lâu chưa cho nàng xem loại mặt lạnh này, Công Tôn Nhược Từ ngây cả người, nàng từ trước đến nay thông minh, đoán được vấn đề này đối với hẳn là có chút nội tình, trong lúc nhất thời lại có pháp biết đáp án, thực là quấy nhiễu tâm tư của nàng a.

Mất thấy Hoài Tố đứng lên thanh toán, nàng đành phải đứng dậy theo.

Hai người trước sau vừa mới tới cửa, trước mặt thiếu chút nữa va phải người, người nọ lui về phía sau một bước, hơi có chút kinh hỉ thở , “Bát... Hoài Tố.”

Công Tôn Nhược Từ nheo lại con ngươi đen! Đó là nữ tử thanh xuân, thoát nhìn lớn hơn mình mấy tuổi, vóc người cao yếu diệu, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần dễ mến, thân phong độ của người trí thức, quần áo cũng may rất là khéo, vừa nhìn cũng biết là xuất thân từ đại gia tộc danh môn.

Hoài Tố nhìn thấy đối phương hơi run sợ , “Tô tiểu thư, khéo.”

Nữ tử kia đỏ mặt, gục đầu xuống, “Đừng gọi ta là ‘Tô tiểu thư’, nghe... Rất mới lạ, gọi ta là Đinh Quân tốt rồi.”

“Kia quá đường đột.” Hoài Tố chuyển hướng đề tài, “ trẻ thế này, Tô tiểu thư còn ở bên ngoài lại?”

“Gia mẫu bị bệnh, phải mua thuốc gần đây, vì thế ta tự mình đến mua, dù sao nhà của ta cách nơi này xa, vài bước là tới đây .”

“Loại chuyện này làm cho hạ nhân làm là được rồi, hà tất Tô tiểu thư phải tự thân tự lực.” Hoài Tố thuận miệng khách khí mấy câu, sau đó quay đầu hướng Công Tôn Nhược Từ : “ thôi.”

Công Tôn Nhược Từ thờ ơ lạnh nhạt, nghe vậy liền đối với vị nữ tử Tô Đinh Quân kia cười tươi , “Đinh Quân tỷ tỷ, chúng ta đây liền trước.”

Tô Đinh Quân vẫn có chú ý Công Tôn Nhược đứng phía sau Hoài Tố, bỗng nhiên bị thanh kiêu mỹ vô cùng thân thiết như vậy xưng hô, ngây cả người, còn biết nên hưởng ứng thế nào, hoặc kết bạn với nàng, liền thấy đối phương kéo cánh tay Hoài Tố .

Hoài Tố cảm giác được lực Công Tôn Nhược Từ dùng để kéo cánh tay của mình còn hơn hồi nãy, rất chặt.

“Làm sao vậy?” cúi đầu nhìn nàng, môi của nàng như dụ hoặc, khơi mào người khác, phi thường nhìn tốt.

” Tô Đinh Quân kia... Có phải hay thích người?” Nàng kéo dài thanh , điệu càng quyến rũ.

Hoài Tố ngẩn ra, sau đó cười, “ hươu vượn cái gì! Nhân gia là tiểu thư khuê các, cha nàng là hộ bộ thị lang.”

“Tiểu thư khuê các cùng hoàng tử, đây phải là rất xứng đôi sao? Ta nhìn ra được, nàng là thích người, bằng làm sao vừa thấy người liền mặt đỏ? Vậy còn người? Trong lòng người có thích nàng ?”

đối với vấn đề của nàng cười nhạt, “đầu óc của người đều là nghĩ cái gì a? !”

Công Tôn Nhược Từ kéo lại, hai người đình chỉ việc cước bộ, nàng cười meo meo : “Trong lòng của người nếu có nàng, có từng có người khác?”

hừ cười hỏi: “Này cùng người có quan hệ gì?”

Sắc mặt nàng sáng sủa giữa mặt lên, “Nếu trong lòng của người có người khác, như vậy, từ nay về sau, liền đem tâm tư đặt người ta a.”

Hoài Tố đột nhiên thất thần, trong đầu loạn hồi, trong lúc nhất thời thể hiểu hoàn toàn ý của nàng.

Tay của nàng và dài chỉ chỉ vị trí trước ngực của , khát vọng vô hạn : “Ta nghĩ ở chỗ này, thế nhưng muốn cùng người khác chia sẻ. Nếu là ở đây có nữ nhân khác, chỗ kia rất rộng lớn, ta liền vào, nhưng cho người .”

“Người... Có ý gì?” trừng mắt nhìn nàng.

Nàng nhú nhú mày, hung hăng bẹo chút, “Ý của ta là —— ta thích huynh! Ngốc! Huynh này, người chết mặt này, nhất định phải để nữ hài tử sao, như thế huynh hiểu chưa?”

Hoài Tố trong lòng bình bịch nhảy, khuôn mặt thoáng cái đỏ bừng, nửa ngày nên lời câu.

7. Chương 7: Chương 5

Hoài Tố từ trước đến nay cũng có sở thích ‘đạp thanh ngắm hoa’, nhưng là bởi vì Công Tôn Nhược Từ muốn tới, nên cùng theo . nghĩ tới ‘mặt mũi’ công chúa Tuyên Hóa lớn như vậy, chỉ có tới, liền thái tử Hoàng Dung, nhị ca Tông Minh, tam ca Kiên Bạch, ngũ ca Thanh Việt, lục ca Diên Hi đều có mặt.

Hoài Tố kéo Công Tôn Nhược Từ vào trong xe ngựa, nhiều lần cản dận, ” có việc gì nên lại gây chuyện, hỏi ta cùng thất tỷ , làm cho nàng sang đây xem người.”

“Còn sợ ta bị tam ca của huynh nhìn thấy?” Công Tôn Nhược Từ nhìn thấu tâm tư của , cười xinh đẹp : “Xem ra huynh rất quan tâm tới sinh tử của ta, ân, cũng phải là do ta ta thích huynh. Được rồi! Ta liền ở chỗ này chờ, chỉ là huynh, được bỏ lại ta cùng với những nương khác.”

“Cái gì cùng với các nương khác, ta cũng phải người như lão Lục vậy.” Kể từ ngày Công Tôn Nhược Từ thổ lộ, Hoài Tố cũng có vài phần biết nên cùng nàng gì, đến liếc nhìn nàng cái cũng cảm thấy được tự nhiên, nhưng trái lại Công Tôn Nhược Từ lại rất tự nhiên, hoàn toàn nửa điểm ngưng ngưng của nữ hài tử nên có.

“Hừ, về lục ca kia của huynh, ta đến bây giờ nếu nhớ tới đều khỏi buồn nôn, nếu như nhìn thấy ta, lại hồ ngôn loạn ngữ, huynh cần phải đứng lúc tới cứu ta a, bằng ta lại xuất thủ làm thương , huynh được sinh khí đó.”

Hoài Tố vội vàng cảnh cáo, “Người nếu như muốn ta gặp xui xẻo, hãy mau đem tâm tư quỷ quái của người thu lại, ngắm hoa người lại còn mang theo độc được làm gì?”

“Ta quen rồi, nương yếu đuối, có nửa điểm bản lĩnh phòng thân, cũng phải là cũng bị nam nhân khi dễ sao?” Nàng hùng hồn .

vén màn xe, hướng ra phía ngoài nhìn nhìn, sau đó nhảy xuống xe ngựa chào hỏi tiếng, “Tam ca!”

Kiên Bạch mình cười con ngựa, hướng bên này nhìn lướt qua, gọi .

Hoài Tố đến gần, Kiên Bạch cũng xuống ngựa, đứng ở bên cạnh thấp giọng : “Nghe ? Lão Lục gần đây lại liên tiếp dạo thanh lâu.”

“Đệ chính mắt thấy được.” Hoài Tố trả lời.

Kiên Bạch tinh thần rung lên, “Nga? Tốt lắm a, ta muốn ở trước mặt phụ hoàng báo cho người tiếng.”

Hoài Tố từ trước đến nay cũng có sở thích ‘đạp thanh ngắm hoa’, nhưng là bởi vì Công Tôn Nhược Từ muốn tới, nên cùng theo . nghĩ tới ‘mặt mũi’ công chúa Tuyên Hóa lớn như vậy, chỉ có tới, liền thái tử Hoàng Dung, nhị ca Tông Minh, tam ca Kiên Bạch, ngũ ca Thanh Việt, lục ca Diên Hi đều có mặt.

Hoài Tố kéo Công Tôn Nhược Từ vào trong xe ngựa, nhiều lần căn dặn, ” có việc gì nên lại gây chuyện, hỏi ta cùng thất tỷ , làm cho nàng sang đây xem người.”

“Còn sợ ta bị tam ca của huynh nhìn thấy?” Công Tôn Nhược Từ nhìn thấu tâm tư của , cười xinh đẹp : “Xem ra huynh rất quan tâm tới sinh tử của ta, ân, cũng phải là do ta ta thích huynh. Được rồi! Ta liền ở chỗ này chờ, chỉ là huynh, được bỏ lại ta cùng với những nương khác.”

“Cái gì cùng với các nương khác, ta cũng phải người như lão Lục vậy.” Kể từ ngày Công Tôn Nhược Từ thổ lộ, Hoài Tố cũng có vài phần biết nên cùng nàng gì, đến liếc nhìn nàng cái cũng cảm thấy được tự nhiên, nhưng trái lại Công Tôn Nhược Từ lại rất tự nhiên, hoàn toàn nửa điểm ngượng ngùng của nữ hài tử nên có.

“Hừ, về lục ca kia của huynh, ta đến bây giờ nếu nhớ tới đều khỏi buồn nôn, nếu như nhìn thấy ta, lại hồ ngôn loạn ngữ, huynh cần phải đứng lúc tới cứu ta a, bằng ta lại xuất thủ làm thương , huynh được sinh khí đó.”

Hoài Tố vội vàng cảnh cáo, “Người nếu như muốn ta gặp xui xẻo, hãy mau đem tâm tư quỷ quái của người thu lại, ngắm hoa người lại còn mang theo độc được làm gì?”

“Ta quen rồi, nương yếu đuối, có nửa điểm bản lĩnh phòng thân, cũng phải là cũng bị nam nhân khi dễ sao?” Nàng hùng hồn .

vén màn xe, hướng ra phía ngoài nhìn nhìn, sau đó nhảy xuống xe ngựa chào hỏi tiếng, “Tam ca!”

Kiên Bạch mình cười con ngựa, hướng bên này nhìn lướt qua, gọi .

Hoài Tố đến gần, Kiên Bạch cũng xuống ngựa, đứng ở bên cạnh thấp giọng : “Nghe ? Lão Lục gần đây lại liên tiếp dạo thanh lâu.”

“Ta chính mắt thấy được.” Hoài Tố trả lời.

Kiên Bạch tinh thần rung lên, “Nga? Tốt lắm a, ta muốn ở trước mặt phụ hoàng báo cho người tiếng.”

“Tam ca, phụ hoàng để ý tới loại chuyện này .” Hoài Tố trầm giọng : “Lão Lục làm cái loại tính tình này, phụ hoàng chẳng lẽ còn biết sao? Tam ca nghe thấy tình, phụ hoàng cũng nhất định có thể nghe được, nhưng phải con trai cả, lại từ trước đến nay hay thích ngao du, tản mạn, phụ hoàng sớm đối với ôm hi vọng, tam ca chính là mấy câu, lại huynh bậy, phụ hoàng cũng chỉ phát tay cái, cười.”

Kiên Bạch yên lặng nhìn lát, trường thanh thở dài, “Đại khái ta gần đây quá nóng vội quá, còn để đệ phải lo lắng nghĩ cẩn thận. Quên , việc này trước để bên . Ngày đó ta phân phó chuyện của đệ, đệ cùng nha đầu kia sao?”

Hoài Tố trả lời, “Tâm tư của nàng tinh thuần, đệ sợ nàng trong lúc nhất thời lỡ miệng, phá hủy đại , vì thế có làm . Bất quá đệ chuẩn bị cho nàng gian phòng, mặc cho nàng tùy ý sáng chế độc được. Chờ thời cơ tới, đệ hành .”

Kiên Bạch gật gật đầu, cười, “Chuyện này huynh liền giao cho đệ làm, bây giờ có thể làm cho huynh tin tưởng tựa hồ càng ngày càng ít, Hoài Tố, đệ cũng đừng phụ kỳ vọng của huynh.”

“Lão Tam lão Bát, đừng ở bên kia thăm với nhau, chúng ta cùng nhau cưỡi ngựa thế nào?” Nhị hoàng tử Tông Minh tính cách là võ tướng, huy roi ở bên kia la lên, hét to hai người.

Kiên Bạch thấp giọng : “Ta quen cưỡi ngựa bắn cung, cũng là đệ ứng phó lão Nhị .”

Hoài Tố quay đầu lại liếc nhìn của mình xe ngựa.

Kiên Bạch nhìn ra tâm tư của , gương giọng hỏi: “Chẳng lẽ đệ lại đem nha đầu kia mang đến đây?”

“Thất tỷ cùng nàng là bằng hữu, trước cố ý viết thư hỏi đệ có hay biết tung tích của nàng, muốn mời nàng cùng ngắm hoa, đệ cũng là thuận tiện dẫn người đến.” Hoài Tố cố ý nhàn nhạt .

ở trước mặt Kiên Bạch từ trước đến nay có dối, thế nhưng nhắc tới Công Tôn Nhược Từ, lại chỉ cảm thấy bất an trong lòng, mà Công Tôn Nhược Từ đối với mình biểu lộ tình cảm, cũng cùng Kiên Bạch thuật lại, đành phải vội vã dắt lấy ngựa của Kiên Bạch, cùng Tông Minh tỷ thí cưỡi ngựa.

Công Tôn Nhược Từ ở trong xe đợi hồi cảm thấy rất buồn chán, cũng đem lời của Hoài để ở trong lòng, vén màn lên liền ra xe ngựa, kết quả trước mặt thiếu chút nữa đụng vào Kiên Bạch.

“Vị này chính là... Uy tam hoàng tử danh hiển hách .” Nàng giả vờ khoa trương quỳ gối hành lễ, ngẩng đầu, đối diện với Kiên Bạch ánh mắt lạnh như băng.

“nương nhưng ra lại là người phúc lớn mệnh lớn kia.” Kiên Bạch nhìn chăm chú vào nàng, “Thế nhưng nên nhớ là làm người nên quá đặc ý, cẩn thận lại té đau, phá hủy gương mặt như hoa như ngọc này, như thế rất khó coi.”

Công Tôn Nhược Từ vốn nín bưng, giờ chỉ muốn ném tất cả những lời đó vào mặt Kiên Bạch, thế nhưng vừa mới mở miệng liền bị đối phương châm chọc khiêu khích liền tức giận đến phổi cũng sắp phát nổ.

Vừa đúng lúc Tuyên Hóa công chúa cũng nhìn thấy nàng, vội vã qua đây kéo tay của nàng cười : “Nhược Từ, ngươi là tên xuất quỷ nhập thần, chỉ chớp mắt nhiều ngày như vậy ngươi chạy đến nơi nào vậy? Ngày đó xuất cung cũng cùng ta tiếng.”

“Ta chỉ muốn ra ngoài tìm chút vật gì đó thôi.” Công Tôn Nhược Từ bên cùng nàng cười , sóng mắt vẫn chung quanh lưu chuyển, tìm kiếm bóng dáng Hoài Tố.

“Ngươi tìm ai vậy?” Tuyên Hóa công chúa cũng theo ánh mắt của nàng nhìn lại, sau đó hiểu nụ cười giả tạo, “Nên phải tìm Hoài Tố ? Thế nào? Chúng ta ở đây thú vị bằng việc Hoài Tố cư nhiên đã động lòng của ngươi sao?”

“Đúng vậy.” Công Tôn Nhược Từ e dè gật đầu, chút cũng vì thế giả vờ ngượng ngùng.”Ta chính là thích , thế nào đến bây giờ còn chưa có thành thân?”

“Ngươi thích ?” Tuyên Hóa công chúa vốn là đùa, nghĩ tới nàng trả lời được như vậy thẳng thần thống khoái, khỏi nhú mi, “Ngươi thích ai thích, tính tình Hoài Tố kia a, ngoại trừ cùng tam ca chuyện, có người nào có thể làm cho để vào mắt. Đến nay có nương nào muốn gả cho , hẳn là phúc khí của họ, người cũng đừng hướng này hổ lửa mà nhảy vào trong.”

“Gả cho chính là nhảy hổ lửa? Vậy ta còn nên nhanh chóng nhảy nhảy .” Công Tôn Nhược Từ cười đến rất xán lạn, nhưng hôm nay nàng nụ cười này lại làm cho Tuyên Hóa công chúa có điểm kinh hãi.

“Ta khuyên ngươi vẫn là cách xa chút, ta cho ngươi biết , trong hoàng cung vì cái vị trí thái tử, mỗi người tranh đấu nếu được cũng là đầu rơi máu chảy, ngươi cũng nên cùng tiến vào, vị trí Hoài Tố... Nhưng cảnh tượng như vậy.”

“rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Công Tôn Nhược Từ rất hứng thú kéo tay công chúa Tuyên Hóa trốn vào trong xe ngựa.

Tuyên Hóa công chúa thở dài, chậm rãi giảng giải về chuyện Hoài Tố, bao gồm thân thế ly kỳ như thế nào, cùng với địa vị hoàng tử cao thấp ra sao. Cuối cùng nàng : “Huynh đệ tỷ muội ở giữa, có mấy người biết tình của Hoài Tố. Hoài Tố vào lúc ba tuổi từng bị bệnh nặng hồi, là tam ca lúc đó mệnh tìm thái y danh thuốc, mới đem cái mạng cứu, từ đó về sau, Hoài Tố liền quyết tâm theo tam ca .” Thế nhưng tam ca muốn đem thái tử đẩy khỏi hoàng vị kế thừa, cũng phải là chuyện dễ dàng. Con đường này Hoài Tố nếu được cũng rất hung hiểm, ngươi xem tứ ca, lục ca, từ trước đến nay đem nhìn ở trong mắt, theo chỉ có thể chịu được cực khổ, biết hưởng phúc.”

Tuyên Hóa công chúa phen tận tình khuyên bảo ân cần giáo huấn, chỉ khuyên được Công Tôn Nhược Từ thay đổi tâm ý, trái lại làm cho Công Tôn Nhược Từ khe khẽ thở dài, “Nguyên lai được như bây giờ lại phải trải qua giai đoạn khó khăn như vậy.”

Nàng tại biết Hoài Tố vì sao suốt ngày nghiêm mặt, đầu đá trong hoàng thất chỉ là chuyện còn mất mà thôi, thân thể quý dị này, làm cả đời đều đeo nhân lai lịch, khó có thể ở trước mặt mọi người ngẩng đầu.

“Nếu ai thương tiếc, vậy hãy để cho ta thương tiếc.” Khóe miệng nàng bỗng nhiên có tia cười, kiên định.

Tuyên Hóa công chúa thất thần, nhìn nụ cười của nàng, còn tưởng rằng nàng điên rồi, “Ta nhiều như vậy, người thế nào càng ngày càng cố chấp?”

“Ta chính là tính cách cố chấp, người nếu còn muốn làm cho ta giúp người điều phối cái thứ bí phương kia, người liền phải giúp ta.”

Công Tôn Nhược Từ uy hiếp nháy mắt. Công chúa Tuyên Hóa trầm ngâm chỉ chốc lát, hỏi: “Người nghĩ làm cho ta thế nào giúp người?”

“Bây giờ còn nghĩ tới, chỉ là nếu như ta có việc tìm người, nhưng cho người lẫn tránh giúp.”

Tuyên Hóa công chúa thở dài, “Được rồi, nếu việc trong khả năng của ta, ta tận lực giúp người, chỉ là... Chính người cũng phải đúng mực, trong kinh thành này cũng giống Ly Sầu cốc, mọi chuyện do người định đoạt”.

“Ở đây đại nhân vật, so với có thể tay che trời, đừng xem ta là công chúa, có bao nhiêu tôn quý, ta muốn ở trong cung sinh tồn được, cũng chỉ có biện pháp! Làm kẻ hồ đồ. Chỉ cần người đừng quá khôn khéo, có người để ý chết sống của người. Người hiểu chưa?”

Công Tôn Nhược Từ cười xinh đẹp: “Hiểu được.”

Nàng vén màn xe lên, lại lần nhảy ra khỏi xe, vừa đứng lại, liền nghe đến đạo thanh dương quái khí vang lên bên tai, “Trùng hợp như thế a!”

Nàng nheo mắt lại, ghé mắt nhìn lại.

“Hoài Tố, theo lão Tam có cái gì tốt? Quá tới giúp ta.” Tông Minh bỗng nhiên ở lưng ngựa dõng dè tài, “Nếu như người là nhìn thái tử vừa mất, kỳ thực ta cũng vậy. Thế nhưng ta lại giống với lão Tam, lão Tam ở vị trí hộ bộ cũng nhất định có thể ngồi vững vàng, mấy ngày này thái tử cùng lão tứ liên thủ tìm lão Tam gây phiền phức, lão Tam nếu như ngã, người cũng có ngày lạnh quá, vẫn là sớm đến bên ta. hảo!”

Hoài Tố trầm ngâm, nghĩ tới người từ trước đến nay thoát nhìn là kẻ thô thiển như nhị ca cũng có nhiều tâm tư như vậy, nhưng chỉ là trầm mặc sau lúc, cười cười, “Nhị ca, đa tạ hảo ý của người, thế nhưng ta mặc kệ tam ca. Nếu như người là muốn ta cùng người cưỡi ngựa bắn tên, ta cam tâm tình nguyện phụng bồi, nếu là vì việc này, ta chỉ có thể hảo cáo từ.”

Tông Minh đối giờ giờ cánh tay, “Người đúng là kẻ cố chấp, cưỡi ngựa bắn tên loại tình này, vui đùa chút thôi, ta tìm người đến đương nhiên là có chuyện quan trọng cùng người thương lượng.”

“Hai ngày trước phụ hoàng hỏi ta có hay nên phái các hoàng tử dò xét chút biên quan, hảo hảo học hỏi kinh nghiệm. Ta nghĩ vòng, cảm thấy phái người là thích hợp nhất. Chúng huynh đệ, ngoại trừ ta, liền võ nghệ của người là tốt nhất, thế nhưng ta cũng phải báo cho người tiếng, miễn cho người cho rằng là nhị ca cố ý hãm hại người.”

Hoài Tố có chút kinh ngạc chuyện Tông Minh an bài, theo như lời nhị ca theo, biên quan dò xét đóng giữ loại chuyện này, là do đại thiên tử dò xét, là khâm sai, rất uy phong, lẽ ra tới phiên - chức quan hộ bộ nhồi nhét, việc gió thổi mưa xối ướt vả nhưng ra chỉ là chuyện thứ nhì, quan trọng là, nếu như làm được tốt, trở về chính là trận trách mắng, cuộc sống sau này có ánh sáng.

Thấy Hoài Tố trầm ngâm lát gì, Tông Minh cười: “Việc này người có thể suy nghĩ chút, chậm chút thời gian cho ta trả lời là được, ta ngày mai cũng ở trước mặt phụ hoàng báo cáo kết quả công tác. Người cũng cần suy nghĩ nhiều, ta cho người làm việc khâm sai, giám sát này thế nhưng chỉ vì muốn tốt cho người, chẳng lẽ người nguyện ý cả đời ở hộ bộ làm tiểu quan sao?”

“Đại tiểu quan đối với ta mà căn bản sao cả, đều là làm cho giang sơn trở nên vững chắc mà thôi.” Hoài Tố bên ứng phó với Tông Minh, bên nhìn về phía sau . Mấy vị huynh trưởng đều nhàn tản đứng, hoặc ba người hoặc hai người tổ, từng người trò chuyện tình từng người, mà xe ngựa của ... Lại có hai bóng dáng cao thấp cực tương xứng đứng rất gần.

Bởi vì cách khá xa, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy cái kia bóng dáng thấp là thuộc về Công Tôn Nhược Từ, kia người khác mặc áo hoàng phục hoàng tử màu vàng, đồ là người nào?

ở lúc hoang mang, chỉ thấy hai bóng dáng kia thể nhưng cùng nhau lên mã, ngang nhau thúc ngựa ngược lại phía phi .

mi cốt trầm xuống, bỏ lại lời nhị ca khổ tâm giáo huấn , câu “Xin lỗi”, liền thúc ngựa chạy vội đuổi theo.

Bên này, người cùng Công Tôn Nhược Từ ở chỗ là Diên Hi. Vốn Công Tôn Nhược Từ đối với có sắc mặt hay gì, thể nhưng nghe Diên Hi này sơn nguyên phía đông có người phi thường xinh đẹp, có hồ hoàng gia cấm vào, có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, nhất thời hứng thú tới, làm cho Diên Hi dẫn đường nhìn.

Hai người cùng nhau cưỡi ngựa hướng núi đằng sau chạy , chạy có đoạn ngắn lộ, Công Tôn Nhược Từ hướng bốn phía, hỏi: “Thế nào còn nhìn tới hồ người ?”

“Đừng nóng vội, về phía trước đoạn nữa là đến, phía trước đường tương đối chật hẹp, chỉ sợ ngựa là qua được, bằng chúng ta xuống ngựa tới?” Diên Hi ánh mắt lóe quang, nhìn chăm chăm gáy trắng nõn của Công Tôn Nhược Từ, cười đến quỷ dị.

Nàng lập tức nhảy xuống ngựa, “Kia , xem xong rồi phải nhanh chóng quay lại, Hoài Tố đợi ta đâu.”

“Cái kia đầu gỗ hiểu phong tình? Người còn để ý làm cái gì?” Diên Hi chậm rì rì , cùng ở sau lưng nàng, bắt đầu hướng rừng rậm bên cạnh .

Nàng đoạn, vẫn là thấy phía trước có cái gì hồ, liền bắt mã quay đầu lại : “Người dẫn đường gì a? lâu như vậy vẫn chưa tới, ta ...”

Lời còn chưa dứt, phía sau nàng Diên Hi bỗng nhiên thả người cái, đem nàng thoáng cái gục ở lá rụng.

“Làm gì?” Công Tôn Nhược Từ mở to đôi mắt ngập nước, mặc dù bị người nam nhân che ở thân thể, lại có vẻ hoang mang, vẻ mặt thiên chân vô tà hỏi: “Người bị cái gì vấp ?”

“ phải là bị vấp, là bị người mê hoặc hồn.” Diên Hi cười meo meo đè lại bả vai của nàng, “Người nha đầu kia theo Hoài Tố, kia tử đầu gỗ còn chưa có cho người hưởng qua hoan ái tư vị ? Theo có cái gì tốt ? Qua đây làm ái thiếp của ta, ta cam đoan người bước lên trời , vinh hoa phú quý, hưởng dụng bất tận.”

Ánh mắt của nàng mở lớn hơn nữa, “Vinh hoa phú quý là có ý gì?”

“Chính là... Cho ta ấm giường, làm nữ nhân của ta a...” Diên Hi bàn tay lặng lẽ dò vào váy của nàng nội, ý đồ chạm đến cấm địa hương thơm mềm mại của thiếu nữ. Nhưng vào lúc này, phía sau bỗng nhiên truyền đến trận gió lạnh, chưa tới kịp quay đầu lại, bị chưởng thiết ở gáy, nhất thời bất tỉnh.

cước đá văng Diên Hi ra, Hoài Tố nổi giận đùng đùng, vẻ mặt hắng giọng trừng mắt nhìn Công Tôn Nhược Từ, “Ta là thế nào cảnh cáo của người? Người đều coi như gió thổi bên tai sao?”

xong xoay người rồi , cho rằng nàng lập tức nhảy dựng lên nhào tới bên cạnh đồng lớn đồng , thể nhưng vừa được vài bước, phía sau đều là lặng yên tiếng động, nhin được quay đầu nhìn lại, liền thấy Công Tôn Nhược Từ ngơ ngác ngồi ở tại chỗ, nắm vạt áo chặt của mình, gương cặp mắt nhìn , trong ánh mắt lại là trống trơn mịt mờ, hình như có gì cả.

Trong lòng đau xót, lại vội vàng chạy trở về, quỳ xuống kéo qua tay nàng, ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy? Có phải hay do ta nặng người? Thế nhưng chính người cũng nên cẩn thận. Diên Hi là người tính tình phong lưu, người nên theo mình ra, vừa nếu như bị chiếm tiện nghi, ngày sau...”

Công Tôn Nhược Từ đột nhiên “Oa” tiếng đại khóc lên, ôm vai Hoài Tố liều mình đem toàn bộ thân thể vùi vào lồng ngực của , nước mắt nước mũi đều hê cổ kỳ hướng y phục của bôi lên, thút tha thút thít đáp lời đến.”Ta, ta nghe bên này có hồ, bên hồ có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, ta là muốn, muốn tới đây nhìn nhìn, nghĩ tới đột nhiên đem ta ấn ở chỗ này, đối ta, đối với ta...”

Hoài Tố ôm chặt thân thể nàng run run, vỗ phía sau lưng của nàng, nhìn trước mắt còn hôn mê bất tỉnh Diên Hi, hận thể đánh nặng hơn.

“Chuyện này sau này nên nhắc lại, chúng ta thôi.” kéo Công Tôn Nhược Từ muốn đứng lên, nhưng nàng hình như hai chân đều mềm nhũn, mấy lần lảo đảo đứng lên lại té ngã. bắt đắc dĩ, đành phải đem nàng ôm lấy, trở về rừng rậm ngoại hai người ngựa chỗ nơi.

cước đạp vào móng con ngựa của Diên Hi, con ngựa bị đau, xoay người chạy còn thấy bóng dáng tăm hơi. Hoài Tố mang theo Công Tôn Nhược Từ, cùng nhau lên mã của mình, lại áp chế con ngựa của nàng lúc cầm dây cương, đá đá dạt dạt trở về.

Hoài Tố trước ngực mảnh ướt, biết đó là nước mắt của Công Tôn Nhược Từ, vừa nghĩ tới bộ dáng nàng vừa khóc, trong lòng khỏi trận đau đớn. thực là sơ suất quá, thế nhưng bỏ lại nàng người đối mặt với sói đói thất Diên Hi kia.

với nàng giọng điệu cũng điểm nặng nề, mặc kệ nàng thường ngày thế nào hành , rốt cuộc chỉ là cái nường, gặp được người khinh bạc, khẳng định cũng có chủ ý luống cuống. Ngày sau nên đem nàng theo, lại thể để cho tình ngoài ý muốn như hôm nay tái diễn . Trong lòng hỗn loạn, cần bản lưu ý đến biểu tình của Công Tôn Nhược Từ trong lòng —— đó là mặt giả hoạt , cười như tiểu hồ ly!

Nguyên lai muốn gạt được Hoài Tố cõi kia bỏ cái vẻ ngoài lạnh lùng cũng khó , chỉ cần tiểu mưu , cũng bị nàng sợ đến hoang mang lo sợ. Nhìn vừa vì mình bộ dáng vừa vội vừa tức, có thể thấy được tảng đá kia đối với nàng cũng có phen tình. Như vậy, lần thổ lộ trước kia nàng liền chưa tính là uống phí a.

Kỳ thực thực là xem trọng nàng, nàng cho Diên Hi cái loại tên khốn này thực chiếm được tiện nghi của nàng sao? Biết Diên Hi là cố ý mang chính mình ly khai đoàn người nhìn cái gì kỳ hoa dị thảo là mượn cớ, nàng là muốn dạy bảo phen vì từ trước đến nay luôn đối với Hoài Tố vẻ mặt tốt, luôn là ngậm ác khí, bao mê hồn phần luôn để lại ở trong bàn tay nàng, chỉ cần tiện tay, Diên Hi nếu hít vào trong lỗ mũi, như thần hồn điên đảo, hơn mười ngày đều hồ ngôn loạn ngữ, biến thành người điên.

Đáng tiếc a, bị Hoài Tố phá hủy diệu kế của nàng, thế nhưng ngược lại đối được Hoài Tố triu mến, cũng tính có hại. Chỉ là... Nàng còn xa xa đủ, nàng muốn, còn muốn càng nhiều. Bất quá phải như thế nào làm cho người chết mặt này mình bạch nỗi khổ tâm của mình đây?

Buổi tối trong phủ ở Hoài Tố, bởi vì thông cảm Công Tôn Nhược Từ ban ngày bị kinh, cố ý làm cho đầu bếp làm đồ ăn ngon hơn, sau đó hai người cùng nhau dùng cơm. Lúc ăn cơm, Hoài Tố len lén đánh giá nàng —— nha đầu kia thần hồi phục được rất nhanh , tinh thần còn hoảng hốt, kinh hoàng luống cuống, lúc này mặt đầy hồng quang cùng tiểu ý, đảo như là có chuyện gì mỹ mãn a.

“Này trứng cá mùi vị cũng tệ , người nếm thử xem.” Hoài Tố dùng thìa múc miếng cá cho nàng.

Nàng lập tức cười tán thưởng, “Nhìn ra huynh ,người này người chết còn biết chiều cổ người khác a Ân, con cá này đích xác mùi vị tệ. Vẫn là làm hoàng tử tốt, mỗi ngày cũng có thể ăn ngon .”

Hoài Tố mỉm cười, cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Công Tôn Nhược Từ chợt nhớ tới ban ngày công chúa Tuyên Hóa và nàng những lời này, về việc Hoài Tố ở trong cung vì địa vị xấu hổ mà gian nan, kia luồng thương tiếc khởi lại nồng đậm lên, thế là nàng cũng gấp khối sườn xào chua ngọt, phóng tới trong bát cơm của , “Huynh cũng ăn thôi.”

“Chính ta cũng tự gấp được.” mặc dù có điểm oán giận, nhưng vẫn là lập tức đem đến trong miệng ăn, tế nhai thưởng thức.

Nàng cười meo meo nhìn lát, bỗng nhiên : “Bộ dáng hai chúng ta bây giờ hảo thú vị a, làm cho ngoại nhân thấy được, cảm thấy chúng ta giống như là đôi vợ chồng già?”

Hoài Tố thiếu chút nữa ghen đến, trừng nàng liếc mắt cái, “Lời này ở trước mặt ta chút thôi, ở bên người ít bậy, tốt xấu người cũng là tiểu nường thanh bạch, thế nào cũng biết?”

“ nường cũng phải tìm nhà chồng a, ta dựa vào bản lĩnh của mình tìm nhà chồng, có cái gì tốt ?” Nàng lại còn càng đắc ý.

đến đây, quản gia đến bẩm báo tam hoàng tử tới. Hoài Tố đứng dậy, thẳng vào cửa.

“Các người đây là...” Kiên Bạch nhìn thấy hai người trước mặt thân mật bày đôi bát đĩa, sóng mắt chán động chút, lại nhìn về phía Hoài Tố hơi có vẻ xấu hổ, cùng có điểm đặc ý dương dương tự đắc là Công Tôn Nhược Từ, hình như hiểu chút gì.

“Tam ca, thế nào trẻ thế này còn qua đây? Ta lại gọi hạ nhân chuẩn bị cho huynh đôi bát đĩa.” Hoài Tố rất sợ Kiên Bạch hỏi cái gì, nhanh chóng cướp lời mở miệng.

Kiên Bạch sắc mặt xem ra rất là nghiêm trọng, có ngồi xuống, chỉ là nhìn chăm chăm đệ đệ hỏi: “Nay Thiên lão lục bị người công kích, phụ hoàng vừa đem ta kêu vào trong cung hỏi, hỏi ta có biết hay là ai làm.”

Hoài Tố thản nhiên : “Nga, phải ?”

mặc dù đáp được đơn giản, lại bị Kiên Bạch nhìn thấu kẽ hở, “Nhìn dáng vẻ của đệ, tựa hồ cũng kinh hãi? Có lẽ đệ sớm biết?”

Hoài Tố hơi trầm ngâm, thẳng thắn , “Tam ca, thực dám giấu giếm, tình là ta làm, bởi vì hôm nay đối với Nhược Từ hạ thủ, may mà ta đúng lúc chạy tới, mới để nữ tử đẳng hoàng bị phá hủy thuần khiết.”

Kiên Bạch xem , lại xem người phía sau bận rộn ăn uống Công Tôn Nhược Từ, cũng chỉ là nhàn nhạt gật đầu, “Àn, ở trước mặt phụ hoàng nên như vậy là được. Lão Lục người kia, ác giả ác báo, giáo huấn chút cũng có gì. Thế nhưng có biết hay là đệ làm?”

“ biết, đệ lúc đó ở phía sau xuất thủ, chắc nhìn tới đệ.”

Kiên Bạch sắc mặt hòa hoãn rất nhiều, bỗng nhiên lại cười : “Bất quá tiến vào cung chuyển, ta mang về cho đệ tin tức tốt, có muốn hay nghe?”

“Tin tức gì?” Hoài Tố ngẩn người.

“Phụ hoàng hôm nay với ta, nữ nhi hộ bộ thị lang Tô Hồng__ Tô Dĩnh Quân, cùng đệ tuổi tác xấp xỉ, lại có tri thức hiểu lễ nghĩa, ôn nhu động lòng người, phụ hoàng tựa hồ có ý định cấp hai người các đệ chỉ hôn, vì thế hỏi ý tứ của ta.”

Phía sau Hoài Tố bỗng nhiên ‘choang’ tiếng, Công Tôn Nhược Từ đem bát ăn cơm làm rơi mặt đất. Hoài Tố khẽ cắn môi, quay đầu lại nhìn, nhìn thẳng Kiên Bạch, “Tam ca là cùng phụ hoàng thế nào?”

“Ta đệ bây giờ cũng nên đón dâu, vì thế phụ hoàng muốn làm cho hai người các đệ ngày kia gặp mặt. Lẽ ra hôn nhân của các đệ nên có, thế nhưng phụ hoàng tính tình khai sáng, người nếu chính đệ chọn trúng ai, người cũng muốn miễn cưỡng đệ.” thấp giọng : “Đệ biết trong lòng phụ hoàng cảm thấy thua thiệt cho Đệ rất nhiều, vì thế hi vọng đệ được nhiều hơn. Thế nào? Có thấy?”

Hoài Tố cắn răng cái, hỏi: “Ở nơi nào gặp mặt?”

“Tự nhiên là ở trong cung, địa điểm ở trong cung của Tuyên Hóa, dấu gì đây cũng là cung của nữ nhân, như vậy liền phải xấu hổ.”

Hoài Tố giọng : “Vậy do tam ca an bài.”

Đột nhiên liền thấy Công Tôn Nhược Từ giật lại ghế, rất nhanh ra khỏi phòng.

Kiên Bạch liếc nhìn bóng lưng của nàng, thờ ơ : “Nha đầu kia cùng đệ, có phải có cái gì hay ?”

Hoài Tố trước mắt đều là khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của Công Tôn Nhược Từ, nhưng mà trong miệng lại lãnh ngạnh : “, chúng ta có tình gì, tam ca cần lo ngại. Ta biết tam ca rất cần quân cờ Tô Hồng này, vì thế ta vì tam ca tranh thủ.”

Kiên Bạch cười vỗ vỗ bờ vai của : “Khổ cực cho đệ như vậy.”

Công Tôn Nhược Từ nhốt mình trong phòng canh giờ. Bên ngoài điểm động tĩnh cũng có, xem ra cái người chết mặt kia là có ý định qua đây cùng nàng giải thích cái gì, càng cùng nàng mềm giọng ôn tồn chuyện, chút trấn an. Ai, hiểu tại sao mình coi trọng , nhưng là bởi vì coi trọng, tâm động, liền vô pháp đơn giản

thay đổi tâm ý. Nghe ý tứ Hoài Tố, tựa hồ quyết định tiếp thu việc hôn nhân này, phen tình ý của nàng kia chẳng phải là vô dụng.

Trọng yếu nhất là, Hoài Tố ràng liền với chính mình, đối Tô Dĩnh Quân có bất kỳ dư thừa cảm tình nào, tại sao muốn miễn cưỡng tìm của tiếp thu người chính mình cần bản ?

Nếu đây là khổ ải của , định trước sau này cũng là khổ ải của nàng. Như vậy, nàng phải nghĩ biện pháp cứu hai người ra khổ hải!

Vấn đề là, nên làm như thế nào?

Nàng đưa mắt hướng đến cái bàn bên người kia—— mặt bàn bày đủ các loại chai chai lọ lọ, nàng đưa mắt dừng ở cái bình màu đen bất mắt lắm, sau đó lần nữa giao hoạt linh động miệng cười ——

Vì hạnh phúc của mình, nàng quyết định đánh cược !

8. Chương 8: Chương 6

Hoài Tố cảm giác mình tựa như đồ vật bị người khác mang ra bán, lúc này ở trong cung của công chúa Tuyên Hóa, nữ nhân xung quanh có vương phi của Kiên Bạch, các phi tần, biểu tình của họ giống như là chế giễu, bàn luận xôn xao đánh giá cùng Tô Dĩnh Quân ngồi đối diện về mặt đây e thẹn.

Có lẽ nên cứ như vậy đáp ứng, nếu phụ hoàng cùng tam ca đều nhận định mình và Tô Dĩnh Quân là đôi, trực tiếp đồng ý thành thân là được, cần gì phải tới nơi này mặc cho người khác bình luận? Ngâm thở dài, đứng lên, công chúa Tuyên Hóa nhìn thấy, vội vã hô:

“Lão Bát, huynh muốn đâu a?” “Tùy tiện chút.” Thanh của kiên nhẫn trả lời, mới vừa ra mấy bước, phía sau truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó là thanh nhàn của Tô Dĩnh Quân, “Bát hoàng tử, thỉnh chậm bước, ta có chuyện muốn .”

bất đắc dĩ dừng bước, quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt xán lạn rực rỡ của Tô Dĩnh Quân, trang điểm là xinh đẹp, liền hai bên má nàng rặng mây đỏ đều thấy nhất thanh nhị sở. Nhịn được, đem Tô Dĩnh Quân cùng Công Tôn Nhược Từ ở trong lòng so sánh lẫn nhau: hai nữ hài nhi này, người như hoa lan trong cốc, người lại trông như hoa cúc hoang dã, mỗi người mỗi vẻ, chỉ là trong tim của ...

U lan lại là mỹ, cao cao tại thượng với tới nổi, đoá hoa cúc kia mặc dù mang theo dã tính, nhưng mà hương khí thấm vào tim phổi của (*_*). thất thần, tựa hồ là nhìn Tô Dĩnh Quân đến kinh ngạc xuất thần, làm cho Tô Dĩnh Quân càng thêm e thẹn, nàng cúi đầu, bước nhanh tới trong góc, đối với vậy vậy tay.

Hoài Tố đành phải tới, “Tô nương có chuyện gì sao?” “Chuyện của chúng ta... Huynh... Trong lòng huynh là thế nào ?” Nàng mặc dù có ý, được tự nhiên, thế nhưng ngôn từ lại lớn mật làm cho Hoài Tố cũng có chút ngoài ý muốn. Tô Dĩnh Quân cúi thấp đầu, ngón tay nhiều lần vuốt ve vạt áo, “Ta chỉ muốn với huynh mặc kệ người ngoài thế nào về huynh, trong lòng ta... Chỉ có huynh. Nếu huynh chịu tiếp nhận ta, ta làm thê tử tốt”. Thân là tiểu thư khuê các, nàng cư nhiên cùng thông báo như vậy, này khỏi làm cho Hoài Tố có chút giật mình, thậm chí có điểm cảm động.

khẽ thở dài: “Ta đáng để nương tốt như nàng toàn tâm giao phó như vậy, bất quá Tô nương nếu như vậy, ta cũng ngại thẳng, địa vị ta ở trong cung, Tô nương chắc hẳn cũng minh bạch, nương theo ta, khẳng định giống với các phi tử khác hưởng phúc như vậy, thậm chí ngay cả khi nào có danh hiệu ‘Vương phi’ khác, ta cũng thể cam đoan.” “Những việc đó ta đều quan tâm.”

Tô Dĩnh Quân mặt đỏ lên, giọng điệu kiên định : “Ta biết bát hoàng tử là người tốt, nếu quyết định gả cho huynh, ta liền hối hận.” Hoài Tố trong lòng cảm thấy xấu hổ, lại biết nên cùng nàng lời cảm tạ hay trấn an, hai người chỉ là đứng lúng túng mặt đối mặt, hơn nửa ngày rơi vào trầm mặc... Ngoài tường, bỗng nhiên có thanh mồm miệng vang lên, cổ quái thò, “Tình chàng ý thiếp, người nông ta nông. Người mới cười trộm, người cũ cuồng khóc.” Tô Dĩnh Quân hiểu hỏi: “Là ai ở ngoài tường ?”

Lời nàng còn chưa dứt, Hoài Tố bước nhanh ra cửa cung. Giống như trong sổ liệu của Hoài Tố, ngoài cửa cung, người tà tà dựa vào tường hoàng cung ngồi, trong tay còn nắm bầu rượu ngâm thơ, chính là Công Tôn Nhượng Từ. biết nàng đến đây lúc nào, xem ra uống nhiều rượu, nếu lúc này Tô Đình Quân mặt nổi lên chính là mây đỏ, nha đầu kia mặt chính là hỏa diễm —— màu hồng đỏ quả như muốn thiêu cháy người khác. “Người thế nào lại chạy đến nơi này? Còn uống rượu say như vậy?”

lo lắng ngồi xổm người xuống, muốn từ tay nàng cầm lấy bầu rượu. Nhưng nàng ôm chặt, mở to đôi mắt, trừng , biểu tình vẻ mặt tựa như khóc tựa như cười, tay chọc chọc mũi , “Người này vô tình vô nghĩa, thêm người quản chuyện của ta!” Nghe nàng như vậy, lại say thành như thế này, tràn đầy thương, nhin được kéo nàng, “, ta tổng người trở về.” “! quay về! Ta mới trở về nhà người, ta muốn hỏi Ly Sầu cốc, để phải nhìn thấy mặt của người !”

Công Tôn Nhượng Từ ngừng đánh bờ vai của . Hoài Tố chịu đựng đau, cũng hé răng, cứng rắn đem nàng kéo lên. Tô Đình Quân cũng hiểu kỳ qua đây muốn nhìn cái, rốt cuộc, vừa thấy Công Tôn Nhượng Từ bị Hoài Tố nửa ôm vào trong ngực, đột nhiên thất thần . Hoài Tố biết tại sao cùng nàng giải thích, chỉ thấp giọng câu, “Ta trước tổng nàng nghỉ ngơi, nàng say.” Tô Đình Quân lát mới cho ra câu, “Huynh... Hảo hảo chiếu cố nàng .”

đáp tiếng, liền ôm lấy Công Tôn Nhượng Từ xuất cung. biết nha đầu kia rốt cuộc suy nghĩ gì! Hoài Tố trừng mắt nhìn người ngủ say trong lòng Công Tôn Nhượng Từ, thầm mắng câu, “Luôn muốn người khác vì mình mà bận tâm!” Hồi phủ, cũng bất chấp ánh mắt kinh ngạc của người bên trong phủ, trực tiếp đem nàng ôm trở về trong phòng của nàng, sau đó rót ly trà lạnh trước giường, vỗ vỗ gương mặt nàng, “Công Tôn Nhượng Từ, uống ly trà giải rượu .” “Ta uống.” Nàng nhắm hai mắt mờ mịt, “Này trong trà có độc.” “ có độc.” cười vì nàng nghĩ ngợi lung tung, “Mau đứng lên uống, rồi lập tức mang rượu đều nhỏ ra .” “Này có độc! Có độc! Người nhất định chê ta phiền, muốn độc chết ta.” Nàng vẫn là nghe theo, đôi mắt đẹp mở cái, lộ ra chút men say mơ mơ màng màng, “Bằng người uống cho ta nhìn.” cười, ở trước mặt nàng uống xong ly trà kia, lại lần nữa rót chén, đem nàng ôm ngồi dậy, “Người xem, có độc, uống nhanh .” Nàng dựa vào trong lòng , hì hì cười, “Ta đều quên, người là bách độc bất xâm a, ngay cả có độc người cũng có việc gì.” bưng ly trà, ôn nhu khuyên nhủ: “Được rồi được rồi, uống nhanh trà.” “Người trước với ta, vì sao sợ rắn độc của ta, ta liền uống trà.” Nàng bắt đầu cùng điều kiện. Thấy nàng say khướt, tựa hồ thần trí cũng thanh minh, chần chờ hơn nửa ngày mới chậm rãi mở miệng, “ phải ta sợ độc, mà là bởi vì... Trong cơ thể ta có trăm loại thảo dược, thảo dược hợp lại, liền đối với độc dược sinh ra chút kháng lực.” “ trăm loại thảo dược?” Nàng cố gắng ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn vào mắt của , “Người ăn nhiều thảo dược như vậy làm gì? Chẳng lẽ trong cung có người khi dễ người, gọi người đem thảo dược như cơm ăn sao?” nhàn nhạt cười, tươi cười lại có chút cay đắng, “Ai lại đem thuốc như cơm ăn như vậy? Chỉ là ta có lần cần thận ăn phải dược độc, trong lúc nhất thời lại tìm được giải dược, tam ca vì cứu ta, đành phải các loại thảo dược tìm khắp mang đến, loại loại uy ta ăn, cuối cùng bảo trụ cái mạng của ta đây.” Nàng ở trong ngực bỗng nhiên lật cái, nguyên bản bởi vì men say mà sương mù trong mắt đột nhiên sáng sủa trong suốt, “Người làm sao trúng độc? Là ai hạ độc?” ” tình lâu như vậy, ta muốn nhắc lại. Cũng phải có người muốn hại ta, mà là muốn hại tam ca, ta chỉ là tình cờ bị thôi.” Nàng nháy mắt, oán giận : “Vậy người lúc đó vì sao tới tìm ta?” cười tự phi tự tiếu , “Khi đó ta mới mười ba tuổi, mà người mấy tuổi? Ta thế nào tìm người?” Nàng nắm cánh tay , ngón cái cơ hồ muốn khảm tiến vào trong thịt, trong ánh mắt lóe ra tia sáng quỷ dị. Ánh mắt này làm cho Hoài Tố bỗng nhiên cảnh giác, nghi vấn : “Người có phải hay tỉnh rượu ?” “Choáng váng đầu, đầu choáng váng...” Nàng bưng đầu bắt đầu trầm ngâm, lại chui đến trong ngực . thể hoài nghi nha đầu kia căn bản là cùng mình ăn vạ. Vừa ở ngoài tường trong cung, nàng về mặt men say, trong miệng còn có mùi rượu, thoát nhìn là say . Thế nhưng khi hai người cách gần như vậy, nàng lúc chuyện cũng có mùi rượu dày đặc như thế, chẳng lẽ mùi rượu lúc ban đầu kia là nàng tận lực làm giả ? “Công Tôn Nhượng Từ, người...”

lời còn chưa hết, đột nhiên cảm giác được có bàn tay bé lạnh lẽo yên lặng vói vào bên trong áo, ở trước ngực của ma sát. “Người làm gì?” lấy làm kinh hãi, cầm lấy cổ tay của nàng. “Câu dẫn người nha!” Nàng cười tươi như hoa, mùi rượu trong miệng lại biến thành lực hấp dẫn trí mạng, chui vào trong lỗ mũi của trung.

Sau đó, đôi môi mềm mại liền hạ xuống gáy của , làm cho như trúng phải thuốc mê, đột nhiên toàn thân thể động đậy. “Ai, rốt cuộc phải quyến rũ người thế nào đây?” Nàng tựa hồ là ảo não chính mình có học trước ít kỹ xảo quyến rũ người, bàn tay tiên bên trong áo của còn an phận sờ tới sờ lui. Theo tay của nàng di chuyển, cổ nhiệt khí cổ quái trong cơ thể Hoài Tố nổ tung.

“Người... Người dừng tay.” khó khăn mở miệng ngăn cản, nhưng mà cổ nhiệt khí kia lại buộc làm ra tình tương phản, rằng muốn đẩy tay nàng ra, lại đem nàng kéo đến gần hơn; rằng muốn đẩy cho nàng ly khai, chính mình lại nhìn được tìm đến đôi môi đỏ mọng an phận kia.

Cuối cùng, bốn cánh môi giằng co cùng chỗ, luồng ở nhiệt lực trong người tỏa ra có thể làm khát vọng cực độ của chiếm lấy thân hình động lòng người trước mắt này, làm cho nàng dung nhập trong cơ thể mình. Thế nhưng, chưa bao giờ là người như lão Lục, tại sao lại có phản ứng như thế? “Người... Người có phải hay động tay động chân?” Hoài Tố giãy giụa, cùng nàng lười môi triển miên giao nhau, nhưng còn mạnh hơn là lý trí chống đối truy tìm đáp án.

Công Tôn Nhược Từ có kinh nghiệm ở phương diện này, chỉ là theo bản năng tiếp tục làm ” công phu tay “, kết quả hai tay lại bị hai tay bắt chéo sau lưng ra phía sau, dùng miệng đem váy của nàng kéo lên. Tầm thân xử nữ trắng nõn xinh đẹp như hoa ở trước mắt nở rộ, tia mùi rượu kia cũng làm cho thần trí càng thêm điên cuồng. Kiểm chế được, trong cơ thể hỏa diễm đem lý trí của hoàn toàn thiêu hủy, theo khát vọng của thân thể đem nàng đặt ở dưới thân, động thân mà vào... có ôn tồn nhàng, liễu mình cướp đoạt, như trúng phải thất tâm tán, chỉ có giữ lấy thân thể của nàng, đem của lửa nóng mình sát nhập vào địa phương ẩm áp của nàng, mới có thể cảm thấy hỏa diễm trong cơ thể thoáng giảm bớt, nếu bạo liệt thân thể đến mức tẩu hỏa nhập ma.

Dưới thân , Công Tôn Nhược Từ liên tục thở gấp, kia thanh như tiếng mèo con, còn mang theo tiếng khóc thút thít . Bất quá qua trận, nàng tựa hồ thích ứng cảm giác lúc đau ban đầu, dần dần, như mèo con nức nở mang theo vui thích mềm mại đáng , làm càng thêm phần khởi, ở trong cơ thể nàng cấp tốc rong ruổi, thẳng đến khi đem hai người mang đến đỉnh cực lạc... “Hoài Tố, ta thích huynh...” Nàng thở gấp, nước mắt kìm lòng đậu chảy xuôi xuống. Hoài Tố chấn động, thần trí khôi phục hơn phân nửa, trong cơ thể kia luồng hỏa diễm cũng trong nháy mắt biến mất, làm cho tinh thần có thể biết việc vừa điên cuồng xảy ra. “Có phải hay người đối với ta hạ được?”

neho mắt lại, cầm vai mảnh khảnh của nàng chất vấn. “Nếu như là ta hạ thuốc, huynh như thế nào?” Nàng cười, tay bé an phận vuốt ve gương mặt , “huynh đối với ta phụ trách, hai ta thể dứt ra .” Hoài Tố nhìn chằm chằm miệng cười của nàng, hồ hững hờ, bỗng nhiên hừ hừ cười, “Ta chính là phụ trách, người làm gì ta?”

“A?” Công Tôn Nhược Từ bị hỏi lại đến thất thần, vụn vụn nghĩ tới trả lời như vậy. Nàng cho rằng bằng chính mình, cái người chết mặt này tự hiểu lòng mình, tuyệt phải là cái loại người lỗ mãng phóng đảng như thế này. Chẳng lẽ nàng tính sai rồi? _____ Kiên Bạch nhìn ra hôm nay Hoài Tố có điểm thất thần, hộ bộ thảo luận vấn đề thuế má năm sau ở các nơi, nhưng vẫn cúi đầu, ánh mắt như là nhìn mặt bàn, lại phản ứng chút nào. Sau khi giải tán, đem Hoài Tố gọi lại, “Ngày hôm qua đến chỗ Tuyên Hóa, cảm thấy thế nào?”

“Ân? Nga, hoàn hảo.” Hoài Tố yên lòng đáp lại. “Ta nghe đệ sớm liền ra khỏi nơi đó, có việc gì sao?” Hoài Tố cười khổ, “Đệ có thói quen bị nhiều người nhìn tới nhìn lui như vậy.” Kiên Bạch cười, “Lúc này còn sợ xấu hổ sao? Đây là việc chung ... Quên , dù sao tình sai biệt lắm tính ra rồi, đệ nên chờ làm tân lang , thời gian thành thân nhất định có càng nhiều người nhìn đệ, chẳng lẽ đệ đến lúc đó muốn chạy trốn vào trong phòng tính núp sao?”

Hoài Tố chấn động, chần chừ hỏi: “Tam ca, việc này... Còn có thể xoay chuyển sao?” Kiên Bạch thần tình nhất thời trở nên nghiêm túc, “Lời này là có ý gì? Đệ đối Tô Đình Quân có cái gì bất mãn? Cũng là khác với trong lòng đệ?”

“Đệ...” Hoài Tố biết nên đem “Biến cố” tối hôm qua cho Kiên Bạch nghe như thế nào, mà câu kế tiếp của Kiên Bạch càng làm cho thể mở miệng —— “Nếu như trong lòng đệ có người khác, tam ca miễn cưỡng đệ, chỉ cần nhớ trong lòng tam ca mặc dù có đại nghiệp, thế nhưng cũng có hạnh phúc của đệ.” Đối mặt với tin cậy của cùng nể trọng như vậy, Hoài Tố thực thể nhắc tới chữ về Công Tôn Nhược Từ.

Trầm mặc trong chốc lát, sang chuyện khác, “Hai ngày trước nhị ca bỗng nhiên với đệ, muốn ở trước mặt phụ hoàng giới thiệu đệ dò xét biện pháp phòng ngừa tiết lộ bí mật. Chuyện này tam ca biết ?” “Biết.” Kiên Bạch cũng nghĩ là, “Tông Minh người này hình như thô lỗ, kỳ thực dụng tâm có chút giả dối. nhìn xuất của ta cùng thái tử, lão tử trong lúc đó tranh đấu kịch liệt, tuy là chương quần của Hình bộ, nhưng

tuyệt muốn làm cho bộ binh rơi vào trong tay lão tứ, làm cho thể lực lão tứ lớn mạnh hơn, cho nên muốn mượn hơi của đệ tiến vào bộ binh, mượn năng lực của đệ làm suy yếu lão tứ, cùng ta liên thủ.”

“Như vậy, ý tam ca là! Làm cho đệ dò xét?”

“Ân, có thể tiếp được chuyện xui xẻo này, ta hảo giúp đệ trước mặt phụ hoàng cầu chức vị.” Được Kiên Bạch cho phép, làm cho trong lòng Hoài Tổ dâng lên tư vị . nếu tiếp được chuyện xui xẻo này, lập tức ly khai kinh thành, biết bao lâu. Chuyện này có nên hay nên cho Công Tôn Nhược Từ? Nếu như , nàng tất nhiên quán quít lấy chính mình, cùng nhau theo. Nhưng ... muốn mang nàng đồng hành. —

Công Tôn Nhược Từ lấy ra bình màu đen, đưa cho Tuyên Hóa công chúa, “ngươi muốn cái gì đó ta chuẩn bị cho tốt .” Công chúa Tuyên Hóa kinh hỉ vạn phần, “Nhanh như vậy liền làm xong? hử là cung chủ Ly Sầu cốc a. Thế nhưng, cũng chỉ có chút như thế, đủ sao?” Thấy nàng lộ ra vẻ mặt lo lắng, Công Tôn Nhược Từ cười : “Đừng xem thường nó như vậy, ta cam đoan phò mã của ngươi ăn xong, giống như trước đây lạnh như băng vậy.”

“Thực ?” Tuyên Hóa công chúa chu miệng lên, ” cho Ngươi gạt ta nga!” “Ta làm sao lừa ngươi, ta...” Công Tôn Nhược Từ nuốt xuống lời muốn “Ngươi thử xem biết, chỉ là thuốc này chỉ đối nam nhân hữu dụng, chính ngươi cũng đừng ăn bậy, hơn nữa nên ham nhiều, cách mấy ngày ăn lần, bằng nó có thể có thể gây tổn thương cho thân thể, dù sao cũng là thuốc.”

Tuyên Hóa công chúa lúc này mới tươi cười rạng rỡ, “Chỉ cần chịu tiến vào phòng của ta, ta nhất định nghĩ biện pháp làm cho ăn . Hử, bên ngoài tiểu tinh suốt ngày ôm lấy linh hồn của , ta sợ lây sạch bệnh đến người ta. A, ngươi muốn ?” Công Tôn Nhược Từ gật gật đầu, “Nga, được cho ngươi, ta cũng nên .” “Ngươi còn ở tại phủ lão Bát sao? Có muốn hay hỏi Ly Sầu cốc?”

Công Tôn Nhược Từ liếc nàng cái, “Ta còn có chán ở chỗ người chết mặt đất, đương nhiên .” Nàng giống như thuận miệng hỏi: “Ngươi... cái kia... hôn bát đệ thế nào rồi? Có phải hay quyết định rồi?” “ kém bao nhiêu đâu, ngày hôm qua hai người gặp mặt, Tô Đình Quân tựa hồ đối với lão Bát có chút vừa ý, có mỹ nữ ưu ái như vậy, phản đối. Nhưng ra Nhược Từ ngươi...” Tuyên Hóa công chúa lo lắng nhìn nàng,

“Ngày đó ngươi thích lão Bát, là cùng ta đùa hay quả là ? Ngươi phải biết rằng, thân phận của ngươi xem như là người giang hồ, phụ hoàng đồng ý lão Bát thú của ngươi.” Công Tôn Nhược Từ trả lời, lại hỏi: “Tại sao phải đột nhiên cấp Hoài Tổ làm mai ? Trong chuyện này có duyên cớ gì sao?” Tuyên Hóa công chúa thở dài, “ năm này mấy hoàng tử tranh đấu rất lợi hại, tam ca là muốn từ hôn này lại mượn hơi hạ thần ủng hộ , mà phụ hoàng cũng muốn đề bạt Hoài Tổ, hảo cân đối giữa thể lực của các hoàng tử . Nhược Từ, ta biết ngươi tâm cao khí ngạo, nguyện ý cấp Hoài Tổ làm thiếp, vì thể tình thích ngươi vẫn là để ở trong lòng được rồi.”

“Ta làm việc từ trước đến nay là làm, tuyệt đối phải là nhất thời.”

Công Tôn Nhược Từ như đinh đóng cột, “Nếu ta thích , cũng đưa cho người khác, cho dù là tam ca ngươi, thậm chí hoàng đế, ta cũng phải cùng bọn họ tranh chuyện!”

Hộ bộ ngay phía ngoài hoàng cung Tay Môn, đương lúc Hoài Tổ ra hộ bộ, vừa mới từ trong hoàng cung ra, Công Tôn Nhược Từ cùng chạm mặt . Hai người từ khi xảy ra kích tình đêm qua, vẫn luôn chuyện, đột nhiên đụng với, Hoài Tổ có chút xấu hổ, Công Tôn Nhược Từ lại sáng sủa cười.

“ tình xong xuôi?” Nàng chủ động mở miệng, “Ta đói bụng, muốn ăn cái gì, huynh bồi ta có được ?”

Hoài Tổ hơi chần chừ chút, gật gật đầu.

Nàng lập tức cười, qua đấy kéo tay , vốn định tránh ra, nhưng nàng nắm rất chặt, ở trong nháy mắt thất thần, lại kim lòng đầu cũng cầm ngược lại cổ tay của nàng.

Hai người vào chỗ phồn hoa của kinh thành nhất, ở đây đầy rẫy các tửu lâu, quán cơm , phong cách đều độc đáo, rất được mọi người hoan nghênh, sinh ý cũng vô cùng tốt.

“Đây là cái tiệm cơm gì? Thế nào cả lâu đều là màu đen?” Công Tôn Nhược Từ chỉ vào tửu lâu phía trước tò mò hỏi.

Hoài Tố liếc mắt nhìn. “Nga, đó là Đông Hải Các, là bếp xây Đông Dã quốc đầu, màu đen à quốc sắc của Đông Dã quốc.”

“Đông Dã? Ta nghe qua. Ân, quốc gia kỳ quái, dùng võ lực trị quốc, lại còn có bị quốc gia khác tranh đấu cho suy sụp.”

“Bọn họ chỉ có giai đoạn trước dùng võ lực trị quốc, về sau liền cải biến quốc sách. Người nghe qua cố giữa nhiếp chính vương Đông Dã cùng nữ hoàng Đông Dã sao?”

Khó có dịp Hoài Tố chủ động chuyện bát quái cho nàng nghe, Công Tôn Nhược Từ cảm thấy rất hứng thú, lắc đầu liên tục lại gật gật đầu. “Chưa từng nghe qua, mau cho ta nghe.”

Hoài Tố mang nàng vào Đông Hải các, đối với tiểu nhị trong điểm phân phó đơn giản, “Ta muốn đĩa ‘Đông Hải trắng rằm’, cùng đĩa ‘Thiên long vô tung’, bình rượu ‘Phong Vũ’.”

Nàng càng kinh ngạc. “Những thức ăn này tên như thế nào lại cổ quái như vậy?”

“Nơi này có điển cố, vẫn là gọi tiểu nhị trong điểm người hãy nghe cho kỹ.” Hoài Tố đơn giản đem kể chuyện xưa nhiệm vụ tặng cho tiểu nhị trong điểm.”

Lúc này trong điểm khách nhân nhiều, tiểu nhị mồm miệng lanh lợi, nhất là kể chuyện xưa, lập tức thao thao bất tuyệt về Đông Dã nổi danh truyền kỳ, “chúng ta Đông Dã năm đó có vị nhiếp chính vương, tên là Đông Dã Lan, được xưng trong tam bảo ở Đông Dã, mà mặt khác cùng Đông Dã công chúa Đông Dã Tuyết...”

Nhìn Công Tôn Nhược Từ nghe được mùi ngon, Hoài Từ lặng lẽ đưa mắt chuyển đến bên ngoài. Hôm nay cùng tam ca chuyện, quyết định tiếp nhận việc nhĩ ca cấp cho cái kia rồi, chỉ là lần này, chậm hai tháng, lâu ba tháng, thậm chí nửa năm, nên cùng Công Tôn Nhược Từ như thế nào đây? Hoặc là, cái gì cũng , cứ như vậy len lén ly khai?

Nếu là lúc trước, quan hệ của hai người còn chưa ràng, phải cũng liền , nhưng sau khi xảy ra chuyện đêm qua, đương nhiên thể cứ như vậy đem nàng bỏ lại, quan tâm được.

Mặc dù đem qua tình là do nàng thiết kế, có chút tức giận, nhưng cũng thể phủ nhận, nếu lúc đó bên người nữ tử phải là nàng, để mặc chính mình tận tình.

Chẳng bao lâu, nha đầu kia thế nhưng chui vào tâm của , cái mà tự cho là cứng rắn vô cùng?

“Ừ, ngoài cửa sổ có cái nhìn gì tốt? Vẫn là cố dễ nghe hơn.”

Thình lình Công Tôn Nhược Từ đẩy phen, làm cho thể quay đầu, ngoài ý muốn nhìn thấy khoeo mắt nàng ngẩn lệ.

“Khóc cái gì?” hiểu nhíu mày, nha đầu này, tựa hồ nhiều phiền não hơn nữa ở người nàng cũng có thể cười trừ, bây giờ mặc danh kỳ diệu rơi lệ, làm chân tay có điểm luống cuống.

“Đây chuyện xưa quá cảm động thôi, huynh nghe qua sướng khoái làm gì, ta nhưng là lần đầu tiên nghe.” Nàng còn lau nước mắt, mà tiểu nhị cố lâu, lập tức các món ăn cũng được bưng lên.

Công Tôn Nhược Từ nhìn đậu hủ bạch ngọc trước mắt nấu cùng ‘thanh duẩn’ (ta cũng hiểu: chắc là đậu hủ cùng nguyên liệu gì đó làm thành món này) làm thành món ‘Thiên long vô tung’ này, khỏi thở dài, “Ai, Đông Dã Lan vì bảo vệ người mình , liền mệnh cũng có thể quan tâm. Ta nếu là Đông Dã Tuyết, cũng có thể vì đem mệnh mình đổi dù bất cứ giá nào.”

“Đây bất quá chỉ là truyền thuyết, hà tất cho là .” Hoài Tố gấp miếng ‘thanh duẩn’ để vào trong miệng nhai, “Ta cũng tin thực có người là do rồng biến thành.”

“Nhất định có.” Công Tôn Nhược Từ đối với truyền thuyết mỹ lệ này tin tưởng vững chắc nghi ngờ, “đời tình vốn là thiên kì bách quái, huynh chưa thấy qua, có nghĩa là có. Tỷ như thân thể huynh này bách độc bất xâm, nếu phải là ta thấy tận mắt, ta cũng tin.”

hừ : “Cái gì bách độc bất xâm? Cũng bị người hạ độc được?”

Nàng cười duyên chạy đến bên cạnh , “Bởi vì đó là xuân được, phải độc được, vì thể thân thể của huynh chống lại được.”

“Ta cảnh cáo ngươi, lại hạ ta loại thuốc kia, ta liền lập tức đem ngươi buộc hồi Ly Sầu cốc!” tàn bạo trừng mắt nàng, nhưng lời uy hiếp ra khỏi miệng tựa hồ chút cũng dọa ngã nàng, nàng khanh khách cười ngừng.

Nha đầu kia rốt cuộc nghĩ như thế nào? Dem thân thể thuần khiết đưa cho người khác, chút cũng khó sử, cũng cảm thấy xấu hổ sao? Hoài Tố vui đầu ăn cũng có nhìn nàng nữa, nhưng mà lòng tràn đầy nghi vấn cùng nàng liên quan.

Nháo được lúc, Công Tôn Nhược Từ cũng chuyên tâm ăn cơm, lấy khẩu vị, bằng này món thực đủ điền đầy bụng nàng. Vì thế ra khỏi Đông Hải các, nàng lại kéo Hoài Tố mấy quán ăn, phân biệt nếm các gia trấn điểm thái sau, mới vuốt cái bụng có điểm nổi lên, cảm thấy mỹ mãn : “ tốt! Kinh thành chính là hảo, trong Ly Sầu cốc được ăn nhiều mỹ thực như vậy. Nếu có thể mỗi ngày đều được ăn trân bảo mỹ vị, ta thà rằng cả đời đều ở lại kinh thành.”

Hoài Tố nhìn nàng cười, nhàn nhạt hỏi: “Ngươi là chuẩn bị cả đời đều ở lại bên cạnh ta ?”

“Tất nhiên.” Nàng nhìn thẳng , chút nào ngượng ngùng, dao động.

Nhìn nàng chốc lát, đột nhiên đem nàng kéo đến ngõ bên cạnh, dừ dần hôn lên đôi môi cánh hoa của nàng, nụ hôn này, nhiệt liệt mà lâu dài, phẳng phất có thể hôn nàng nhập vào bên trong thân thể .

Công Tôn Nhược Từ cơ hồ chịu nổi, cả người hư mềm vô lực, phẳng phất chỉ cần buông lỏng hai tay rần rần chắc vậy lấy mình, nàng ngã xuống co quắp.

Thế nhưng nàng trong lòng lại dâng lên vui mừng vô cùng—điều này trong lòng Hoài Tố đích xác là có nàng, tối hôm qua nàng làm tất cả cuối cùng cũng phải là hi sinh vô ích.

Chỉ là nàng lúc này cũng biết, nụ hôn này đối với hai người ý nghĩa kỳ thực cũng giống nhau.

9. Chương 9: Chương 7

Hoài Tố ly khai kinh thành vừa tròn hai tháng. Lần này xuất kinh, phụ hoàng phong cho hắn một chức vị rất kỳ lạ: ‘tuần phủ uy vũ sùng minh tướng quân’ (ôi cái tên >_<). Chức vị này mặc dù kỳ lạ, nhưng thánh chỉ đến, hắn và Kiên Bạch đều hiểu, ý tứ của phụ hoàng là chính thức đưa hắn từ quan hộ bộ điều động đến bộ binh.

Bộ binh lão thượng thư năm trước bởi vì thân thể không tốt mà bị bệnh chết, vị trí thủ tọa của bộ binh vẫn treo. Bởi vì mấy vị huynh trưởng phân công quản lý mấy bộ khác, vì thế tất cả mọi người đều nhận định vị trí này tất nhiên tương lai cũng lưu cho các vị hoàng tử.

Hoài Tố vừa xuất hiện trên đại điện, tham gia vào việc triều chính, tất cả một đám quần thần đều tròn mắt nhìn, Hoài Tố mặc dù không ở trong triều, thế nhưng Kiên Bạch cứ cách một ngày đều đến hộ bộ kể cho hắn, thảo luận về chuyện lớn nhỏ trong triều, Hoài Tố biết mấy vị huynh trưởng đối với hắn cực kỳ ngạc nhiên, kiêng dè, trong triều các quan lại cũng là những kẻ gió chiều nào theo chiều ấy, bởi vì thấy hắn làm náo động như vậy, len lén đối với Kiên Bạch thân thiết, gần gũi hơn. Thế nhưng trong tất cả các tin tức của mọi người, hắn chỉ muốn biết nhất tin tức của một người, lại chậm chạp không có truyền đến, đó chính là về —— Công Tôn Nhược Từ.

Ngày ly khai kinh thành, hắn cố ý chọn vào buổi sáng một ngày có mưa dầm không làm kinh động nàng, chỉ là dẫn theo mấy tên tùy tùng, chứ không phải là mang hai phó tướng cùng trăm tên lính như dự định, lúc trời tờ mờ sáng đã liền xuất kinh.

Một đường hành tẩu, ở trong lòng hắn không ngừng nghĩ: có lẽ Công Tôn Nhược Từ sau khi không thấy hắn sẽ náo loạn khắp nơi tìm, không biết nàng cần dùng bao thời gian lâu mới biết được hắn đã ly khai kinh

thành. Cũng không biết khi nàng biết được, có thể hay không một người một ngựa đuổi theo truy hỏi, sau đó ném một lọ độc dược đến trên mặt hắn?

Cứ mãi suy nghĩ lung tung hai tháng, chẳng những không nhìn thấy bóng dáng Công Tôn Nhược Từ, thậm chí không có thu được bất kì cái gì có liên quan tin tức của nàng.

Hắn nhận không được cấp công chúa Tuyên Hóa viết một phong thư, kèm theo một ít đặc sản ven đường, ở trong thư thăm hỏi ân cần, giả vờ như vô ý nhắc tới Công Tôn Nhược Từ, hỏi nàng có hay không dọn đến cung của công chúa Tuyên Hóa. Thế nhưng Tuyên Hóa công chúa hồi âm lại không có đề cập đến một chữ liên quan tới Công Tôn Nhược Từ, như là đã quên, hoặc như là cố ý .

Nguyên bản Hoài Tổ đông đoán tây đoán càng vì thế mà bức bối hơn, dựa theo kế hoạch ban đầu, tất cả điểm mấu chốt dò xét một lần đều phải mất ba tháng, hắn chính là đem thời gian rút ngắn đến hai tháng, sau đó thúc ngựa trở lại kinh thành.

Hồi kinh ngày này, lại là ngày mưa, bởi vì một đường đều gặp mưa, y phục Hoài Tổ cùng đồ đạc đều dính đầy nước bùn.

“Tướng quân, chúng ta hà tất vội vã như vậy, cách thời gian bề hạ yêu cầu trở về kinh còn có chừng hai mươi ngày nữa.” Bởi vì một đường bốn ba đũa cực khổ, làm các tướng sĩ thường ở trên ngựa bốn ba đều chịu không nổi.

Hoài Tổ mất điếc tai ngựa, một đường chạy về phủ đệ của mình trước.

Vừa mở cửa gia đình nhìn thấy hắn liền không khỏi giật nảy mình, một người qua dẫn ngựa, một người vì hắn nói, “Điện hạ, không phải nói phải mấy ngày nữa mới trở về sao?”

“Công Tôn Nhược Từ đâu?” câu đầu tiên của hắn liền hỏi tung tích của nàng.

Hai gia đình ngây cả người, một người trả lời, “ Ngày thứ hai ngài đi, công Tôn cô nương liền xuất phủ .”

“Đi đâu vậy?” Hắn vội vàng truy vấn.

“Này... Công Tôn cô nương chưa nói, nàng đi cũng không mang thứ gì đó, chạy cũng là lẻ loi một mình, liền cả bao quần áo cũng không lấy, chúng ta cho rằng nàng chỉ là đi chơi, thế nhưng về sau cũng không thấy trở về.”

“Các người không có đi chung quanh tìm? !” Hoài Tổ hét lớn một tiếng, dọa hai gã gia đình kia cũng cứng họng.

“Cái kia... Quân gia đại nhân nói công Tôn cô nương lớn như vậy, chúng ta có muốn giữ lại cũng không được, có lẽ là bởi vì ngài đi, nàng một người ở chỗ này liền cảm thấy mất mặt đi.”

Hoài Tổ ngay cả đại môn cũng không tiến vào, lại chạy thẳng tới hộ bộ.

Kiên Bạch nhìn thấy hắn đột nhiên xuất hiện cũng hoảng sợ, “Thế nào nhanh như vậy đã trở lại ?”

Hoài Tổ liếc nhìn mọi người xung quanh, Kiên Bạch lập tức hiểu ý, xua tay làm cho mọi người lui ra, dẫn hắn đi vào nội đường.

“Biên quan không có đại sự gì đi?” Kiên Bạch nhìn hắn vẻ mặt nghiêm trọng, không khỏi lo lắng.

“Biên quan không có việc gì.” Hắn qua loa trả lời, nhìn Kiên Bạch, có chút lúng túng.

“Có chuyện gì đệ cứ việc nói thẳng.” Kiên Bạch cười nói: “Ta và đệ trong lúc này, còn có chuyện sẽ làm cho đệ áp a áp ứng sao?”

“Tam ca... Có hay không biết Công Tôn Nhược Từ đi đâu?” Hắn lấy hết dũng khí hỏi lên, “Đệ đi rồi, vẫn không có thư hồi âm của nàng, sau khi trở về hỏi người trong phủ, họ nói nàng sớm đã đi. Tam ca biết tung tích của nàng sao?”

Trán Kiên Bạch trầm xuống, “Đệ như thế nào lại vội vàng vàng chạy về đây, không phải là vì tìm nàng đi? Đệ hỏi tới ta là có ý gì? Cho rằng ta muốn hại nàng? Đừng quên, ta còn có việc muốn cầu cạnh nàng

đầu.” Kiên Bạch đánh giá hần, “Lão Bát, đệ gần đây có điểm không đúng lắm, hi vọng không phải là bị cái nha đầu kia ảnh hưởng.”

Hoài Tố lại không có nghe lọt lời của hần, hần còn muốn biết, rốt cuộc Công Tôn Nhược Từ sẽ đi chỗ nào? Hồi Ly Sầu cốc sao?

“Người là chuẩn bị cả đời đều ở lại bên cạnh ta đi?”

“Tất nhiên.”

Lời đối thoại cuối cùng, nàng là kiên định như vậy, có lẽ hần không nên ích kỷ như vậy, không có đem tâm sự trong lòng thổ lộ cho nàng biết. Nàng là bởi vì quá độ thương tâm mới ly khai đi? Ly khai, nàng sẽ không còn trở về? Thế nhưng hần sao có thể tùy ý để nàng ly khai? Nàng đã từng ở trong ngực hần cười duyên dáng, cùng giận dữ, thân thể ngọt ngào, phảng phất như bàn tay nắm thật chặt của hần là nắm cổ tay mềm mại của nàng ... Nàng không thể cứ như vậy mà ly khai.

“Đệ đã đã trở về, trước hết đi gặp phụ hoàng nhận chỉ đi. Chậm chút thời gian, còn có chuyện muốn nhờ đệ làm.” Kiên Bạch thanh âm thấp hơn nói, “Lão lục kia không thể lưu lại.”

Hoài Tố trong lòng rung mình, vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Kiên Bạch thanh âm trầm thấp băng lãnh như băng, “Thủ hạ ta có người nằm vùng bên hần, về sự tình Hưng Thành đóng quân, lão Lục đã biết. Gần đây bên kia Hưng Thành vẫn có người lén lút tìm hiểu tin tức, nếu để cho bọn họ có chứng cứ thực tế, lão Lục nhất định sẽ đến trước mặt phụ hoàng cáo trạng ,vì thế...”

Hoài Tố tức chặt mi tâm, mi mắt buông xuống, “Tam ca yên tâm, ta biết.”

Đế vương từ xưa đến nay, huynh đệ với nhau nhưng lại không có bao nhiêu là thân tình, đối đãi thật lòng, muốn ở chung hòa thuận chính là nằm mộng đi. Hoài Tố sớm đã ý thức được điểm này.

Lúc hần mười ba tuổi, hần đã tự mình trải qua một màn lãnh huyết, đến nay vẫn là khó quên. Ngày đó trong ngày sinh nhật của tam ca, các cung nữ đều đưa tới hạ lễ. Thái tử cũng mang một bức danh họa tới, nhị ca thì mang một thanh bảo kiếm, tứ ca mang một khối ngọc bích, ngũ ca mang một bộ văn phòng tứ bảo tốt nhất, lục ca tống một vò rượu ủ ngàn năm, thất tỷ thì tống một mâm hoa quả quý hiếm ở Đông Nhạc.

Bởi vì hần tuổi còn nhỏ, Kiên Bạch cố ý bảo hần không cần phải tặng đồ. Hần xưa nay kính trọng nhất là Kiên Bạch, không có tặng lễ trong lòng sẽ rất băn khoăn, thế là sáng sớm chạy đến trong cung của Kiên Bạch để giúp, xoa một chút, bố trí tiền điện, so với thái giám cung nữ trong cung còn chịu khó hơn.

Kiên Bạch đưa hần kéo qua một bên, làm cho hần nghỉ ngơi, cười hần “một điểm bộ dáng của hoàng tử cũng không có”, còn nói hần đã mười ba tuổi, cổ nhân ở vào tuổi của hần cũng có thể làm tể tướng, cũng coi như là nửa đại nhân, cố ý cho phép hần ở lại uống một ly rượu thọ.

Cho nên bọn họ mở vò rượu Diên Hi đưa tới kia, Kiên Bạch tự mình rót cho hần uống, sau đó liền bị thái giám gọi đi ra bên ngoài để tiếp chỉ, sau khi trở về, Hoài Tố đã đã bị xuất huyết mà té xuống đất.

Sự tình phía sau hần đã cùng Công Tôn Nhược Từ nói quá, nói rất đơn giản, ẩn chứa trong đó lại là sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Kia vò rượu, Diên Hi đương nhiên sẽ không thừa nhận là do hần hạ độc, về sau tùy tiện lôi ra một thái giám nhận tội.

Trong cung thái y đối với việc trúng độc của Hoài Tố là thúc thủ vô sách, là Kiên Bạch cầu phụ hoàng trích số tiền lớn mua tất cả các loại thảo dược trên toàn nước,tất cả đều cho hần ăn vào, lúc này mới bảo vệ mạng của hần. Thế nhưng nhiều loại thảo dược như vậy, mỗi một loại ăn vào phản ứng đều không giống nhau, có loại làm cho toàn thân hần băng lãnh, có loại làm lại làm cho hần như bị ném vào liệt diễm hỏa sơn, lại có loại tựa như có trăm ngàn bả đao cắt lục phủ ngũ tạng của hần ra làm trăm phần, để cho hần cơ hồ không thở nổi.

Hắn mấy lần đại khái là chỉ nghĩ muốn chết đi, thế nhưng Kiên Bạch vẫn canh giữ ở bên giường của hắn, nói lời cổ vũ, làm cho hắn kiên trì.

Sau thời gian đó, hắn phát thệ: nếu chính mình có thể sống lại, nhất định phải làm cho cái người hãm hại tam ca, cũng phải ném thử tư sống không bằng chết này!

Là Kiên Bạch vẫn ngăn cản, nói chưa có thời cơ báo thù. Cái gọi là quân tử báo thù, mười năm không muộn! Mà nay chỉ chớp mắt đã qua mười năm, hắn đã đến lúc phải báo thù !

Ly khai hộ bộ, Hoài Tổ lại đi đến chỗ Tuyên Hóa công chúa, thế nhưng thái độ của nàng đối với hắn lại là lạnh nhạt, cùng dĩ vãng không giống với nhau. Trực giác của Hoài Tổ mách bảo, thất tỷ nhất định biết sự tình Công Tôn Nhược Từ mất tích, thế nhưng vô luận hắn hỏi thế nào, nàng đều ngậm miệng không nói chuyện.

Hắn đành phải tới trước mặt phụ hoàng báo cáo công việc, lẩn qua lẩn lại một vòng sau, sắc trời đã hoàn toàn tối.

Xuất cung, đứng ở dưới ánh trăng lạnh lạnh, tràn đầy trong lòng hắn đều là gương mặt luôn tươi cười như mặt trời mọc. Nàng rốt cuộc đi nơi nào? Nàng là đối với hắn tràn đầy tức giận cùng phần hận rồi ly khai sao? Nếu hắn hiện tại thỉnh cầu phụ hoàng cho nghỉ ngơi vài ngày để đi Ly Sầu cốc tìm người, có thể hay không tìm được nàng?

Thình lình có người ở phía sau vỗ vỗ bờ vai của hắn, sau đó là thanh âm của hoàng tử Tông Minh vang lên, “Ha, lão Bát, chuyện này đi cũng không tệ a?”

Hắn gật gật đầu, “Đa tạ nhị ca.”

“Đây vẫn chỉ là việc nhỏ, nếu ngày sau phụ hoàng giao bộ binh cho, ngươi hãy cùng nhị ca nói cảm ơn đi.” Tông Minh ha ha cười.

Hoài Tổ lắc lắc đầu, “Không có khả năng, ta lại không có lai lịch, càng không có năng lực gì, phụ hoàng sẽ không để cho ta tiếp nhận bộ binh, người phía dưới cũng sẽ không phục ta, mấy vị huynh trưởng cũng sẽ bởi vậy mà sinh ra mâu thuẫn.”

“Bộ binh vô luận giao cho ai cũng đều sẽ có chuyện.” Tông Minh rất là thấu triệt nói, “Lão tứ hiện tại rất muốn vị trí này, thế nhưng phụ hoàng anh minh như vậy, sẽ không cho hắn. Nếu hiện tại phụ hoàng quyết định trọng dụng ngươi, ngươi sẽ phải hảo hảo biểu hiện, này cơ hội cũng không phải đơn giản là có được. Ngươi xem lão Lục, phụ hoàng nhìn ở mẫu thân hắn là hoàng hậu nên làm cho hắn sớm đã có thể nhúng tay vào nhất bộ, kết quả hiện tại suốt ngày trầm mê với thanh sắc, ta xem hắn Lại bộ khó có thể giữ được .”

“Lục ca vẫn còn thích đi dạo thanh lâu sao?” Hắn nghĩ đến nhiệm vụ của Kiên Bạch, thế là bất động thanh sắc hỏi thăm.

“Đúng vậy, cái kia bách mị lâu, hắn một ngày không đi đại khái liền toàn thân khó chịu. Nghe nói nơi đó gần đây xuất hiện một hoa khôi, đem linh hồn nhỏ bé của hắn đều câu đi.”

“Mỹ sắc trước mặt, bị mê hoặc cũng không có gì, nhưng nếu bị câu đi hồn phách, vậy cũng sẽ không hay .” Hoài Tổ hờ hững bình luận, trong lòng tính toán lại là tâm tư khác.

Ban đêm bách mị lâu là nơi náo động nhất, bởi vì nơi này là thanh lâu lớn nhất trong kinh thành, cũng bởi vì đến đây đều là những người có tiền đi tìm hoan lạc, trong đó lại càng không thiếu những quan to quý nhân. Đương nhiên, bởi vì pháp lệnh của Tây Nhạc quan viên không được chơi gái, vì thế tất cả mọi người đều đổi tên đổi họ, làm bộ dáng khách nhân bình thường.

Này ở Tây Nhạc cũng không phải là bí mật, nhất là đương chương quản Lại bộ, nguyên bản hắn là đối với thuộc hạ thì đây là hành vi nghiêm cấm, nhưng hoàng tử Diên Hi lại trở thành khách làng chơi số một trong lâu, loại ăn chơi đàng điếm này ở Tây Nhạc càng ngày càng trở thành một lối sống lưu hành.

Hôm nay Diên Hi sớm đã tới rồi, sau khi vào cửa, tú bà đã mang theo một đồng cô nương vây quanh hắn, hỏi: “Lục hoàng tử, hôm nay...”

“Như cũ, ta muốn thấy sở Sở cô nương.” Diên Hi có vẻ rất không kiên nhẫn, “Người nói cho nàng biết, chính là phụ hoàng cũng phải cho ta ba phần mặt, ở hoàng thành này nếu đắc tội với ta, đừng mong rằng có chỗ dung thân.”

Tú bà vội vã lấy ra vẻ mặt cười nói, “Lục hoàng tử, ngàn vạn lần đừng nóng giận, Sở Sở biết ngài hôm nay tới, cố ý đun nấu một bình trà thơm, hiện tại nàng đang ở trong khuê phòng chờ ngài đấy.”

Nghe nàng nói như vậy, sắc mặt Diên Hi cuối cùng cũng chuyển biến tốt đẹp một chút, mũi hừ hừ, đi qua đại sảnh vô cùng náo nhiệt, hướng hậu viện thanh tĩnh mà u nhã đi tới. Ở nơi đó, có một lầu các xinh xắn tinh xảo, từ trước là hoa khôi của bách mị lâu mới có thể ở chỗ đó, hiện tại là thuộc về một cái tên Sở Sở cô nương.

Diên Hi đi lên lầu, trong phòng ngủ trang nhã, quả nhiên có mùi trà hương lượn lờ, mà một người tài nữ nhỏ nhắn xinh xắn, dung nhan tinh xảo mỹ lệ đang ngồi ở trước bàn, dùng tư thế cực kỳ ưu nhã hướng phao trà thơm.

“Khuya hôm nay rốt cuộc nghĩ thông suốt?” Diên Hi ngồi xuống, nhìn thẳng nàng, “Ta đã sớm nói, người nếu muốn tới nơi này, sẽ không muốn bày ra một bộ dáng thủ thân như ngọc. Dù sao lão Bát không mến người, ta chịu thu người làm thiếp, người nên bởi vậy mà cảm thấy vinh hạnh.”

Công Tôn Nhược Từ mỉm cười, “Hôm nay người có thể đường đường chính chính đi tới chỗ này của ta uống ly trà, cũng nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng, phải biết rằng ta đôi tay này, thế nhưng chỉ biết điều phối độc dược, không dễ dàng pha trà.”

Câu sau nàng vừa nói đã làm cho Diên Hi đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Nàng khom người tới gần, ôn nhu nói: “Thế nào? Sợ?”

Diên Hi cãi chày cãi cối, “Hừ, ta cuộc đời cũng không biết cái gì gọi là sợ! Hiện tại ta sao lại phải sợ con nhóc như người? Chẳng lẽ người dám dùng độc hại hoàng tử ta sao?”

“Vậy cũng nói không chừng.” Nàng kiêu diễm tươi cười đảo như là một viên độc dược trí mạng.

Hoài Tố vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, hắc diên cuồng Công Tôn Nhược Từ, nàng thế nhưng lại biến thành hoa khôi bách mị lâu Sở Sở!

Ngoài cửa sổ, một hắc y nhân che mặt nắm chặt tay, trong lòng nói không nên lời là cái gì tư vị.

Công Tôn Nhược Từ hai tay tuyết trắng, mặc quần áo màu hồng lụa mỏng, làm cho thân thể nàng nguyên bản nhỏ nhắn xinh xắn lại trở nên quyến rũ phong tình không nên lời, mà đầu mái tóc dài đen nhánh mềm mại như thác nước, tà tà cắm một bông hoa hải đường.

Nàng rót một ly trà, bưng đến trước mặt Diên Hi, rất có ý vị khiêu khích nói: “Người nếu không phải sợ, liền uống ly trà này.”

Diên Hi nhìn chằm chằm nàng, vươn tay đem tay nàng nắm thật chặt.

Nàng cũng không trốn, chỉ là cười mặc hắc hắc, sau đó nhìn, hắc liền lấy tay, đem ly trà kia một mạch uống.

Thấy Công Tôn Nhược Từ hoàn toàn không né, Diên Hi nhẹ dùng sức, đem nàng túm đến trong lòng, cười nói: “Xem ra người thực sự nghĩ thông suốt, ân, nữ nhân thôi, kiếp này nên tìm cái nam nhân cường thế dựa vào, không nên tìm cái kẻ bất lực.”

“Trong mắt người, Hoài Tố là một kẻ bất lực?” Nàng ôn nhu hỏi, “Người vì sao chán ghét hắc như vậy? Hắc không phải là huynh đệ của người sao?”

“Hừ, một Dã đưa nhỏ không biết lai lịch, cũng xứng làm huynh đệ của ta? Đừng nói đùa.” Diên Hi làm ra vẻ chẳng đáng nói, “Có hắc ở trong cung, quả thực chính là sự sỉ nhục hoàng thất.”

“Vì thế đại khái người ước gì hần chết sớm một chút?” Nàng cười khanh khách, “Ta nghe nói hoàng thất tử tôn các người vì hoàng vị tranh đoạt rất lợi hại đi, tam hoàng tử, cùng người khẳng định không phải cùng chiến tuyến a.”

“Lão Tam liền cùng thái tử bọn họ lăn qua lăn lại, nhưng địa vị thái tử thế nào cũng sẽ không đến phiên hần.”

“Vì sao?” Công Tôn Nhược Từ nhếch lên môi đỏ mọng, “Vị trí này ai mới là người có thể có được?.”

“Người cho là lão Tam có cái gì mới có thể?” Diên Hi cười lạnh nói: “Thái tử sở dĩ là thái tử, bởi vì hần thân là lão đại, Kiên Bạch bất quá là con trai do phi tần sinh, mà ta lại là hoàng hậu thân sinh, nếu bàn về thân phận, Kiên Bạch còn xa ta.”

“Nói như vậy, người cũng muốn làm hoàng đế?” Nàng hì hì cười hỏi.

Hần cúi người ái muội hướng môi của nàng, “Đối với mỹ nữ mà nói, tự nhiên là cường giả tối sẽ được các người ưu ái.”

Công Tôn Nhược Từ giống người cá như nhau, vừa trượt liền giãy ra khỏi ngực của hần, cười nói: “Ta nhớ tới còn có thứ cấp cho người xem, người chờ ta một chút.”

Nàng chạy tới cửa, lại quay đầu lại nháy mắt mấy cái, “Chờ ta a, ta lập tức sẽ trở lại.” Đem cửa phòng nhẹ nhàng đóng cửa, nàng đẩy mặt tươi cười nổi lên một tia tà khí quỷ dị, vừa xoay người đi xuống thang lầu, một thanh trường kiếm đột nhiên chỉ ở ngực của nàng, một người toàn thân hắc y bịt mặt thẳng tắp đứng ở trước mặt nàng, trong ánh mắt lửa giận phảng phất có thể làm bị bỏng tất cả xung quanh đồ vật.

Nàng trừng mắt người bịt mặt, cũng không sợ hãi, chỉ là ở trong nháy mắt kinh ngạc, sau đó hơi nước liền đảo quanh đầy viên mắt.

“Người, người còn biết trở về!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng giọng điệu lại là tiểu nữ nhi đang hồn dỗi.

“Đây là có chuyện gì?” Hần rầu rĩ hỏi, đè nén thanh âm tức giận! Là Hoài Tố.

“Người đều bỏ lại ta, ít quan chuyện của ta đi.” Nàng cố ý chọc giận hần, đẩy ra trường kiếm thẳng hướng dưới lầu đi.

Hoài Tố một phen kéo nàng lại, đem nàng áp ở trên tay vịn cầu thang, từng chữ nói: “Công Tôn Nhược Từ, người tốt nhất đem sự tình nói cho rõ ràng!”

“Ta nếu không nói cho rõ ràng, có phải hay không hôm nay người liền muốn giết ta?” Nàng lại hé ra nụ cười duyên, lúm đồng tiền kia làm cho người ta thất thần quyền rũ, thân thể hướng hần tới gần, môi đỏ mọng dán tại trên cằm hần, một tay lặng lẽ bò đến ra sau tai hần, muốn cởi bỏ khối vải đen chướng mắt kia t.

Thế nhưng hần một chưởng cầm tay nàng, nhỏ giọng cầm hận, “đừng có dùng thân thể bị vấy bẩn của người chạm qua ta.”

Con người của nàng tinh ranh lóe ra, cười duyên liên tục, “Người ghen tị? Ta cùng Diên Hi làm bộ dáng thân thiết, người đều thấy được?”

“Ta thà rằng chính mình bị mù, cái gì cũng không thấy được!” Hoài Tố hận không thể đem nàng một ngụm nuốt vào, lại cũng không muốn nhớ lại hình ảnh mình vừa thấy.

Hôm nay hần theo đuôi Diên Hi đi tới bách mị lâu, nguyên muốn thừa dịp cơ hội thích hợp diệt trừ Diên Hi, nhưng vạn vạn thật không ngờ, thế nhưng hần ở cửa lại nghe được thanh âm của Công Tôn Nhược Từ, cũng xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn thấy nàng nằm ở trong lòng Diên Hi, cùng Diên Hi ve vãn.

Một khắc kia, hần thật hận mình còn có ánh mắt, có trái tim, có thể vì nàng mà đau lòng, càng hận chính mình một phen si tình, cư nhiên sẽ vì của nàng mất tích mà tự trách mình không ngờ. Hần cho rằng nàng sẽ ôm một trận bi thương hồi Ly Sầu cốc, thế nào cũng không nghĩ tới lại là lẩn vào bách mị lâu, làm cái gì hoa khôi, còn ủy thân với Diên Hi.

Công Tôn Nhược Từ đánh giá hần một bộ trang phục cổ quái, “Người xuyên thành cái dạng này, không phải là vì tìm ta đi?” Nàng đột nhiên minh bạch, “Người là để đối phó với hần?”

Hoài Tố đem mũi kiếm để ở yết hầu của nàng, “Người nếu như kêu lên một chữ, ta liền lập tức giết người!”

Nàng vẫn cười khanh khách biểu tình lại như là kinh ngạc cùng buồn bã, “Người, thật muốn giết ta?”

Mũi kiếm của hần run lên, nhìn sang chỗ khác, “Bất luận là cái gì đối với tam ca bất lợi, ta cũng không thể lưu lại.”

“Hừ, tam ca, tam ca! Trong lòng người chỉ có tam ca của người, căn bản sẽ không có ta, uổng ta vì người khổ tâm nghĩ mưu kế!” Nàng xanh trắng mặt, thân thể đi phía trước tìm tòi, “Người muốn giết cứ giết! Dù sao ta sống cũng như chết, tuyệt không để ý!”

Hoài Tố rất sợ mũi kiếm thực sự làm nàng bị thương, nhanh chóng thu tay cổ tay, vội vội vàng vàng nói: “Người đi!”

“Ta đi, người đi tới giết hần?” Công Tôn Nhược Từ chuyển con người, kéo tay hần, “Đừng đi, muốn giết hần không cần khó khăn như thế đâu.”

“Có ý gì?” Hoài Tố quay đầu lại, nhìn thấy trong mắt nàng một bộ cổ quái, không khỏi ngơ ngẩn.

“Huynh đã quên sở trường của ta sao? Giết người không thấy máu là lãnh nghề của ta a, giống như huynh vậy động đao động kiếm máu nhuộm đỏ nha, là hạ sách ngu nhất, giết người còn muốn lưu lại tung tích, vạn nhất bị tra ra đầu mối, toàn thân thể nào để trở ra đây?” Nàng trái lại quay ra giáo huấn hần .

Hần nhìn chằm chằm nàng, “Theo ý kiến của người đâu?”

Công Tôn Nhược Từ đem ngón trỏ dựng thẳng ở trên môi, ý bảo hần chớ có lên tiếng, sau đó một tay kéo hần, làm cho hần đi theo chính mình, rón ra rón rén một lần nữa đi trở về trên lầu, đi tới bên cửa sổ, dùng ngón tay chỉ bên trong.

Hoài Tố đầy bụng hồ nghi theo cửa sổ nhìn đi vào, không khỏi thất thần —— chỉ thấy Diên Hi đang nằm ngả xuống giường, thân thể lật qua lật lại thống khổ, hai tay chung quanh gãi gãi, lại không có khí lực đứng lên.

“Người làm cái gì?” Hoài Tố thấp giọng hỏi.

“Đây là háo sắc đại giới.” Nàng lạnh lùng cười, “Kia bên trong nước trà có một vị độc dược, gọi ‘Quốc sắc thiên hương’, sau khi ăn vào, hần toàn thân tựa như dục hỏa đốt cháy bình thường, từ trong ra ngoài đều cháy sạch khó chịu, nhưng lại không có biện pháp phát tiết. Đến cuối cùng khi khám nghiệm tử thi, chỉ có thể hoài nghi hần là do quá lực mà chết.”

Hoài Tố không khỏi rùng mình một cái, hần lúc giết người có thể không nháy mắt, thế nhưng không nghĩ tới Công Tôn Nhược Từ hạ thủ so với chính mình còn muốn hung ác. Trong phòng tiếng Diên Hi kêu thảm thiết truyền đến, như gào khóc thảm thiết, làm cho Hoài Tố cũng không nhẫn tâm nghe, thế là xoay người nhanh chóng xuống lầu.

“Huynh lại muốn bỏ lại ta!” Công Tôn Nhược Từ theo hần chạy xuống.

Hoài Tố liền đem nàng ôm vào trong lòng, kéo nàng phóng qua tường vây cao bên cạnh, chuyển tiến vào con hẻm nhỏ cạnh bách mị lâu, một đường đi nhanh, thẳng đến đi tới trước cửa biệt viện.

Hoài Tố giơ tay lên gõ gõ cửa, có người mở cửa ra, hần lập tức kéo nàng vào viện, đi vào một gian trong phòng.

Vẫn ở vào bị động Công Tôn Nhược Từ lúc này mới thở hắt hắt, quan sát một chút bốn phía, “Đây là địa phương nào? Huynh kéo ta tới ở đây làm gì?”

“Người còn muốn ở lại bách mị lâu, chờ Diên Hi sau khi chết bị người tróc nã sao?” Hoài Tố tháo khăn che mặt xuống, ánh mắt lấp lánh nhìn thẳng nàng, “Vì sao người muốn hại hần như vậy?”

Công Tôn Nhược Từ giơ tay lên tháo xuống trâm cài tóc, mặc cho tóc dài chảy tới mắt cá chân.

Thấy nàng không trả lời vấn đề máu chốt, Hoài Tổ đem nàng kéo đến trước người, ép hỏi: “Nói, không nói đem người giao cho Hình bộ đi!”

Nàng nhin cười không được, “Huynh a, theo ta bắt đầu nhận thức huynh, liền luôn luôn làm ra một bộ ác nhân bộ đáng làm ta sợ, nhưng trong lòng ta minh bạch, Huynh là quan tâm tới ta a, bằng không hôm nay sẽ không ăn giấm chua, cũng sẽ không cứu ta đến nơi đây. Huynh đã có thể trở về báo ta, ta vì sao không thể tổng huynh một đại lễ?”

Cúi xuống, nàng than khẽ, “Thế nhân đối huynh đều lạnh bạc, ta đều biết. Chuyện huynh mười ba tuổi bị trúng độc, ta đã cùng Tuyên Hóa hỏi rõ, việc này, tất nhiên là do Diên Hi làm, giết người còn có thể giả họa cho người khác, mình thì chạy trốn chịu tội, ta liền lấy một thân đầy độc, còn trị hấn, làm cho hấn cũng nếm thử tư vị bị người hãm hại.”

Hoài Tổ nhắm chặt mi, nắm tay nàng chậm rãi buông lỏng ra một chút, một tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, than thở: “Nàng... Quá phận, chuyện này nguy hiểm như vậy, nàng nên trước cùng ta thương lượng một chút.”

Công Tôn Nhược Từ chu miệng la lên, “Tìm huynh thương lượng? Huynh nói chạy liền bỏ chạy, ta đi chỗ nào tìm huynh? Vừa này huynh thăm vấn ta nửa ngày, hiện tại ta cũng muốn hỏi huynh, vì sao chạy mất?”

“Phụ hoàng đột nhiên giao ta một cái nhiệm vụ, muốn ta...”

“Nói mò!” Thanh âm của nàng đột nhiên cao lên, kiềm chế bất mãn hồi lâu, giờ khắc này rốt cuộc nhin không được bộc phát ra, “huynh cho là ta không biết? Hoàng thượng cấp nhiệm vụ chính là rất khẩn cấp, cũng luôn muốn một hai ngày chuẩn bị trước, huynh liền cùng ta nói lời từ biệt cũng không được sao?”

Hoài Tổ không khỏi cười khổ, vốn là muốn nói lời nói dối dễ nghe lại thành ra phải lắng nghe lửa giận của nàng, thế nhưng nàng lại khôn khéo như vậy, không thể không nói ra thực tình, “Ta là cố ý phải đi, bởi vì... Ta không thể không làm như vậy.” Hấn kéo tay nàng, lần đầu tiên cảm giác mình giảng giải sự tình lại gian nan như vậy. “Nàng biết, phụ hoàng cùng tam ca bọn họ chủ trương gắng sức thực hiện làm cho ta thú Tô Dĩnh Quân, mà ta nếu là nói rõ muốn thay đổi tâm ý, không chỉ sẽ để cho bọn họ thất vọng, đồng thời, cũng làm cho nàng bất lợi. Ta ở địa vị hoàng thất không cao, cũng không có công lớn, không có bất kỳ lợi thế để có thể cùng phụ hoàng cố gắng nói ra hạnh phúc của mình, huống chi ta nếu là nói cho hấn biết, muốn kết hôn với nữ tử một bình dân, phụ hoàng tất nhiên sẽ thập phần tức giận.”

“Ba năm trước đây, ngũ ca cũng từng muốn kết hôn với một bình dân nữ tử, kết quả phụ hoàng không chỉ có đem ngũ ca giam lỏng tròn ba tháng, hấn thích__ nữ tử kia... Cũng mặc danh kỳ diệu bệnh chết. Vết xe đổ đó, ta không thể không phòng.”

Công Tôn Nhược Từ có điểm kinh ngạc, “Phụ hoàng huynh vì sao nhần tâm như vậy? Chính hấn cũng không phải do phong lưu, kết quả mới có huynh... tử tôn một đồng lớn?”

“Phụ hoàng quan niệm dòng dõi rất nặng, đây cũng là lí do người nắm đó vì sao mặc dù ở bên ngoài nơi nơi phong lưu, nhưng không có đem bất luận một nữ tử bình dân tiến vào trong cung ở. Về phần ta, chỉ là một trường hợp đặc biệt mà thôi. Có lẽ hấn thực sự cảm thấy thua thiệt mẹ ta, cũng không nghĩ tới sẽ có huyết mạch hoàng thất lưu lạc ở bên ngoài đi.”

Hấn cười khổ một cái, “Vì thế, ta trước hết bảo trụ của bình an của nàng, sau đó lại nghĩ đến biện pháp.”

Nàng cau mày, theo dõi hấn một lát, “Thế nhưng huynh vẫn như cũ không có đạo lý, lại không cùng người ta cáo biệt.”

Hấn lại đành phải than một tiếng, “Được rồi, thành thật mà nói ta không cùng nàng cáo biệt, là sợ nàng. Ta sợ nàng cố ý muốn ở bên cạnh ta, như vậy quan hệ của ta và nàng liền không có cách nào tiếp tục che giấu tai mắt mọi người. Nhược Từ, tính cách của nàng quá mức mạnh mẽ, quá mức chủ động, thường xuyên làm cho ta cảm thấy thúc thủ vô sách.”

Nàng nháy mắt, ôn nhu hỏi: “Chẳng lẽ huynh hi vọng ta là một nữ tử không có chủ kiến chỉ có ôn nhu?”

Hoài Tổ vừa cười, lần này là thương tiếc cười, đem nàng ôm vào trong lòng, dán vào bên tai của nàng nói: “Không, ta thích bộ dạng này của nàng, thích tính cách của nàng, nếu nàng là cái người ôn nhu không có

chủ kiến, ta sẽ không giống như bây giờ cho lo lắng hải hùng cho nàng, điên cuồng ghen. Thế nhưng Nhược Từ, nàng là nữ nhân cũng nên cho ta một cơ hội, làm cho ta học thế nào đi yêu người?”

Nàng dừng ở đôi mắt ôn nhu hắn, đột nhiên đập khởi đầu ngón chân hôn môi của hắn, bướng bỉnh nói: “Không, ta chính là muốn cho huynh biết ta thích huynh, ta yêu huynh, có lẽ huynh thích ta vĩnh viễn cũng không sánh bằng ta thích huynh như vậy, thế nhưng ta không quan tâm.”

Hoài Tố đem nàng ôm chặt, này tiểu yêu tinh đơn giản như thế này là có thể bóc mặt nạ của hắn, hoặc là bắn trúng tâm trong lòng hắn. Nàng với hắn mà nói là trân quý như thế, là hai mươi mấy năm nay, ông trời đưa cho hắn duy nhất một phần lễ vật, hắn nhất định phải quý trọng, vâng vàng quý trọng, tuyệt đối không để cho người khác thương tổn nàng dù chỉ là mảy may!

10. Chương 10: Chương 8

việc Diên Hi ngoài ý muốn chết ở bách mị lâu là trở thành tin tức náo động nhất tại kinh thành, trong vòng ngày truyền khắp toàn thành.

Lúc tú bà bách mị lâu phát ra Diên Hi chết, sợ đến mức lập tức báo quan. Hình bộ nhận được tin tức này đều dám chậm trễ, mặt phái người thanh lâu điều tra, mặt khác đem việc này cấp báo lên chấp chưởng Hình bộ cho Tông Minh biết được, Tông Minh trước tiên tự mình chạy tới bách mị lâu.

Mặc dù hạ lệnh phong tỏa tin tức, thế nhưng thanh lâu hỗn, lúc đó tú bà biểu kính hoàng cùng luồng cuống sớm kinh động tới khách nhân ở thanh lâu cùng các kỹ nữ, còn có thể giấu diếm chỗ nào?

Tin tức truyền vào trong cung, hoàng hậu khóc đến ngất , hoàng đế cũng bị đả kích . Mặc dù đứa con trai này làm cho rất phiền não, nhưng dù sao cũng là huyết mạch của mình, cũng là con trai ruột duy nhất của hoàng hậu, chết ly kỳ như vậy ai có thể chấp nhận dễ dàng.

Hoàng đế hạ lệnh tra việc này, muốn Tông Minh suốt đêm đem cả tòa bách mị lâu đều niêm phong, bao gồm cả khách làng chơi cùng kỹ nữ, người cũng cho phép phóng ra.

Đêm khuya trở lại vương phủ, Hoài Tố cũng bị cầu tham dự điều tra, tự nhiên biểu thập phần ngạc nhiên cùng nhiệt tình, nhưng ở trong hoàng cung cùng Kiên Bạch gặp mặt, hai người ánh mắt giao nhau, tin trong lòng Kiên Bạch tất nhiên hiểu cái gì.

Hoàng đế ra mệnh lệnh khẩn cấp cho bọn họ, đem hậu của Diên Hi giao cho chưởng quân phụ trách, Lại bộ giao cho Ngũ hoàng tử Thanh Việt tạm thời làm người quản lý. Hộ bộ Kiên Bạch cùng Hoài Tố, cùng với Hình bộ Tông Minh, cùng nhau điều tra chuyện này.

Thế nhưng tứ hoàng tử Thu Dã lại ở bên châm chọc khiêu khích, ám chỉ điều tra như vậy chỉ sợ tra ra được kết quả gì, hoài nghi Diên Hi là bị người nhà hại chết .

Kiên Bạch cất cao giọng : “Tứ đệ, đệ nếu là có chứng cứ gì, ngại tại có thể lấy ra. Trước mắt lục đệ vừa qua đời, đừng cho phụ hoàng lại vì huynh đệ chúng ta mà lo lắng.”

Thu Dã nhướng mi : “Ta nếu là có bằng chứng thực tế, tại đương nhiên lấy ra. Chỉ là có vài người cần đặc ý quá, muốn người khác biết, trừ phi mình đừng làm. Lão Lục bị chết oan như vậy, ta đây làm huynh trưởng nhất định phải thay báo thù!”

“Đến lúc nào rồi, các người còn ở đây mà đấu võ mồm!” Hoàng đế giận dữ, “Đều ra! Đem hung thủ giải tới trước mặt trẫm!”

Kiên Bạch cùng Hoài Tố sóng vai ra hoàng cung, Kiên Bạch là xe ngựa tới, lúc lên xe, Hoài Tố thấp giọng : “Chuyện này phải đệ làm.”

Kiên Bạch rất là giật mình, cúi người theo dõi nhìn, “ phải đệ?” Liếc nhìn bốn bề vắng lặng, lại hỏi: “Kia...”
“Ta biết là ai, tam ca cần tra ra, người này đối với chúng ta chỉ có lợi chứ có hại.”

Nhưng mà dù kiên định như thế cũng có làm cho Kiên Bạch hiểu, trái lại càng thêm nghi ngờ theo dõi , cuối cùng câu, “Chính đệ nắm giữ hảo đồ là.”

Quay người lại, vào trong xe ngựa.

Trong vòng tháng, tình huống trong kinh thành chỉ có thể dùng bốn từ “Gà chó yên” để hình dung.

Bởi vì kỹ viện tú bà khai, đêm đó người cuối cùng Diên Hi gặp là hoa khôi Sở Sở, sau đó ly kỳ tử vong, Hình bộ cùng bộ binh đều truy nã tình nghi quan trọng nhất là sở sở nương. Đương nhiên, dùng tên giả Sở Sở, Công Tôn Nhược Từ sớm bị Hoài Tổ giấu , ở lại trong tiểu viện của nàng, ai có thể tìm được nàng?

Tìm tháng đều tìm được, Tông Minh lặng lẽ tìm đến Kiên Bạch thương lượng, có phải hay tìm lấy nữ tù trong ngục mang đến, người nọ là Sở Sở, báo lên Phụ Hoàng rằng hung thủ sợ tội mà tự vẫn, chấm dứt vụ án này.

Kiên Bạch đồng ý lớn, tỏ vẻ cần phải xử lý như vậy, thế nhưng cuối cùng cũng lay chuyển được Tông Minh, đành phải miễn cưỡng gật đầu đồng ý, còn quên chuyện này nhất định phải làm dè dặt kín đáo, đừng cho người khác lấy làm nhọc nhằn.

Tông Minh cho rằng tình có thể giải quyết, vui mừng ly khai, mà ở hộ bộ thương thảo việc này, Hoài Tổ lúc này mới có thể mỉm cười.

“Tam ca đoán được chuẩn, nhị ca quả nhiên sử lý qua loa tắc trách chuyện này.”

Từ lúc ba vị hoàng tử liên hợp phá án, Kiên Bạch liền lớn mật đoán, Tông Minh cuối nhất định chọn phương thức như thế này để kết án.

Lúc này liệu như thần Gia Cát Kiên Bạch lại thế nào đặc ý, “Lão Nhị từ trước đến nay dùng loại phương pháp này lừa gạt dưới, phải là lần đầu tiên, muốn đoán đúng cũng khó. Hơn nữa việc này tương lai là sử lý, nếu xảy ra chuyện, cũng do chịu tội, cùng chúng ta quan hệ, đệ phải xuất đầu . Mà người kia... đệ chuẩn bị khi nào xử lý?”

Hoài Tổ chấn động, “ý tam ca là, làm cho ta giết người diệt khẩu sao?”

“Nếu đệ còn muốn đem người nọ giữ ở bên người? Đây chính là nguy hiểm của đệ, nếu biết nhất cử nhất động của đệ, tương lai liền có thể căn ngược lại đệ ngục, đệ thế phòng.”

Kiên Bạch thủ đoạn lần này độc ác nhưng Hoài Tổ lại có cú đầu nghe theo, chỉ là trầm mặc . Điều này làm cho Kiên Bạch trong lòng càng thêm nghi hoặc cùng bất an.

“Hoài Tổ, rốt cuộc người hạ thủ đó là ai?” Gần tháng nay, còn chưa cùng Hoài Tổ hỏi tình, sợ tai vách mạch rừng, để lộ tin tức. Trước mắt bốn bề vắng lặng, phương pháp giải quyết cũng do Tông Minh làm, lúc này mới hỏi thực hư.

Hoài Tổ nhìn , “Tam ca, nếu như đệ đệ muốn bảo vệ người này, tam ca có thể hay cho phép? Ta cam đoan nàng tuyệt đối đối với tam ca cùng ta bất lợi .”

Kiên Bạch nhìn , trào tự , “Lão Lục chết kiểu này quá kỳ lạ, thái y đều . Quá lực mà chết... từ trước đến nay phong lưu, nhưng đến nỗi chết người, ta xem này có thể là bị người ta hạ độc, mà trong những người đệ quen biết, sử dụng độc cũng chỉ có...”

Ánh mắt của sáng ngời, “Nguyên lai nha đầu kia còn ở kinh thành, còn bên cạnh đệ! Khó trách đệ đối với hôn ra sức khước từ. Hoài Tổ, đệ điên rồi hay vẫn là do choáng váng đầu óc? quên phụ hoàng lúc trước đối phó thế nào với lão Ngũ ư? Đệ cho là đệ có thể cùng nàng ở chỗ sao?”

Khẩu khí Kiên Bạch lạnh lùng nghiêm nghị cũng có dọa đến Hoài Tổ, tương phản, bình tĩnh dị thường cùng kiên quyết, thái độ này làm cho Kiên Bạch càng giật mình hơn.

“Tam ca, ta xưa nay kính trọng huynh, lời huynh ta đều nghe, thế nhưng lần này, ta thể phụ Nhược Từ. Từ lúc chào đời tới nay, người toàn tâm toàn ý đối tốt với ta, ngoại trừ tam ca, cũng chỉ có nàng. Ta nếu là phụ nàng, chính là phụ lương tâm của mình, ta cả đời cũng tha thứ chính mình.”

Kiên Bạch chặt chẽ trừng mắt , “Người vậy còn quyết tâm muốn nàng?”

Hoài Tố lạnh nhạt , “Ta muốn lòng của nàng, giống như tam ca muốn hoàng vị, khi quyết định, tuyệt đối thay đổi.”

Khẩu khí Kiên Bạch lạnh lùng nghiêm nghị cũng có dọa đến Hoài Tố, tương phản, bình tĩnh dị thường cùng kiên quyết, thái độ này làm cho Kiên Bạch càng giật mình hơn.

“Tam ca, ta xưa nay kính trọng huynh, lời huynh ta đều nghe, thế nhưng lần này, ta thể phụ Nhược Từ. Từ lúc chào đời tới nay, người toàn tâm toàn ý đối tốt với ta, ngoại trừ tam ca, cũng chỉ có nàng. Ta nếu là phụ nàng, chính là phụ lương tâm của mình, ta cả đời cũng tha thứ chính mình.”

Kiên Bạch chặt chẽ trừng mắt , “Người vậy còn quyết tâm muốn nàng?”

Hoài Tố lạnh nhạt , “Ta muốn lòng của nàng, giống như tam ca muốn hoàng vị, khi quyết định, tuyệt đối thay đổi.”

Kiên Bạch biến sắc, phát tay : “Đệ trước , chuyện này, chúng ta sau này bàn lại.”

Hoài Tố hướng Kiên Bạch hơi khom người , lúc này mới xoay người ly khai.

Hoài Tố rời, Kiên Bạch ở tại chỗ đứng đó lúc lâu, bỗng nhiên lấy tay gõ tường, nguyên bản bức tường nhìn như bình thường lại mở ra thông đạo, gã nam tử sắc mặt trắng bệch, vóc người gầy từ trong ra, ôm kiếm khom người, “Tam hoàng tử, có gì phân phó?”

Kiên Bạch lạnh lùng mệnh lệnh, “Đuổi kịp bát hoàng tử, nếu như nhìn thấy nha đầu tên là Công Tôn Nhược Từ, tiếc bất cứ giá nào, phải giết nàng!”

“Dạ.” Đạo nhân ảnh kia giống như khói, đột nhiên biến mất thấy hình dáng.

Hoài Tố vào tiểu viện, ở đây rất thanh tĩnh, ngoại trừ hai gã hạ nhân trông coi viện, phụ trách quét tước làm cơm, ngoài ra có người khác. đến, làm cho quản ở trong sân tập trung quét tước vội vã qua chào đón, Hoài Tố khoát khoát tay, làm cho cần giữ lễ tiết vẫn an, ôm cái bọc to, tới gian phòng phía__ chỗ ở của Công Tôn Nhược Từ chỗ.

Mặt trời lên cao, nàng vẫn chưa rời giường, cuộn tròn trong chăn, đem chính mình cơ hồ biến thành cái bánh chưng, lại co người lại như con tôm.

Hoài Tố giọng vào, ở bên giường cúi người nhìn dung nhan ngủ say ngủ kia, nhin được cười tiêng, “Nhược Từ, rời giường, ta có cái này cho nàng.”

Nàng lẩm bẩm tiếng, thân thể cuộn mình càng chặt hơn .

Bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, cầm lấy cái bọc mở ra, đem tảng lớn dày , giống mây trắng như nhau, sau đó bao trùm lên người nàng.

Nàng lúc này mới đem ánh mắt hơi mở ra, tay từ trong chăn ấm áp lộ ra, lục lọi hỏi: “Là cái gì ?”

“Nàng phải bảo chăn này rất lạnh sao? ta đổi cho nàng cái.” kéo bàn tay bé non mềm của nàng, dẫn dắt nàng chạm đến chiếc chăn mới này.

Ánh mắt của nàng hoàn toàn mở ra, kinh hỉ ngồi dậy, đem chăn mới lật qua lật lại, khi sờ sờ, khi lại ngửi ngửi , “Từ nơi nào tìm ra cái hảo bảo bối như thế này đây?” Chỉ thấy chiếc chăn là dùng vô số lông chim thiên nga làm thành, vì thế toàn thân tuyết trắng, có tia tạp chất, tinh tế, đắp ở người lại lại mềm, lại rất ấm áp.

Hoài Tố cười : “Là mấy ngày hôm trước phụ hoàng thưởng cho tam ca , tam ca lại đưa cho ta.”

Nàng cười duyên đem đem khuôn mặt nhẵn đều vui vào trong chăn, hơn nửa ngày, lại kéo cùng ngồi ở giường, như là hiển vật quý, luôn miệng : “Chàng xem xem, thoải mái nha!”

nhìn khuôn mặt nhẵn của nàng tỏa sáng, nhin được tay nâng của gáy của nàng lên, ở môi của nàng vừa in lại vừa hôn, sau đó than thở tự giễu, “Ta sắp bị nàng mang ra phá hủy a.”

Đôi mắt của nàng lóe sáng giảo hoạt, khoe môi quyến rũ cười, “Mang phá hủy liền mang phá hủy, dù sao ta thích nhất là nhìn bộ dáng chàng thỉnh thoảng giở trò xấu.” Nàng thân thủ kéo đến bên mình, hai thân thể, kể cả chăn bạch vũ giường rất nhanh liền triển miên cùng chỗ.

lát sau, hai người cũng mờ mờ nhễ nhại, hô hấp hỗn loạn, chỉ còn kích tình dập dờn, cùng tiếng ngâm nga khắp phòng.

“Ta nghĩ hoàng thất tử tôn, nhất định cũng có đồ đệ đầy tiềm năng.” Công Tôn Nhược Từ ôm , thở phì phò cười, “Trước đây ta nghĩ đến chàng là khối đầu gỗ, thế nhưng ở loại chuyện này, chàng cũng có thể là tinh thông a, có thể thấy được chàng chỉ có tướng mạo thôi nha.”

“Cũng phải là bị nàng ép!” mặt Hoài Tố đều là mờ mờ, khuôn mặt lại mang theo vài phần hồng hồng, có chút mê người, làm Công Tôn Nhược Từ nhin được ở môi của nàng cắn chút.

Thân thể Hoài Tố khẽ giật giật, muốn đứng lên, tay của nàng lại ôm lấy cổ của , tà mị hỏi: “Chàng muốn đầu a?”

“lau người chút, này thân mùi mờ mờ nếu như trở lại bị người khác phát , để cho bọn họ hoài nghi.”

trần an tựa như vỗ vỗ gương mặt nàng, nàng rút cuộc buông tay ra, đứng dậy mặc y phục, ra khỏi cửa phòng.

Công Tôn Nhược Từ còn co rúc ở trong chăn bạch vũ, lại cảm thấy có điểm khát nước, thế là cũng mặc y phục tới bên cạnh bàn, thân thủ lấy ấm trà.

Đột nhiên, nguyên bản cửa sổ đóng chặt bị người từ bên ngoài dùng lực mạnh phá ra, bóng người nhảy mắt tới trước mắt nàng, bởi vì tình phát sinh đột nhiên, nàng thậm chí còn kịp phản ứng, liền ngạc nhiên trừng mắt nhìn lồng ngực của mình ——

thanh trường kiếm thẳng tắp đâm vào ngực của nàng, thân kiếm rất nhanh có máu chảy xuống, mà trước ngực máu như bị vỡ ra chảy xuống mặt đất.

Nàng ngơ ngác nhìn kiếm trước ngực mình, ngơ ngác nhìn người có sắc mặt trắng bệch ——

Nàng nhận ra , vì sao người này muốn giết nàng? Nhưng lập tức nàng hiểu, nguyên lai Hoài Tố trước đều là , chỉ cần bọn họ ở cùng chỗ, tất nhiên có người nghĩ hết biện pháp chia rẽ bọn họ. Thế nhưng... Nàng muốn chết, cam lòng chết, thế chết được! Nàng dùng hết khí lực chống lấy thân thể, nắm lấy ấm trà bàn, phải ném về phía tên thích khách kia, mà là ra sức hướng phía bên ngoài cửa sổ vút xuống.

Vừa mức nước trở về, Hoài Tố nghe thế tiếng đồ sứ thanh thúy rơi vỡ, chợt cảm thấy đúng, bỏ lại chậu nước trong tay, phi thân nhào vào trong phòng, vừa thấy tình huống trong phòng, quả thực tức giận, giữa trán thoáng chốc nổi lên sát khí làm cho liễu lĩnh đánh về phía tên thích vô cùng độ mạnh, làm cho tên thích khách kia khỏi sợ hãi, quay người lại, chạy ra ngoài phía cửa sổ.

Hoài Tố có truy đuổi, quay người ôm lấy Công Tôn Nhược Từ, liên tục kêu lên: “Nhược Từ! Chống đỡ! Ta cứu nàng!”

“Ta... .. Chống đỡ.” Nàng thở hổn hển, cố gắng đè xuống cổ họng muốn phun ra máu, khoe miệng còn lộ tia cười, “Ai cũng thế... Chia rẽ chúng ta.”

Nàng e ngại tử vong, cho dù chết ở trong ngực của , cũng là hạnh phúc lớn nhất.

Hoài Tố là chân tay luống cuống, nhưng rất nhanh liền phản ứng kịp, làm cho Công Tôn Nhược Từ nằm dài giường, từ ngực nàng chảy ra máu tươi bị dùng tay che lại huyết đạo, nên tạm thời ngừng, thế nhưng màu sắc của máu lại làm cho Hoài Tố lo lắng ——

Là màu đen, này ý nghĩa là nàng trúng độc.

Thời gian Hoài Tố vọt tới thái y viện, thái y viện từ xuống dưới đèn kinh ngạc nhìn , người người đều cho rằng, nhất định lại xảy ra chuyện đại gì, bởi vì bát hoàng tử ở trong lòng bọn họ cho tới bây giờ đều là biểu tình kiên trì trầm ổn, cái gọi là mặt đối sắc, giống như là hình dung vẽ mặt Hoài Tố. nhảy vào đại đường, tầm mắt nhanh chóng tuần tra vòng, sau đó xác định mục tiêu, mấy bước chạy tới, đem cánh tay thái y viện phen túm lấy, liền hướng ngoài phòng .

“Bát hoàng tử, ngài chờ, ngài đây là thế nào?” Tiêu thái y sợ đến .

“ cứu người!” Hoài Tố vội la lên.

“Chậm chậm , bát hoàng tử có biết quy củ gần đây thái y viện ? tại thái y viện là do thái tử chương quản, thái tử có lệnh, bất luận kẻ nào đến khám bệnh ở trong cung, trong cung đều phải báo cho phủ thái tử trước.”

“Hỗn trưởng!” Hoài Tố đột nhiên nổi giận, “Chẳng lẽ thái tử có ở phủ thái tử, các người ngồi đợi bệnh nhân bệnh chết sao? Huống chi đây phải là đến khám bệnh trong cung, phải ra ngoài cung chẩn trị! .”

Tiêu thái y nghe xong càng thêm khó xử, “Thái tử còn có lệnh, người thái y viện được ra ngoài chẩn bệnh, bằng bị chất vấn.”

Hoài Tố đột nhiên từ trong tay áo rút ra thanh chủy thủ, để ở yết hầu Tiêu thái y, nghiêm nghị uy hiếp, “Người muốn bị chất vấn, hay là tại mất mạng già này?”

Thái y viện bắt đầu trở lên luống cuống, vội vàng khuyên can, “Bát hoàng tử, ngàn vạn đừng làm chuyện điên rồ a!”

Hoài Tố căn bản mặc kệ, cước đá văng hộ vệ phía trước thái y viện, dắt liền Tiêu thái y ra ngoài, ném lên của mình lưng ngựa, vỗ mông ngựa, chính mình thả người bay theo con ngựa, chạy thẳng tới chỗ tiểu viện Công Tôn Nhược Từ.

Người thái y viện khiếp sợ đuổi theo, nhìn bóng dáng của bọn họ xa, có người vội gọi, “Mau! Nhanh cho thái tử! Bát hoàng tử điên rồi!”

Lúc Hoài Tố kéo Tiêu thái y chạy về tiểu viện của mình, Công Tôn Nhược Từ mở to hai mắt nghe đến động tĩnh bên ngoài, đầu nàng liền nhúc nhích được, nhưng vẫn là hắc hắc cười, cố gắng điều hòa hô hấp của mình.”Chàng luôn luôn bỏ lại ta, chính mình chạy mất, lần này sợ ta từ sao?”

Hoài Tố có hưởng ứng nàng, chỉ là đem Tiêu thái y vất lên trước mắt nàng, mệnh lệnh, “Lập tức chẩn trị! Nếu như nàng tử, ta cũng trầm đầu của người!”

Tiêu thái y biết tại có biện pháp cùng giảng đạo lý, đành phải tiến lên chuẩn bị vì Công Tôn Nhược Từ chẩn trị.

Công Tôn Nhược Từ lại : “ cần chẩn trị, ta biết độc này tên, ‘ ngày đảo’. Nếu muốn trừ độc, nhất định phải dùng ‘hồn cỏ cỏ tam tiền’, ‘sương sớm hai lượng’, ‘nhân sâm hai tiền’, ‘ hoa mẫu đơn hai tiền’, cùng với ‘ lá sen’, trộn vào nấu lên.

Hoài Tố trừng mắt nàng, “Nàng biết phương pháp giải độc? Vì sao ?”

“Chàng có cho ta cơ hội để sao?” Nàng cười khổ, “Hơn nữa cũng vô dụng, hồn cỏ, thu lá sen đều phải là thứ đơn giản có thể tìm được. Độc này rất bá đạo, gọi ‘ ngày đảo’, ngày tìm được, ta chết . Chàng phóng vị này vị đại phu này , việc này cùng quan hệ, ta cũng muốn lúc độc phát tác, bộ dạng thảm của ta bị người khác nhìn thấy.”

Hoài Tố bị giọng điệu nhàn nhạt này của nàng bắt hạ, cắn răng đối tiêu thái y : “Người tìm cho ta! Cái nàng vừa , đều tìm đến cho ta!”

Tiêu thái y lặng người, nhận ra Công Tôn Nhược Từ, nha đầu kia thoát nhìn tuổi còn trẻ, thế nào lại đối độc được tinh thông? Mà theo như lời nàng , phương pháp giải độc này trước đây cũng có nghe qua. Uống phí được gọi là thủ tọa thái y viện, lúc này cũng khỏi thẹn thùng.

đứng dậy lão đảo muốn ra cửa, sau đó lại nghĩ tới chuyện, dừng bước quay người lại, “Bát hoàng tử, nếu là muốn giải độc, thái tử nơi đó hình như có loại cỏ linh chi ngàn năm, có thể giải bách độc.”

Hoài Tố tinh thần rung lên, lập tức : “Người trông coi Nhược Từ, ta tìm thái tử lấy cỏ linh chi! chờ trở về trước, nàng thể có bất kỳ sơ xuất!”

Hoài Tố lần thứ hai lao ra cửa, Công Tôn Nhược Từ lại thở dài, “Vị đại phu này, người là cố ý muốn hại ?”

“ nương... Chỉ giáo cho?” Tiêu thái y trong lòng mát lạnh.

“Người người đều biết thái tử cùng tam hoàng tử bất hòa, tam hoàng tử cùng bát hoàng tử lại là huynh đệ tốt, người muốn Hoài Tổ tìm thái tử lấy cổ linh chi, thái tử làm sao cấp đây? Chỉ sợ Hoài Tổ còn có thể bởi vậy mà bị phạt.” Công Tôn Nhược Từ thương tiếc than , “Đáng thương Hoài Tổ, chẳng lẽ người trong thiên hạ đều ở đây tính toán với sao?”

Tiêu thái y mồ hôi lạnh liên tục, cười khổ : “ nường thực là suy nghĩ nhiều , bát hoàng tử nhất định vì nường cầu được cổ linh chi .”

Nàng lại trừng mắt, nhìn trần nhà, “ người của người có châm sao?”

“A? Có! Có!”

“Nhắm ngay huyết của ta, châm!” Cúi xuống, nàng còn : “Lại phóng ra máu độc, ta còn có thể kéo dài chút thời gian.”

“Này quá nguy hiểm, châm vào huyết tại sao có thể lấy máu?” sắc mặt Tiêu thái y đại biến.

“Người nếu châm, ta tự mình tới.” Nàng vượt bên người tìm gì đó, lúc Hoài Tổ tìm thái y tiền đem công cụ của nàng đặt ở bên giường, lúc này nàng mò lấy bao châm cứu, sau đó chậm trễ chút nào, cầm lấy nhằm ngay vào của huyết đạo mình quá, kim đâm xuống.

Lúc Hoài Tổ chạy tới phủ thái tử, thái tử nhận được tin tức, biết Tiêu thái y ra khỏi cung chữa bệnh, chuẩn bị phái người hỏi, nghĩ tới chính mình tìm tới cửa. Thái tử cùng từ trước đến nay giao tình gì tốt. Lúc này thấy hấp tấp tới rồi, liền chào hỏi cũng có, thái tử rất bất mãn giận tái mặt , “Hoài Tổ, người theo lão Tam ta mặc kệ người, nhưng lão Tam cũng nên giáo huấn người chút quy củ .”

Hoài Tổ lần đầu tiên quỳ xuống, đối thái tử lạy cái, lại đứng lên, cung kính : “Thái tử điện hạ, Hoài Tổ hôm nay đến đây đặc biệt hướng thái tử lạy thứ.”

Thái tử mặc dù giáo huấn , cũng nghĩ tới xưa nay ít như Hoài Tổ lại đối với mình kính trọng như vậy, thế là , “ , muốn cái gì?”

“Nghe thái tử trong tay có khóa cổ linh chi ngàn năm, Hoài Tổ đến đây chính là muốn cái lấy cái này.”

“Làm càn!” Thái tử vỗ ghế tựa tay vịn, “Đó là ta muốn làm thọ lễ đưa cho phụ hoàng, người dám muốn?”

“Hoài Tổ là có người tính mạng cần phải cứu, phụ hoàng tuổi xuân độ, trong khoảng thời gian ngắn còn có cần thứ này. Ta cam đoan, chỉ cần ta cứu tính mạng người nọ, liền lập tức sai người mang số tiền lớn tìm lại gốc cây đồng dạng với cổ linh chi, trả lại cho thái tử điện hạ.”

“Hoài Tổ, vừa nãy người khác người điên rồi, ta còn tin, tại ta tin , người đúng là điên.” Thái tử kiên nhẫn phát tay cắt ngang lời của , “Người phải cứu là ai? Dám cùng phụ hoàng tranh được? Đừng giỡn. Người muốn phát điên, ta cũng cùng người phát điên.”

Đột nhiên, Hoài Tổ rút ra thanh chủy thủ cất giấu để phòng thân, vọt tới phía sau thái tử, tay bắt lấy cổ thái tử, tay đem chủy thủ để ở yết hầu thái tử, lạnh lùng : “Đắc tội, thái tử điện hạ, nếu là hôm nay để cho Hoài Tổ lấy cổ linh chi, Hoài Tổ thà rằng cùng thái tử tử!”

Người trong phủ thái tử sợ hãi kêu liên tục.

Mà lúc này nhận được tin tức Kiên Bạch cũng chạy tới, nhìn thấy tình cảnh này quá sợ hãi, cao giọng gọi, “Hoài Tổ, người làm cái gì? Điên rồi sao? Còn đem bả đao buông xuống? Dù cho người là hoàng tử, cũng thể cầm đao uy hiếp thái tử!”

Hoài Tổ tự tiểu phi tiểu : “Tam ca, ta biết người là có hảo ý, thế nhưng Hoài Tổ này mệnh tiện, xưa nay ai coi trọng, hôm nay nếu có thể đổi lấy cổ kim chi của thái tử, coi như cũng đáng.”

Kiên Bạch lời mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị : “Hoài Tổ! Người quả nhiên là ăn khùng điên! Nghe tam ca khuyên cầu, mau để đao xuống! Ai người là tiện mệnh? Ở trong lòng tam ca mạng của người cùng huynh đệ khác tôn quý như nhau! Ai dám coi thường người, tam ca cùng bọn họ liều mình!”

Hoài Tổ hơi ngửa mặt lên, đem nước mắt ở viền mắt cứng rắn ép trở lại, “Ta biết tam ca thương ta, thế nhưng người ta nhất kia, tại tính mạng nguy hiểm, ta cầu cái khác, chỉ cần thái tử đưa cổ linh chi cứu người,

nếu thái tử hôm nay chịu cho mượn, Nhược Từ hẳn phải chết thể nghi ngờ, Nhược Từ nếu chết, ta sống cũng có ý nghĩa. Thái tử nếu chịu cùng ta chết, quả là vinh hạnh của ta.”

Kiên Bạch nghe trong chuyện này có ngọn nguồn, trong lòng trầm xuống, lập tức : “Cái gì nàng chết người sống cũng có ý nghĩa? Người là tay chân của tam ca luôn coi trọng, nhớ kỹ, chỉ cần đời còn có thương người, người vạn thể buông tha tính mạng của mình! Mạng của người, lúc trước cũng là phải chịu ngàn đau khổ mới sống được, tại sao có thể chết chết? phải là cỗ linh chi ngàn năm sao? Thái tử, ngài đến bây giờ còn chịu cho mượn sao?”

Thái tử thường ngày mạnh mẽ quen, ngày thường có bị người khác dùng đao uy hiếp như vậy quá, sớm bị dọa cho sắc mặt tái nhợt, ra lời.

Mà thái tử phi nhận được tin tức, luống ca luống cuống gọi quản gia vào trong phòng tìm cỗ linh chi kia, đặt ở khay vải, hai tay cầm mang qua đây.

“Bát đệ, cỗ linh chi ở chỗ này, người, người mau thả thái tử ra.” Nàng cũng sợ đến thành câu. .

Vừa thấy cỗ linh chi xuất , Hoài Tố mừng khôn kể xiết, thu hồi chủy thủ, tay đoạt lấy liền hướng phía ngoài .

Kiên Bạch đứng ở trước mặt , thấp giọng quát: “Người việc này! Tam ca chỉ sợ bảo đảm được tính mạng của người.”

Hoài Tố mặt lại lộ vẻ tươi cười, “Vô phương, chỉ cần Nhược Từ có việc gì, muốn ta thịt nát xương tan cũng sợ!” kích động để lấy được cỗ linh chi này, liền chạy tới phủ thái tử.

Kiên Bạch nhìn bóng lưng của , nghe được phía sau thái tử nghiêng răng phát thệ

“Ta nếu giết , địa vị thái tử này ta thà rằng ngồi!”

Lúc Hoài Tố chạy về tới tiểu viện, Tiêu thái y lo sợ bất an ở trong phòng qua lại bước thông thả, Công Tôn Nhược Từ mặt đất nhìn thấy tia huyết sắc. Hoài Tố đem hộp kia đưa cho thái y: “Dùng hết mọi biện pháp, hợp với giải được!”

Công Tôn Nhược Từ nhàn mở miệng, “Cỗ linh chi cũng phải là tiên đan vạn linh, nhưng tại cũng chỉ có thể thử lần, liền chiếu theo phương thuốc ta mới vừa thử xei, có thể sống hay là mệnh của ta.”

“Nàng nhất định có thể sống sót!” Hoài Tố ngồi ở bên giường, cầm chặt tay của nàng, hận thể đem mạng của mình đền cho nàng.

Khuôn mặt nhẵn của Công Tôn Nhược Từ chỉ có bàn tay là cử động thuận lợi được, lúc này xem ra càng thêm đậm đáng , nhưng là nàng vẫn là mỉm cười, “ buồn cười, thảo nào nhân gia chơi xa nhiều có ngày bị xa cận, thế nhưng con rắn này rất cuộc là ai phóng đây?”

“Ai phóng cũng quan trọng?” Hoài Tố tại tâm phiền ý loạn, căn bản rảnh suy nghĩ này.

Nàng trái lại so với yên lặng hơn “, ta muốn biết là ai phóng, bây giờ họ muốn giết ta, ngày sau cũng có thể giết chàng. là phụ hoàng chàng làm sao?”

Hoài Tố nghe nàng vừa như vậy, lúc này mới thở sâu, bình định nổi lòng, tỉ mỉ suy tư.

là phụ hoàng phái người làm sao? Khả năng là lớn, phụ hoàng làm sao biết tình của Nhược Từ? Nếu biết, dựa vào tính tình của phụ hoàng, tất nhiên tới chất vấn trước, nếu và Nhược Từ chỉ là ngày ngày hai, phụ hoàng liếc mắt mở . Diên Hi phong lưu như vậy phụ hoàng đều có để ý đến hành vi của , hà tất quan tâm ở bên ngoài Kim ốc tàng kiều?

Như vậy, là thái tử? hay vẫn là các huynh trưởng khác, tỷ như tứ ca? Bọn họ biết Nhược Từ là của người hân, vì thế cố ý hại Nhược Từ để đả kích ?

Này cũng có chút đúng, nếu bọn họ biết Nhược Từ chính là người sát hại Diên Hi, đem nàng coi như nhân vật trọng yếu, nếu bọn họ biết Nhược Từ chính là Sở Sở bách mị lâu, vậy bọn họ lập tức đăng lên phụ hoàng, sau đó đem hai người bọn họ cùng nhau xử trảm!

Càng nghĩ, rốt cuộc này phía sau màn độc thủ là ai?

Đột nhiên, rùng mình cái, cái ý niệm trong đầu ở trong đầu lên, nhưng lại làm cho cực kì thể tin được.

Biết quan hệ cùng với Nhược Từ, hiểu cảm tình của hai người, cũng cho rằng là tối kỵ, chỉ có người! Tam ca.

Thế nhưng... Thế nhưng... nếu như vậy, cơ hồ là muốn đưa đẩy vào tuyệt cảnh, là tam ca phái người làm sao? Như vậy thương tiếc, chiều cố, bảo vệ, lúc nào cũng nghiêm khắc ân cần giáo dục, ở trong lúc tính mạng nguy cấp, đem hết toàn lực cứu, trong tim của cảm tình giữa hai người như bụi hoa, lại lạnh như băng, tàn bạo đem bụi hoa tươi này đao chặt đứt?

! thực thể tin được.

11. Chương 11: Chương 9.1

tình Hoài Tố vì đoạt cổ linh chi, tiếc gì cầm đao uy hiếp thủ tọa thái y viện cùng thái tử, là việc kinh hãi thứ hai sau kiện lục hoàng tử Diên Hi Tây Nhạc ly kỳ tử vong. Hoàng đế nghe thế, sau đó liền rất là tức giận, trước muốn Hình bộ Tông Minh xông vào phủ đệ của Hoài Tố tra hỏi, nhưng Hoài Tố cũng có ở nơi đó.

Thế là Tông Minh tìm Kiên Bạch, hỏi có biết Hoài Tố sống ở đâu hay, Kiên Bạch quanh co, biết nên làm cái gì bây giờ, đúng lúc này, Hoài Tố chủ động tìm tới cửa, thẳng thắn thành khẩn cho biết ——

” tình là ta làm, thỉnh nhị ca cứ việc bắt ta, nên để tam ca khó xử.”

Kiên Bạch gấp đến độ đối với Tông Minh: “Nhị ca có thể hay cho ta ít mặt mũi? Chậm chút hãy mang Hoài Tố hỏi tội, trước tiên ta muốn hỏi số việc?”

Tông Minh tại mượn hơi của Kiên Bạch, nên đương nhiên là đồng ý, bất quá chỉ cho chút thời gian, dù sao trong cung phụng hoàng còn chờ.

Thế là Kiên Bạch kéo Hoài Tố tiến vào mật thất, trầm giọng: “Đệ lần này làm việc là rất bình tĩnh! Làm như vậy, chỉ sợ thể xoay đầu lại. Hoài Tố, trước đây ta vẫn cho rằng đệ là người thông minh, nha đầu kia... Đáng giá cho đệ vì năng hi sinh như vậy sao?”

“Chỉ cần đệ cho rằng đáng giá là được.” Hoài Tố nhìn thẳng Kiên Bạch, muốn suy nghĩ dưới đáy lòng ra, làm cho thở nổi.

Kiên Bạch đối với hiểu biết rất, nhìn ra có lời muốn lại thôi, thế là bảo: “Đệ còn có cái gì bỏ xuống được liền cứ việc, tam ca làm cho đệ.”

Hoài Tố lại chỉ cười cổ quái: “Đệ đúng là có tâm bỏ xuống được, nhưng lại yên lòng cho tam ca nghe.”

“Có ý gì? Người bây giờ liền ngay cả tam ca cũng đều tin?”

Kiên Bạch làm cho Hoài Tố rất cuộc cắn răng cái, đem tâm trong lòng ra “Tam ca, từ đệ luôn luôn sùng kính huynh, có bất kỳ tâm gì cũng giấu giếm huynh, bây giờ đệ chỉ mong rằng tam ca nể tình đệ đối với huynh trung thành cùng tận tâm nhiều năm như vậy, cho đệ cầu.”

Kiên Bạch biến sắc, trực giác cho biết tình ổn, nhưng lại thể hỏi: “Người rốt cuộc muốn gì?”

“Người ám sát Nhược Từ, có phải hay là do tam ca phái làm?”

Kiên Bạch vụn vụn nghĩ tới, nhanh như vậy liền hoài nghi đến người mình, đột nhiên chạy tới ép hỏi như thế này, dù cho từ xưa luôn đa mưu túc trí cũng trở tay kịp, lại làm mất tính tình trầm ổn ngày thường. Cũng bởi vì trầm mặc của Kiên Bạch, Hoài Tố cũng tỉnh ngộ ra.

Trong nháy mắt nghĩ Hoài Tố cảm giác như có quyền, hung hăng đâm vào huyết thái dương của, khiến cho thể nhả chặt mi tâm.

Trong lòng tràn đầy cay đắng, sâu cúi đầu,

“Tam ca, đa tạ người cho tới nay đều đối với ta chiếu cố, nhưng sau này, xin huynh cho chính ta tự mình con đường mà ta chọn.”

Hoài Tố xa cách cùng lạnh lùng, là vẻ mặt mà trước đây chưa bao giờ ở trước mặt Kiên Bạch biểu lộ trôi qua, điều này làm cho Kiên Bạch kinh sợ, vội vã kêu lên: “Hoài Tố! Đệ... Đệ có lẽ là hiểu lầm tam ca ...”

Hoài Tố xoay người xem thường cười, “Tam ca, làm chính là làm, nếu còn nhận... Chính là để cho ta lại khinh thường huynh lần thứ hai.”

Kiên Bạch bị những lời này của kích thích, cắn răng bật ra ra, “Hảo, người vậy, tam ca liền cho người đáp án thống khoái, là ta kêu người làm. Bởi vì nha đầu này theo người, chính là nguy hiểm của người sau này, chỉ là bây giờ ta rất hối hận, nghĩ tới chuyện này làm cho người sớm rơi vào nguy hiểm. Nếu như tình có thể làm lại lần.... Tam ca, tuyệt để cho tên sát thủ kia có cơ hội thất bại!”

Câu sau cùng của Kiên Bạch, xong thực tàn nhẫn, lãnh khốc, cũng làm cho Hoài Tố bình thường trở lại.

“Hảo, tam ca, như vậy kia mới là khẩu khí của người, cũng là lời trong lòng của người. Tình huynh đệ giữa chúng ta, từ hôm nay liền nhất đao lưỡng đoạn, ta nợ người, mai này ta trả hết nợ, nhưng sinh tử của ta, bao giờ lại muốn tam ca phải bận tâm đến nữa! Ta còn muốn lại, sau này, xin cho chính ta tự mình !”

Hoài Tố tới ngoài đại đường, hai tay giơ ở trước mặt, “Nhị ca, xin cho ta mang khóa ngục .”

Tông Minh thở dài, “Quên, phụ hoàng còn chưa có định tội của người, người lại là hoàng tử, cứ như vậy cùng ta gặp phụ hoàng .”

“, tội ta lần này chính là trọng tội, phụ hoàng đối với ta tất nhiên là thương tiếc cùng tức giận, ta nếu cứ như vậy gặp người, trong lòng càng thêm tức giận, ta muốn phụ hoàng lại khó chịu, tâm ta lại đau, vì thế vẫn là thỉnh nhị ca cho ta đeo nó lên, phụ hoàng nếu thấy được, tức giận với ít.”

Tông Minh lại thở dài : “Người là người luôn minh bạch, tại sao lại làm ra cái loại chuyện ngu xuẩn như thế này?”

Hoài Tố đậm đậm, “Loại người minh bạch, nếu như muốn tranh thủ để có được hạnh phúc cùng vui vẻ, bất luận là cái chuyện ngu xuẩn gì ta đều làm. Nhị ca, chẳng lẽ người chưa từng có loại tâm tình này sao? Người cả đời, chỉ cần có lần như vậy là đủ rồi.”

Về mặt Tông Minh hiểu lắm nhìn, lại lắc đầu, đối với người bên ngoài hô: “Người tới, vì bát hoàng tử mang xích sắt khóa chân lại, thỉnh bát hoàng tử lên xe ngựa, chúng ta lập tức vào cung gặp thánh thượng!”

Hoài Tố gặp hoàng đế, tới chữ gì lên quan đến Công Tôn Nhược Từ, chỉ là vị ân nhân của mình vì tính mạng khó giữ, nên bắt buộc dĩ đành phải dùng thủ đoạn ép buộc thái tử giao ra cổ lĩnh chi, cứu ân nhân mạng. Hoàng đế vì thế rất là nghi hoặc hiểu, muốn gặp vị ân nhân này của Hoài Tố, Hoài Tố lại sau khi bệnh tình của ân nhân giảm bớt, được thân nhân mang về ở gia phủ.

Hoàng đế đương nhiên tin, thế nhưng Hoài Tố để lại đầu mối, hoàng đế cũng thể tra được.

Bên kia thái tử thở hổn hển, đòi hoàng đế nhất định phải nghiêm khắc trừng trị Hoài Tố.

Hoàng đế suy nghĩ hồi lâu, lúc ban đầu còn phần nộ, sau khi qua, mới nhìn nhi tử giống người bình dân này, mang khóa sắt, quỳ ở trước mặt mình, được lời, hoàng đế trong lòng cũng có chút phức tạp.

Ông cũng hiểu Hoài Tố, thường ngày giống người điên nơi nơi cần người, lần này chỉ sợ do duyên cớ gì đó mà bị ép. Thế nhưng việc cầm đao uy hiếp thái y viện cùng hoàng tử, đích thực là tội lớn, nếu là bách tính làm, chắc chắn bị mất đầu, tru di cửu tộc. Bất quá Hoài Tố lại là hoàng tử, nếu muốn tiêu diệt cửu tộc của, chẳng phải liền cả thái tử lẫn hoàng đế đều phải diệt sao?

Hướng chi, bởi vì thân thể Hoài Tố gặp ghênh, trong lòng đối với đứa con trai này luôn mang áy náy, sao có thể đơn giản ra từ “Giết” được?

Suy nghĩ xong, hoàng đế thận trọng phân phó, “Trước đem bát hoàng tử hồi phủ, chỉ cho phép ở trong hậu viện lại, cho phép ra ngoài viện bước, bằng ... Hoài Tổ, người cũng đừng trách phụ hoàng quân pháp nể tình!”

Ở bên kia Kiên Bạch thở phào nhõm, biết rằng Hoài Tổ thoát được tội chết.

Nhưng thái tử lại nhất quyết tha, hô to, “Phụ hoàng xử bất công! Tại sao có thể xử đơn giản như vậy? Dựa theo luật pháp Tây Nhạc chúng ta...”

Hoàng đế đột nhiên sững mặt lên, “Luật pháp của bốn quốc, trẫm so với người ràng hơn! Làm việc cũng phải nên có tâm sao, đây là huynh đệ của người, phải là kẻ thù của người! Người đâu cần phải đuổi cùng giết tận như vậy, nếu ngày sau làm thế nào để thống trị bách tính của quốc gia đây?”

Cơn giận sầm sét của hoàng đế làm cho thái tử tạm thời ngậm miệng, nhưng có thể nhìn ra được vẫn phục như trước.

Hoài Tổ chỉ là dập đầu tạ ơn, vì mình mà nhiều lời nữa.

Tông Minh mang theo Hoài Tổ, đưa tiến vào trong phủ đệ. Lúc gần, Tông Minh còn rất hảo tâm phân phó hạ nhân, “Bát hoàng tử mặc dù bị hạ bắt buộc ở chỗ này bế môn tư nghị, nhưng cũng phải là phạm nhân, các người hầu hạ cho tốt, hoàng tử muốn cái gì, liền tận lực làm cho.”

Sau đó lại trấn an Hoài Tổ, “Nếu sau này phụ hoàng phái người tới hỏi người, người nên vài lời hay, phụ hoàng cùng người dù sao cũng là phụ tử, bao lâu nhất định thả người ra thôi.”

Hoài Tổ giọng cười, “Thả ra cũng sao cả, ta ở chỗ này cả đời cũng như thế, ở bên ngoài chỉ tốn tiền cho người khác.”

Tông Minh lắc đầu thở dài, “Người nên bi quan quá, trước kia có mấy vị trọng thần cũng bị hạ chỉ giam lỏng, kết quả chịu nổi hai ba năm đều tự sát. viện kia tựa như cái hộp, người tới lui đều là trời cao đầu, đem người ép điên.”

Tông Minh rồi, Hoài Tổ yên lặng tiến vào tiểu viện, gã nha hoàn cúi đầu tới, thân thiết hỏi: “Bát hoàng tử, có muốn rửa mặt ngay ạ, hay là ăn cơm trước?”

Hoài Tổ cả kinh, tỉ mỉ nhìn chăm chăm “Nha hoàn” kia —— dĩ nhiên là Công Tôn Nhược Từ!

tay ôm lấy nàng, khẩn trương mắng: “Nàng vừa mới giải độc, thế nào liền chạy loạn khắp nơi? phải ta muốn nàng ở bên kia nghỉ ngơi sao? Nếu bị nhị ca hoặc phụ hoàng nhìn thấy, phải làm sao bây giờ?”

Sắc mặt Công Tôn Nhược Từ có bao nhiêu là hồng hào, bắt quá nụ cười lại sáng lạn, ánh mắt như sao trời, “Yên tâm, độc của ta giải được, ta còn có thuốc tốt, ăn vào khôi phục nhanh hơn.”

“Vậy cũng thế như thế này, nàng phải vào trong ngay” Hoài Tổ đem nàng ôm lấy, vào trong phòng, phóng tới giường.

”Là vị quân gia kia, biết chuyện của hai chúng ta, chỉ biết trước kia ta là khách nhân của chàng. Ta vừa mới từ bên ngoài làm chút chuyện xong xuôi trở về, muốn gặp chàng. Quân gia chàng gặp phiền toái, phải tiến cung, chỉ sợ nửa khắc cũng chưa thể trở về ngay. Ta sợ, chỉ muốn ở lại chỗ này chờ chàng, bởi vì trước kia chàng đối đãi với ta tồi, coi như là ta báo đáp chàng.

“Chỉ là ta muốn để cho người ngoài xấu chàng là nuôi ‘Kim ốc tàng kiều’, phá hủy danh dự của chàng, vì thế thỉnh cho ta bộ trang phục dành cho nha hoàn, ta mới hiện thân ở trong phủ chờ chàng.”

Hoài Tổ buồn cười mở to hai mắt, “Người nha đầu này đúng là miệng lưỡi khéo léo nha, quân gia của ta đều bị mấy câu của nàng lừa cho đầu óc choáng váng, nàng nếu là vào trong phủ của ta ca...”

được phân nửa, đột nhiên nữa, xem như cùng với tam ca lật mặt, chỉ sợ trong cuộc sống sau này hai người cũng thế gặp mặt. Mười mấy năm tình huynh đệ thân mật khăng khít, cứ nhiên cứ như vậy sứt mẻ, rạn nứt, nhớ tới đây rất là đau lòng.

than thở, kéo tay Công Tôn Nhược Từ, “Ngày sau hai chúng ta bị giam ở cái tiểu viện này, chừng bị giam hẳn vài chục năm, nàng nếu chán, ta buộc chặt, cường bức nàng lưu lại.”

Nghe vậy, đột nhiên mây liễu Công Tôn Nhược Từ dựng thẳng lên, “Hoài Tố, lời này của chàng chính là vũ nhục ta, cũng vũ nhục đến chính mình. Chàng giống như nhận thức chưa, ta đây sao lại có thể là nữ tử phóng đảng lỗ mãng như vậy được, sau khi làm hại tiền đồ của chàng, chính mình lại vô mộng rồi? Đừng quên ta là người Ly Sầu cốc, từ đến lớn, ta ly khai Ly Sầu cốc bất quá chỉ có hai ba lần, suốt ngày ở trong cốc, ta cũng cảm thấy buồn, ở đây như thế nào?”

Hoài Tố yên lặng: “, ta chỉ là muốn nàng theo ta bị khổ. Ly Sầu cốc mặc dù, nhưng dù sao cũng là quê quán của nàng, có rất nhiều người cùng cảnh vật nàng quen thuộc. Chỉ cần nàng nghĩ, tùy thời có thể ly khai, nhưng nếu mà ở đây, thế nghĩ là được.”

Công Tôn Nhược Từ theo dõi, “Kỳ thực chỉ cần chàng nghĩ, cũng có thể tùy thời, nhưng ta biết chàng. Chàng người này a, có điểm ngu trung (ý là trung thành mù quáng), bất quá ở trong mắt ta, cũng đáng.” Nàng cười hì hì.

Sau khi Hoài Tố bị giam đủ ba tháng, người thứ nhất đến xem bọn chính là Kiên Bạch.

Kiên Bạch đến trước tâm tình phi thường phức tạp. Trước kia có lần Ngũ hoàng tử Thanh Việt bởi vì muốn kết hôn với nữ tử bình dân mà bị phụ hoàng giam lỏng, ba tháng sau cũng là người đầu tiên đến thăm Thanh Việt, năm ấy Thanh Việt mới hai mươi sáu tuổi, sau ba tháng bị cầm tù cả người tiêu tụy như già mười tuổi, vẻ mặt mỗi một, làm cho hoảng sợ.

rất lo lắng, Hoài Tố có thể trụ được cuộc sống tịch mịch bị giam lỏng hay ..

Ai ngờ khi tới gần tiểu viện Hoài Tố bị giam, liền nghe đến chuỗi tiếng cười vang dội, thuộc về Hoài Tố, thế nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe qua Hoài Tố cười sung sướng như vậy. Chẳng lẽ trong viện của còn có người khác? Đồng thời lẫn trong tiếng cười của, còn có tiếng của nữ tử. Trong tiểu viện này rốt cuộc có mấy người?

Kiên Bạch đẩy bụng hồ nghi đẩy ra cửa viện, chỉ thấy trong viện, tảng đá lớn bị cạy lát ra, đất còn có vài thứ, mà Hoài Tố mặc áo, vén cao ống quần, tay trái mang theo thùng nước như là tưới nước cho cây, nhưng ra là bên hắt nước ra sân bên chón, cười duyên với nữ tử.

Hai người chơi đùa, cười lớn như những đứa bình thường, chút nào giống như người bị giam lỏng tối tăm thống khổ, làm cho Kiên Bạch ngây ngốc nhìn.

Hoài Tố cùng Công Tôn Nhược Từ nháo loạn, bởi vì Công Tôn Nhược Từ đột nhiên đòi trồng ít loại dưa miêu, là chờ mùa thu tới, hai người có thể ăn được mẻ dưa và trái cây chính mình trồng. Thế là Hoài Tố theo nàng cùng nhau quóc đất, thậm chí tự mình tưới nước bón phân.

Vừa nãy Công Tôn Nhược Từ cố ý cầm đất hương mặt lau phen, Hoài Tố lập tức dùng nước trong thùng phản kích, hai người cứ như vậy nháo thành đoàn.

Kiên Bạch đến cũng có khiến cho bọn họ chú ý. Hoài Tố đem thùng nước bỏ xuống, đem thân thể Công Tôn Nhược Từ bắt ở trong lòng, hai tay bắt chéo hai tay của nàng ra sau lưng ép hỏi, “Còn dám cùng ta náo loạn hay?”

người Công Tôn Nhược Từ phải là nước, lại là mồ hôi, cười đến thở nổi, đành phải cong thân, cười: “Cũng dám nữa, bát hoàng tử tha mạng!”

Nàng lơ đãng giương mắt, nhìn thấy ở cửa viện Kiên Bạch ngơ ngác đứng đó, ngăn người, vỗ vỗ tay Hoài Tố, “Có khách nhân của chàng đến nga.”

Hoài Tố lúc đầu tin, ba tháng này, đừng khách nhân, chính là thái giám truyền chỉ trong cung cũng có tới lấy, lúc này ai lại vào đây? Xoay người nhìn, nghĩ tới lại thấy được Kiên Bạch, Hoài Tố cũng là ngăn người, sau đó đứng thẳng dậy, thả cánh tay vẫy quanh Công Tôn Nhược Từ ra, đối với Kiên Bạch bình thường, “Tam ca, sao người lại tới đây?”

Nụ cười này, giống như ba tháng trước lúc hai người “Chia tay” lạnh nhạt xa cách, Kiên Bạch hơi thở phào nhõm. Nhưng khi nhìn thấy nha hoàn bên cạnh Hoài Tố che miệng cười trộm, chân mày lại nhíu lại.

Thảo nào Hoài Tố cho dù có bị giam ở trong viện nhưng vẫn như cũ có thể tự đắc được, ra là bởi vì có nàng...

Công Tôn Nhược Từ liếc nhìn Kiên Bạch, khẽ với Hoài Tố : “Ta châm trà cho chàng đây, trước tiên hai người chuyện chút nhé.”

Đợi Công Tôn Nhược Từ rồi, Hoài Tố dùng ít y phục lau mồ hôi, khoát tay chặn lại, “Tam ca, an vị ở trong sân , ở đây trái lại mát mẻ hơn chút.”

Kiên Bạch nhìn nhìn bàn đá cùng ghế đá bên cạnh, lại nhìn thân Hoài Tố mặc đồ nông dân, lần thứ hai nhú mày, “Người bây giờ thế nào lại biến thành cái dạng này?”

“Bộ dạng gì nữa?” Hoài Tố chậm rì rì mặc quần áo tử tế lại, “Tam ca cho rằng ta nên mặc như thế nào? sống bằng chết? Lấy nước mắt rửa mặt? Vẫn là thân hình mảnh dẻ? Ta mỗi ngày ăn ngon, ngủ ngon, còn có việc làm, tam ca xem xem có phải hay ta còn mập ra chút ít?”

“Hoài Tố, người thực muốn cả đời như vậy?” Kiên Bạch nhin được đau lòng muốn thức tỉnh , “Ta hôm nay đến, nửa là bởi vì tâm tư, nửa là bởi vì công việc. Phụ hoàng cho ta tới thăm người chút, người nếu có cần bất kỳ thứ gì, tam ca giúp người làm cho bằng được, người nếu là muốn ra ngoài, tam ca cũng giúp người cầu tình.”

” cần, ta ở chỗ này rất tốt, muốn ra ngoài.” Hoài Tố cười hì hì, tươi cười cùng Công Tôn Nhược Từ.“Chỉ là thể giúp tam ca tranh đoạt đế vị, tam ca chính mình cẩn thận, bên kia tứ ca chỉ sợ còn cất giấu ít mưu quỷ kế muốn hãm hại tam ca đâu.”

“Trong lòng người rốt cuộc vẫn là quan tâm tam ca , vậy cũng nên để cho tam ca vì người mà nóng ruột nóng gan ” Kiên Bạch chân thành , ”Trước mắt có cơ hội tốt, là thời cơ tam ca có thể cứu người ra! Phụ hoàng gần đây đối thái tử có điều bất mãn, nghe thái tử mang theo nhóm người, chuẩn bị cấp phụ hoàng thượng, làm cho phụ hoàng sớm thoái vị.

12. Chương 12: Chương 9.2

“Phụ hoàng muốn tìm ra người dẫn đầu bộ binh để cái ngăn ngừa phản loạn, nhưng trước mắt người lại tin được bất kỳ người nào trong chúng ta. Hôm nay ta cùng phụ hoàng nhắc tới đệ, phụ hoàng cũng có ý điều động, nếu đệ chịu mềm cúi người mấy lời hay, viết phong thư, ta mang cho phụ hoàng xem, chừng phụ hoàng lập tức thả đệ ra ngoài, còn phong cho đệ chức bộ binh thống lĩnh này. Còn tốt hơn so với việc cả đời đệ ở trong cái tiểu viện này ?”

Hoài Tố cười : “Tam ca, huynh phải biết ta đối với quyền lực có dã tâm, quan phẩm với ta đều quan trọng.”

“Nhưng lần này là tam ca cần đệ trợ giúp. Đệ phải , đệ trả hết món nợ với tam ca sao? Ta làm như vậy với đệ, đệ còn muốn thế nào?” Kiên Bạch đột nhiên mau lẹ , thần sắc nghiêm nghị, làm cho Hoài Tố giật mình, đáp được.

Kiên Bạch thấy vẻ mặt do dự của , giọng điệu liền hòa hoãn lại, “Coi như là đệ giúp tam ca lần , ta cam đoan, chỉ cần lần này đệ giúp tam ca, ta bao giờ quản đệ muốn sống cùng với ai nữa. Nếu có người làm cho đệ khó xử, tam ca cũng toàn lực giúp đệ.”

Hoài Tố trầm ngâm, quay đầu nhìn vào trong phòng, Công Tôn Nhược Từ cũng biết có phải cố ý kéo dài thời gian hay , lại chậm chạp ra.

đành phải : “Tam ca, có thể hay cho ta suy nghĩ vài ngày chút?”

“Tất nhiên, bất quá, tam ca có nhiều thời gian, ngày mai ta trở lại thăm đệ.” Kiên Bạch đột nhiên quay đầu lại phân phó, “Nâng vào .”

Nguyên lai bên ngoài viện còn có hai người nữa, họ nâng cái hòm tiến vào, đặt ở góc viện.

“Ở đây đều là vật ta cấp cho đệ, đệ nếu thích liền để lại, nếu thích, gọi người ném là được.” Kiên Bạch xong, liền hướng gậy đầu, sau đó cất bước .

Công Tôn Nhược Từ lúc này mới ra, ” Vị tam ca này của huynh làm cho ta cảm thấy rất kỳ quái, bộ dáng đa mưu túc trí.”

Hoài Tố đứng ở cái bên cạnh cái hòm, thản nhiên : “Người trong hoàng thất, ai mà mỗi ngày đều tính toán toán? Cũng chẳng trách được . nếu tính toán với người khác, người khác cũng tính toán lại .”

“Trong hòm rốt cuộc có cái gì?” Công Tôn Nhược Từ tò mò nhảy qua, giành trước mở ra.

Hoài Tố cúi người nhìn, chỉ thấy trong rương rực rỡ muôn màu, bên cạnh chính là hai cái hộp kiếm, đó là vật Kiên Bạch rất quý được cất giấu nhiều năm, chưa từng cho người khác xem qua.

Giữa hộp là hộp sơn sắc sảo, mở ra tất cả đều là vài vẩy dụng linh tinh, đó là những thứ khi còn trẻ cùng với Kiên Bạch ở trong phủ chơi đùa , này cung, tiểu gậy mộc ,... cư nhiên vẫn được Kiên Bạch cất giấu hoàn hảo . Bên phải là hai hộp đựng thức ăn, tất cả đều là món thường ngày thích ăn nhất, điểm tâm cùng thịt vụn quay.

Công Tôn Nhược Từ nhìn từ phía sau, mặc dù ràng lắm mấy thứ này là gì, nhưng cũng có thể đại khái đoán ra, thế là nàng hừ mấy tiếng, ” vị tam ca này đa mưu túc trí rồi, vì muốn huynh bán mạng cho , cư nhiên còn dùng đến cả biện pháp này.”

Trong tay Hoài Tố nắm lấy thanh kiếm gỗ, giọng : “Đây là vật lúc ban đầu ta học võ, tam ca sai người làm cho ta, về sau ta sửa dùng kiếm , kiếm gỗ này ta cũng nhớ ném nơi nào, nghĩ tới tam ca lại cất giấu trong tay.”

“Ăn hừ, khi đó cất giấu, mục đích chính là vì hôm nay muốn huynh cảm động .” Nàng cầm lấy cái hộp đựng thức ăn, nhìn điểm tâm tinh xảo bên trong, thế nàng là tham ăn, nhưng nàng lại muốn cấp mặt mũi cho Kiên Bạch. Hoài Tố nhìn ra biểu tình thèm dãi của nàng, cười, lôi ra cái hộp đựng thức ăn khác, dắt tay nàng cùng nhau ngồi ở ghế đá, vì nàng giới thiệu, “Món này là gạo nếp nem rán, là đầu bếp trong phủ tam ca làm, ta vốn thích gạo nếp vì nó dính dính, thế nhưng thôi đầu bếp làm được ngọt mà ngấy, tựa như...” ghé mắt cho nàng cười xấu xa, “Giống như cảm giác nàng là của ta.”

Công Tôn Nhược Từ thừa cơ làm nũng, “Tốt, ý của huynh là thích ta dán lấy huynh đúng hay ?”

“Ta , ta thích tư vị ngọt mà ngấy.” cầm tay nàng, mặc dù cười, thế nhưng thần sắc lại dần dần trầm ổn xuống, lặng yên lấy ra miếng nem rán, đưa tới miệng nàng, nhìn nàng ăn, qua lát mới : “ý tứ của tam ca, nàng cùng ta đều hiểu, ý của nàng thế nào?”

Nàng ăn xong miếng nem rán này, liền đầu cũng nâng, lại cầm lấy miếng thứ hai, “Huynh hỏi ta làm cái gì? sau khi đến, lòng của huynh liền rối loạn. Huynh vẫn cảm thấy nợ rất nhiều, nếu cho huynh cơ hội báo đáp ân tình, huynh còn chờ cái gì?”

Hoài Tố có điểm kinh ngạc khi thấy nàng sáng suốt như vậy, Công Tôn Nhược Từ liếc nhìn cái, cười nhéo nhéo quai hàm của , “Huynh nghĩ rằng ta khóc hô ôm đùi của huynh, cho huynh giúp sao? Quên , ta chưa bao giờ là cái loại nữ hài tử này. Chỉ có thể giúp , huynh mới có thể an tâm, lo lắng cùng ta ở chỗ.”

“Nàng sợ chuyện này, ta đánh mất tính mạng sao?” ra kết cục tàn nhẫn nhất.

Nàng trầm mặc chút, lại nhún nhún vai cười, “Ai cũng sợ chết a, thế nhưng huynh ở vị trí này với hoàn cảnh như vậy, ta sợ cũng vô dụng. Cùng lắm huynh chết, ta cùng huynh chết.”

“Cùng sinh, nên cùng tử.” Hoài Tố kiên quyết hủy bỏ ý niệm này của nàng, “Ta kiếp này, chỉ nghĩ cùng sinh với nàng, nếu có ngày ta bất hạnh chết trước nàng, Công Tôn Nhược Từ, nàng cũng phải hảo hảo mà sống!”

Công Tôn Nhược Từ có phản bác lời của , chỉ là cười tựa đầu dựa vào bờ vai của , ” tình xa xôi như vậy, có lẽ còn vài chục năm nữa mới xảy ra, ta cũng lười suy nghĩ.”

Hôm nay trong phủ Thái tử có vị khách nhân tới: tứ hoàng tử Thu Dã. Lẽ ra Thu Dã đối với hoàng vị cũng có mơ ước, và thái tử từ quan hệ cũng tốt, thế nhưng gần đây vì giải quyết đối thủ chung là —— tam hoàng tử Kiên Bạch, hai người trước hết liền liên thủ với nhau.

Mà Thu Dã cùng cố Diên Hi từng qua lại thân mật, vì thế cho tới giờ, vẫn dựa vào lực lượng của chính mình tra ra rốt cuộc là ai giết Diên Hi. Về mặt thần bí tới gặp thái tử, thái tử liền biết nhất định có tin tức trọng đại mà muốn với mình, thế là bình lui tả hữu, trầm giọng hỏi: “Có tin tức tốt gì sao?”

“Ta tìm được người trước đây từng là sư phụ của lão Lục, người nợ là từ chỗ lão Tam chạy đến. Nghe , lão Lục trước khi chết ở điều tra tình lão Tam ở hưng thành len lén đóng quân.”

Thái tử từ ghế nhảy lên, ánh mắt sáng , “Ý của ngươi là, chuyện lão Lục tử, lão Tam có khả năng liên quan?”

“Trong các huynh đệ chúng ta, cùng lão Lục thâm bất hòa nhất chính là lão Tam. nếu biết đầy tớ của mình chạy đến bên lão lục, xác định bỏ qua cho người kia. Người nợ bị lão Lục giấu ở vùng ngoại ô của gia đình nông dân trong thôn, nếu phải lão Lục trước kia cùng ta có đề cập qua, ta có khả năng tìm được .”

Thái tử ở trong phòng bước thong thả, thào tự , “Nhưng chúng ta còn phải có chứng minh thực tế hơn, lão Nhị có dán cáo thị tìm được người tên gọi là kỹ nữ Sở Sở, thế nhưng nàng lại uống thuốc độc tự sát, như vậy là chết có bằng chứng...”

Thu Dã hừ cười : “Cái gì chết có bằng chứng, đây là kế nhị ca thường dùng, thái tử ngài hồ đồ sao? Phàm là án tử tra ra được, cho tới bây giờ đều báo tội nhân sợ tội tự sát. Ta tìm tên khám nghiệm tử thi kia, nữ tử đó là uống thuốc độc dẫn đến chết, như vậy là đúng với lời kết án, thế nhưng nữ tử này ít nhất hơn ba mươi tuổi”.

“Người bách mị lâu đều biết Sở Sở là thiếu nữ như hoa, sao có thể hơn ba mươi tuổi? Chẳng lẽ nàng có thuật thay đổi dung nhan? Coi như là thay đổi dung nhan có, lão Lục duyệt vô số người, sao lại thua trong tay bởi lão bà hơn ba mươi tuổi? Người cũng phải biết, thích nhất là xử nữ thanh thuần, đối với lão bà, cho tới bây giờ đều có hứng thú .”

“Kia, có khả năng Sở Sở là tìm được?” Thái tử nghe xong vừa tức đến nổi đứng lên, “Nữ nhân này cùng lão Tam có quan hệ gì?”

“Đừng nóng vội a, lời ta còn chưa hết đâu.” Thu Dã chớp mắt, “Việc này đúng là huyền diệu, hôm qua Lão tam thăm lão Bát, gọi người mang tới cái hòm để an ủi, nâng cái rương là hai gã hộ vệ người của phủ lão Tam, mà trong đó gã hộ vệ là khách quen của bách mị lâu, lại là ta người của biểu đệ”.

” cùng người của phủ của ta , ở phủ lão Bát nhìn thấy gã nha hoàn, hình dáng tướng mạo rất giống với Sở Sở ở trong bách mị lâu kia, chỉ là biết vì sao lại biến thành nha hoàn trong phủ lão bát, còn cùng lão Bát cực kỳ thân mật.”

Thái tử lại phản chấn đứng lên, luôn miệng : “Vậy mau đem nha hoàn kia đến đây thẩm tra cho a!”

” vội, nếu lão Bát là rất coi trọng nha đầu kia, vậy hai người quan hệ phải là ít. Thái y viện tiêu thái y qua, lão Bát lúc trước muốn cứu chính là thiếu nữ mười mấy tuổi, lão Bát gọi nàng là ‘Nhược Từ’ .

“Ta còn nghe , trước đó lâu liền có người gọi là ‘Công Tôn Nhược Từ’ ở trong phủ của lão Bát, mặc dù biết lai lịch ra sao, thế nhưng lão Bát rất coi trọng nàng. Nếu như chúng ta có thể chế trụ nữ hài tử này, chừng lão Bát quay sang phía chúng ta.”

“Này sợ rằng dễ dàng đâu?” Thái tử nhớ tới bộ dáng ngày đó Hoài Tổ cầm đao uy hiếp mình, trong lòng khỏi còn sợ hãi. “Lão Bát đối với lão Tam từ trước đến nay rất trung thành, gần đây lão Tam còn ở trước mặt phụ hoàng vì lão Bát cầu tình, muốn đem phóng xuất sớm chút đó.”

“Vì thế chúng ta phải ra tay sớm, chỉ cần Công Tôn Nhược Từ ở tay chúng ta, lão Bát thế có điều kiêng dè. Chẳng lẽ ngài còn phải chờ tới khi lão Tam đủ lông đủ cánh, cùng ngài nhất quyết cao thấp phen sao? Đừng quên, phụ hoàng lại có ý đem bộ binh giao cho lão Bát !”

Thu Dã phen rớt cuộc làm cho thái tử hạ quyết tâm, trọng trọng gật đầu, “Hảo! Theo ý của ngươi! Nghĩ biện pháp bắt lấy Công Tôn Nhược Từ!”

13. Chương 13: Chương 10

Sau khi Hoài Tố bị giam lỏng khoảng ba tháng, được hoàng đế hạ lệnh phóng ra, nghe là bởi vì lên lớp giảng bài nhận tội thành khẩn, hơn nữa giao ra phần các thứ liên quan tới quân đội Tây Nhạc, binh thư phòng thủ biên quan, chiếm được tán thưởng của hoàng đế. Lệnh thả này vừa đề xuống, chẳng những có nghiêm trị gì thêm, trái lại còn giao cho vị trí binh bộ thị lang.

Bởi vì vị trí binh bộ thường thư bỏ trống lâu, hiển nhiên vẫn có nhòm ngó cơ hội.

Trong triều thay đổi bất ngờ, tốc độ cực nhanh, khó khăn trắc , thể làm cho mọi người cảm khái.

Sau khi Hoài Tố tiến vào bộ binh làm việc, lại xuất ra đồng người đến nhỉnh bộ . nhìn đến chỉ thấy phiền, vì thế hạ lệnh được bất luận kẻ nào tới quấy rầy . Mỗi ngày xong xuôi công , liền chạy nhanh về phủ, bởi vì Công Tôn Nhược Từ đợi . Nha đầu kia gần đây cứ nhiên mê vào bếp làm cơm, theo thích ăn nhất món nem rán gạo nếp liền bắt đầu làm lên, mặc dù mùi vị tính quá tốt, nhưng ăn được rất ngon.

Công Tôn Nhược Từ còn từng cùng đùa: “Ta đôi tay này mỗi ngày đều dùng để phối chế độc dược, huynh sợ ta động thủ, đem độc dược coi như gia vị cho huynh ăn ?”

Hoài Tố nghe xong, chỉ là mỉm cười, gấp khối nem rán nhét vào trong miệng nàng, “Vây có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu .”

So với ở trong triều người ta lừa người gạt, lục đục với nhau, Hoài Tố mỗi ngày chờ đợi nhất chính là sớm chút trở về nhà nhìn thấy Công Tôn Nhược Từ, nghe được thanh của nàng tràn đầy hân hoan xinh đẹp, nhìn nàng cầm mâm thức ăn đến trước mặt mình như hiến vật quý.

Hôm nay, mắt thấy sắc trời bắt đầu tối, nên mọi việc đều làm xong sai biệt lắm, chuẩn bị ly khai khỏi bộ binh, liền có người tiến vào bẩm báo, “Bát hoàng tử, bên ngoài có nữ nhân tìm ngài.”

nghĩ có lẽ Công Tôn Nhược Từ ở trong nhà đợi được, cho nên mới chạy đến đây gặp , nhưng nghĩ kỹ lại cảm thấy đúng. Mặc dù tạm thời an toàn, nhưng mà hình dạng của Công Tôn Nhược Từ có rất nhiều người ở bách mị lâu nhận ra, bởi vậy cho rằng nàng lại có thể tùy tiện xuất môn gặp người. Nếu phải nàng, là ai chứ?

Thế là liền phá vỡ quy củ gặp khách lạ, tự mình tới bộ binh, chỉ thấy ngoài cửa dưới gốc cây cây liễu lả lướt bóng người mặc quần áo xanh nhạt sắc dựa vào, cúi đầu đùa bốn vạt áo. Mặc dù thấy dung mạo của đối phương lắm, nhưng vẫn là liếc mắt cái liền nhận ra.

Đối phương cũng vào lúc này liền ngẩng đầu, nhìn thấy , trong lúc nhất thời, hai người thần sắc đều có chút xấu hổ cùng phức tạp.

“Bát hoàng tử...” Mở miệng trước chính là nữ tử kia, Tô Dĩnh Quân, người mà Hoài Tố cơ hồ đều quên.

“Tô nương.” khách khí thăm hỏi, chợt nhớ tới ngày ấy hai người thân cận, nàng từng đối với mình từng có phen biểu lộ động tình, nếu phải trong lòng có Nhược Từ trước, nữ nhân tốt như vậy, có lẽ có thể xâm nhập vào trái tim của ?

Đối với Tô Dĩnh Quân, khó tránh khỏi có mang phần áy náy.

“Trước đó vài ngày, bệ hạ đem người giam lỏng ở trong phủ, ta mấy lần muốn nhìn người, nhưng đều bị gia đình quý phủ của người ngăn trở, là hoàng thượng có ý chỉ, chưa được cho phép, bất luận kẻ nào được được thăm người, vì thế...”

Biểu tình u oán hối hận này của Tô Dĩnh Quân làm cho Hoài Tố đột nhiên minh bạch mục đích nàng tới đây. Nguyên lai nàng cho là mình oán hận nàng, thời điểm bị giam lỏng có vấn đề .

Thế là trấn an cười : “Ta đây phải vẫn là bình an ra sao? Làm phiền Tô nương nhớ thương.”

“Sau này... huynh nên làm những điều làm cho người ta lo lắng như.” Nàng ôn nhu nhìn , bỗng nhiên lại cần môi, như là hạ quyết tâm tiến lên ôm chặt lấy hông của , đem mặt chôn ở trước ngực , “Ta mặc kệ huynh xem ta như thế nào nữa, tình cảm ta đối với huynh tâm chưa từng có thay đổi qua, ta đến, chỉ là muốn cho người biết chuyện này.”

Hoài Tố ngẩn người, toàn thân cứng đờ, lại dám đẩy nàng ra, đành phải giọng : “Tô nương, nơi này là bộ binh, người đến người , vẫn là có điểm cấm kỵ điểm.”

Tô Dĩnh Quân lúc này mới buông tay ra, nhưng mặt có lệ ngân xẹt qua.

Hoài Tố thấy nàng cư nhiên đối với chính mình si tình như vậy, trong lòng càng cảm thấy đành lòng, nhưng nếu cùng nàng ràng ra, chỉ sợ sau này nàng càng thương tâm hơn. Thế là hạ quyết tâm, quyết định , “Tô nương, có chuyện ta nhất định phải cho ngươi minh bạch.”

Nàng gục đầu xuống, ôn nhu đáp lại, “Ngươi .”

“Ta... Ta chỉ sợ thể cùng Tô nương thành thân .” biết mình rất tàn nhẫn, thế nhưng thể .

Quả nhiên, Tô Dĩnh Quân nghe được câu này, đột nhiên ngẩng đầu, hai gò má trắng bạch như tờ giấy:“Vì, vì sao?”

Môi của nàng hoa run rẩy như cánh hoa.

Hoài Tố thấy nàng kích động như thế, rất sợ có chuyện gì xảy ra, đành phải giải thích đơn giản, “Chuyện này rất dài dòng, ngày sau ta tìm cơ hội cùng Tô nương truyện. Trước mắt sắc trời tối, Tô nương ra lâu như vậy, quý phủ lệnh tôn lệnh đường hẳn là rất là nhớ thương, Tô nương vẫn là thỉnh về trước .”

Tô Dĩnh Quân chôn chân tại đất như bức tượng, ngơ ngác đứng lúc, mới yếu ớt mở miệng, “Là bởi vì... Vị nương kia sao? Trước ở trong cung, ta thấy được huynh mang theo vị nương say rượu xuất cung...”

hơi nhếch môi, muốn thừa nhận, nhưng lại sợ mang đến cho Công Tôn Nhược Từ nhiều phiền phức, nên chần chờ trả lời.

Nhưng Tô Dĩnh Quân lại nhìn hiểu, thê lương cười khổ, “Nguyên lai... Ta chỉ theo ý mình. Hảo, hảo, ta biết...”

Thấy nàng thất hồn lạc phách ly khai, Hoài Tố chần chừ muốn tiến lên an ủi mấy câu, nhưng phía sau có người lòi chút, quay đầu lại nhìn, liền thấy người gã sai vặt gầy ốm ẩm nước, đầu hướng về phía cười.

“Trời ạ, nàng cũng quá lớn mật .” vội vàng lòi “Gã sai vặt” này đến cái ngõ bên cạnh ngõ bộ binh, mở miệng trách cứ, “Ta phải bảo nàng đừng có ra ngoài hay sao? Nếu làm cho người ta nhận ra bộ dạng của nàng, rất nguy hiểm có biết ?”

” có việc gì, muội tại trang điểm như thế này, ai có thể nhận ra được muội chính là là bách mị lâu sở sở đây?” Về mặt tinh linh cùng nụ cười cổ quái, chính là thuộc về Công Tôn Nhược Từ .“Muội mang cho huynh bát canh gà, chờ huynh ngày cũng trở lại, nghĩ tới huynh ở nơi này len lén hẹn hò giai nhân a.”

Nàng trêu ghẹo , mặt lại có điểm ghen tuông, trái lại còn khen thưởng gật gật đầu, “Mặc dù huynh làm cho nàng ôm huynh, nhưng biểu ở phía sau lại tệ, muội mắng huynh. Tim chỗ, trước đem canh gà uống , muội đường ôm qua đây, vừa nóng vừa xa, đều mệt muốn chết rồi.”

Hoài Tố thương tiếp nhận ấm đun nước tay Nhược Từ, từ cửa hông của bộ binh đem Công Tôn Nhược Từ dẫn theo vào.

Khó có được dịp nàng có đem canh gà nấu hồng, mùi vị còn có chút ngon, vừa mệt vừa đói liền hơi uống ba bát, toàn bộ bụng đều uống cho no nê.

Công Tôn Nhược Từ nâng má, cười meo meo nhìn tướng ăn, dương dương tự đắc , “Tay nghề của muội có phải hay có điểm tiến bộ?”

“Uh, tiến bộ chút.” lại lấy chiếc đũa gấp miếng thịt gà lên, ngậm lớn ăn vào bụng.

Nàng bắt mắt câu trả lời của , liền dùng tay đẩy ngồi xuống, hừ hừ : “Huynh chính đồ nghĩ đằng nẻo, sau này xem muội còn có cho huynh ăn hay . Hừ, muội buổi trưa cũng chưa ăn gì đâu, huynh cũng thêm quan tâm a.”

“Ta còn biết nàng sao? Nàng ở phòng bếp cả buổi trưa, ăn vụng ít cũng hơi khó?” Hoài Tố liếc xéo nàng, khóe miệng tươi cười.

Công Tôn Nhược Từ nghe, cướp ẩm đun nước, “Nhân gia vất vả nửa ngày, câu lời hay cũng có, huynh còn muốn chế nhạo pha trò, đừng ăn , ngậm cũng cho huynh ăn .”

Thế là Hoài Tổ cùng nàng trình diễn hồi tranh đoạt ẩm đun nước, đoạt lấy ẩm đun nước ôm cả sảnh đường chạy, nàng liền ở phía sau truy, cũng may nội đường rộng lớn, cũng có người khác, nhưng nàng nghĩ đuổi theo kịp cơ hồ là thể nào.

Thế là Công Tôn Nhược Từ làm bộ vươngung chân, “Ồi” tiếng ngồi xuống mặt đất.

chiêu này quả nhiên có hiệu quả, Hoài Tổ lập tức buông ẩm đun nước xoay người lại tới hỏi nàng chỗ nào bị thương rồi, nàng thừa cơ đẩy té nhào mặt đất, xoay người đề lên , từ cao nhìn xuống, hì hì cười : “Cũng phải là bị muối bắt được?” Hoài Tổ từ dưới ngẩng đầu nhìn về mặt tươi cười của nàng, ngón tay nhàng vuốt ve mái tóc nàng rơi lả tả, kìm lòng đậu đứng dậy, ở môi nàng hôn trộm cái. Nàng ngậm khe hưởng ứng, ngay lúc hai người triền miên với nhau, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, sau đó chỉ nghe được thanh nam tử vang lên ——

“Lão Bát, nguyên lai ngươi thích loại này a?”

Hai người lập tức đứng lên, Công Tôn Nhược Từ trốn ở phía sau Hoài Tổ, nhìn người phía trước! người đến chính là Tứ hoàng tử Thu Dã.

“Tứ ca mang nhiều người đến bộ binh như vậy, bộ dáng vẫn tội, là xảy ra đại gì sao?” Hoài Tổ khôi phục lại bình tĩnh như bình thường.

Trông mắt Thu Dã vòng vo chuyển, ánh mắt vòng qua , đánh giá Công Tôn Nhược Từ đứng ở phía sau .

“Chỗ này của ta có người, biết ngươi có biết ta .”

Từ phía sau đứng ra nam tử, Hoài Tổ nhìn người nọ, lắc lắc đầu.

Thu Dã quỷ dị cười tiếng, “Ngươi nhận ra , là người của phủ tam ca .”

Hoài Tổ trong lòng đột nhiên cảnh giác lên, nhưng thần sắc càng thêm đậm nhạt, “Kia thế nào? Tam ca trong phủ nô tài nhiều, chẳng lẽ ta mỗi người cũng phải nhận ra sao?”

” tôi, là nô tài, thứ nô tài này rất thú vị, bọn họ là con chó bên người chủ nhân, có lúc trung thành vô cùng, bỏ sinh quên tử, nhưng có lúc, cũng nhảy dựng lên cắn ngược lại chủ nhân ngậm, cho ngươi khó lòng phòng bị.” biểu tình Thu đã lãnh,

”Ta vậy, ngươi đại khái còn rất hồ đồ , ta ngại lại cho rằng ít.

Người này, là khách quen của bách mị lâu.”

Trong lòng Hoài Tổ càng thêm sáng như tuyết , đem Công Tôn Nhược Từ ở phía sau đẩy phen, ý bảo nàng mau chạy nhanh .

Thu Dã thấy được động tác của , cười : “Đừng cất giấu, tiểu mỹ nhân như vậy, lúc trước có thể đánh động tâm của lão Lục, chừng hôm nay cũng có thể đả động trái tim của ta, tương lai là bát đệ muội của ? bằng đứng ra làm cho ca ca ta đây nhìn cái.”

“Tứ ca, ngươi nghĩ muốn làm cái gì?” Hoài Tổ nhìn thẳng , hơi trầm ngâm, : “Nhiều người ở đây miệng tạp, chúng ta đến phía sau chuyện .”

Thu Dã vẫy vẫy tay , “Tốt, ta cũng muốn nghe chút ngươi biện bạch thế nào đây.”

trước bước sau, Hoài Tổ nhìn mang đến đám người kia, khe với Công Tôn Nhược Từ : ” hồi nghĩ biện pháp từ cửa hông trước đi, Hình bộ tìm nhị ca của ta, cho biết, kế hoạch có biến, hôm nay phải hành động sớm!”

Công Tôn Nhược Từ khấn trương kinh ngạc theo dõi , sau khắc, nhàng gạt đầu, làm bộ theo cùng về phía sau đường, thực tế mới vừa ra mấy bước, liền hơi nghiêng thân theo đường hẻm bên cạnh cửa nách bước nhanh chạy ra ngoài.

Thu Dã ở hậu viện vòng vo lúc, thấy Hoài Tổ mình tiến vào, nhú mồm cười, “Người nghĩ cho tiểu mỹ nhân của người chạy mất sao? Đừng nằm mộng, bên ngoài ta cũng bố trí nhân mã, nòng dễ dàng như vậy chạy mất.”

“Tứ ca là muốn dẫn ta gặp phụ hoàng vẫn tội?” Hoài Tổ chậm rãi tới trước mặt .

Thu đã lại là cười, “Nếu muốn bắt người hỏi tội, ta cũng cần đơn độc cùng với người chuyện, đúng hay ? Ta là hảo tâm, cho người đường sống. Ta biết lão Lục tất nhiên cùng người có quan hệ, mà cùng người có quan hệ tình, cũng là cùng lão Tam có quan hệ, người nếu là người minh bạch, liền sớm làm người khôn giữ mình, bỏ gian tà theo chính nghĩa, theo lão Tam, người điểm tiện nghi đều chiếm được.”

Hoài Tổ cũng cười, “Nguyên lai tứ ca đem ta coi như con chó bên người tam ca, cũng muốn làm cho ta cắn ngược lại tam ca ngum.”

Thu đã cười lạnh, “Người đừng đem cái người tam ca kia của người vĩ đại như vậy. Ta biết, trong lòng người vẫn ghi hận lão Lục, cho rằng ban đầu là tống rượu độc cấp lão Tam, kết quả thiếu chút nữa độc chết người. tôi, lão Lục là đưa vào rượu tới, bên trong rượu kia cũng hạ ít thuốc, nhưng lão Lục từng chỉ thiên thề với ta, kia bất quá chỉ là chút thuốc xổ tiêu chảy, trăm mối ngờ giải được, vì sao cuối cùng lại biến thành hũ rượu có độc?”

“Ta suy nghĩ lâu, mới rút cuộc suy nghĩ cẩn thận, cái vị tam ca kia của người a, kỳ thực chính là nhân vật vô cùng vô cùng tàn nhẫn! vì mượn hơi người, tiếu hạ độc hại người, sau đó giả họa cho chúng ta, cho người toàn tâm toàn ý phụ tá , chỉ tiếu cho người đưa ngốc này, còn đem coi như thần tiên cứu mạng đâu!”

Sắc mặt Hoài Tổ thần nhiên khinh miệt nghe tiếng cười lạnh như băng này của Thu Dã, nhưng các ngón tay của lại siết chặt, cắn răng : “Người đừng tưởng rằng dăm ba câu là có thể ly gián cảm tình ta cùng tam ca.”

“Ta biết ly gián được, chỉ là chính người ngấm lại, tam ca của người thường ngày làm việc thủ đoạn có hay đủ độc ác? đối với người, chẳng lẽ thực bảo vệ đầy đủ như vậy? Đừng nằm mộng, người chỉ là con chó dưới tay mà thôi.”

Hoài Tổ cúi đầu, đem răng nghiến chặt.

Thu Dã nhìn ra mình thuyết phục , thế là lại ôn nhu : “Bây giờ là cơ hội tốt, chỉ cần người khai ra bằng chứng lão Tam tạo phản chứng minh, ta có thể ở trước mặt thái tử cùng phụ hoàng bảo vệ người bình an, nếu là người mê muội hối cải... Như vậy xin lỗi, chỉ có tam ca của người bảo đảm, mà còn tiểu mỹ nhân người âu yếm cũng như nhau bảo đảm.”

Có lẽ là ngực quá đau, Hoài Tổ đem thân thể cúi xuống thấp hơn, đợi lâu, mới chậm rãi : “Kia... Ta liền... Cho tứ ca ngài đáp án thống khoái...”

Thu đã cho là nghĩ thông suốt, cười tươi qua muốn đi , trong lúc bắt chợt, đạo hàn quang từ người Hoài Tổ bắn ra, thẳng tắp, hung hăng chui vào ngực Thu Dã.

Thu Dã mở to mắt, câu đều nên lời, chỉ là hơi giật mình nhìn . Mà vẻ mặt Hoài Tổ băng lãnh nhìn , trong mắt kiên định thay đổi, “Bất luận kẻ nào phạm phải sai lầm gì, ta cũng có thể vì chuyện giải vây, thế nhưng nếu muốn động vào người ta thương, ta cũng chỉ có thể giết ! xin lỗi, tứ ca.”

Thu Dã âm âm ngã xuống đất, Hoài Tổ lau sạch vết máu thanh thủy thủ, bước ra bên ngoài. Mấy người theo Thu Dã còn hoàn toàn biết biến cố trong hậu viện.

Hoài Tổ lạnh lùng liếc mắt bọn họ cái, thuận thế ngồi vào bàn tiền của mình, đem canh gà mới vừa rồi có uống xong, lại từng miếng từng miếng uống vào.

Mọi người đứng đó ngơ ngác nhìn nhau, biết trong hậu viện rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chủ tử thế nào còn ra?

Có hai hộ vệ nghĩ đến hậu viện nhìn nhìn, Hoài Tổ trầm giọng quát bảo “Đứng lại! Hậu đường bộ binh chính là trọng địa, bất luận kẻ nào được tự tiện xông vào! Chủ tử các người mệt mỏi, có số việc còn chưa có suy nghĩ cẩn thận, muốn thanh tĩnh chút, chờ suy nghĩ cẩn thận , tự nhiên ra.”

Bị Hoài Tố quát như vậy, tự nhiên có ai dám tiến lên nữa bước, đành phải ngốc ngơ ngác tiếp tục chờ đợi. Mà Hoài Tố, chỉ chậm rì rì uống canh, nhưng trong lòng lại lo lắng, biết Công Tôn Nhược Từ có thể bình an chạy ra khỏi vòng vây Thu Dã bố trí ? Có hay có thể thuận lợi đem nhân mã nhệ ca mang tới?

Buổi tối trước khi được bỏ lệnh cấm ngày, Kiên Bạch cùng Tông Minh cùng nhau đến quý phủ của thăm , ba người khi đó đạt thành liên minh, chuẩn bị phát động hồi chính biến, đem thái tử đuổi xuống đài. Thế nhưng khi đó bọn họ cũng có dự định thời gian hành động ràng, tất cả chỉ đợi thời cơ mà thôi. nghĩ tới, thời cơ tới nhanh như vậy. Tứ ca Thu Dã bây giờ là phụ tá đắc lực của thái tử, chỉ cần tiến đoạn , chẳng khác nào làm cho thái tử gãy cánh tay, mất khí lực giãy giụa. Ngũ ca Thanh Việt lại là người mòng tới thể , trong triều tự nhiên có người lại có thể cùng bọn họ chống đối lại, đến lúc đó, phụ hoàng cũng thể cúi đầu trước thế lực của bọn họ.

Thế nhưng tại căn bản quan tâm có thể giúp đỡ Kiên Bạch hoàn thành đại nghiệp hay , làm cho lòng nóng như lửa đốt chỉ có sinh tử của người: Công Tôn Nhược Từ.

Theo thời gian trôi qua, canh gà lạnh thấu, tim của càng nóng cháy thiêu đốt hơn, hận thể mỗi thời mỗi khắc đều nhảy dựng lên, hướng ra bên ngoài tìm Công Tôn Nhược Từ.

Rốt cuộc, nghe được bộ binh ngoài cửa lớn vang lên thanh của Tông Minh, “Đem những kẻ mưu nghịch bắt lại cho ta, người cũng cho phép chạy!”

Hoài Tố rốt cuộc cũng thở phào nhõm, vừa đứng dậy, mới phát hai chân tê mủi nhích được, lập tức ngã ngồi ghé tựa.

Đúng lúc này, bóng dáng mảnh khảnh từ trong đám người chạy ra, thẳng tắp nhào vào trong ngực của . lập tức đem bóng dáng kia gắt gao ôm chặt lấy, rất sợ nằng lại từ trong ngực của mình biến mất.

Nửa năm sau, Tây Nhạc có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Từ việc Hoài Tố giết Thu Dã, Tông Minh liền lấy tội mưu phản đổ lên đầu Thu Dã, báo lên hoàng đế. Kiên Bạch thừa cơ lại lấy ra đồng tội lớn cùng chứng cứ Thu Dã ăn hối lộ trái pháp luật trước đây, cũng ám chỉ những chứng cứ này cùng thái tử cũng có liên hệ.

Hoàng đế bị đả kích, lại rất là tức giận, mặc dù trong lòng cũng hơi hoài nghi trong chuyện này Kiên Bạch có giữ trò quỷ, thế nhưng mất thấy Kiên Bạch, Tông Minh, Hoài Tố ba người liên thủ, thực lực phát triển an toàn, thế biết thời biết thế chấm dứt án tử này. Đồng thời hoàng đế đối với thái tử tham lam cũng có chút thất vọng, ba tháng sau, tuyên bố phế thái tử.

Lại qua hai tháng, hoàng đế vì thân thể bị thương nặng mà suy bại, lúc hấp hối, đem Tông Minh, Kiên Bạch, Thanh Việt, Hoài Tố cùng mấy vị hoàng tử còn ở trong triều cùng Tuyên Hóa công chúa triệu đến bên giường, trước mặt mọi người tuyên bố lập Kiên Bạch làm thái tử.

Lập tức, hoàng đế băng hà.

Bảy ngày sau, Kiên Bạch đăng cơ xưng đế, quốc hiệu thuận ý.

Mà Hoài Tố là người ủng hộ Kiên Bạch đăng cơ xưng đế, được phong làm trung nghĩa vương, chấp chương lễ, lại hai bộ. Nhưng mà Hoài Tố so với trước đây càng trầm, cũng càng ít.

ngày này, lúc lâm triều, Hoài Tố theo đoàn người hướng ra phía ngoài , phía sau thái giám hô hoán, “Trung nghĩa vương gia, xin chờ chút, bệ hạ còn có chuyện cùng ngài , thỉnh ngài đến phía sau ngự thư phòng gặp người.” Hoài Tố gật gật đầu, xoay người hướng ngự thư phòng . Kiên Bạch vừa mới thay đổi triều phục, thân nhàn, trước người bày đủ các loại đồ ăn tấu chương.

Thấy Hoài Tố tới, cười xua tay, “Lão Bát, mau ngồi xuống , hoàng tử của người vừa gọi người mang qua đây bình trà, sáng sớm nay đích thân nằng pha , còn nóng rất, người nếm thử.”

Hoài Tố cảm ơn, ngồi ở ghế, uống ngụm ôn trà, sau đó nhìn thẳng Kiên Bạch.

lâu có cùng Kiên Bạch mặt đối mặt đơn độc chuyện như vậy. Từ sau khi Kiên Bạch đăng cơ, hai người bọn họ quan hệ hình như càng thêm thân thiết, nhưng ra là càng ngày càng xa lánh.

Ở trong lòng , vẫn có câu hỏi lâu thể tiêu tan, vô pháp cởi ra, đó chính là chuyện trước khi chết Thu Dã với , về bí mật năm đó chuyện mình trúng độc. Kia là mưu do tam ca thiết kế sao? Vì lấy được lòng trung thành với của , tam ca có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào?

Đúng vậy, trong lòng biết Kiên Bạch là như vậy người, từng tận mắt thấy Kiên Bạch làm các loại tình, mỗi kiện đều lãnh khốc tuyệt tình tới cực điểm. Kiên Bạch tiếc vi phạm tâm ý của , ám sát Công Tôn Nhược Từ, kiện kia, phải tất cả sao?

Vì chuyện này, Kiên Bạch dùng hết tâm huyết mưu cầu, Nhược Từ từng khuyên cẩn thận, bởi vì “Thỏ khôn chết, chó săn bị mổ thịt” đạo lý này áp dụng với bất luận với triều đại nào, hay vương quốc nào.

Thế nhưng Hoài Tố trong lòng còn ôm tia hi vọng, hi vọng Kiên Bạch niệm tình huynh đệ nhiều năm như vậy, đối với mình hạ sát thủ. Nhưng mà Kiên Bạch có dựa theo đề nghị của người ngoài, đưa phong làm thống lĩnh bộ binh, mà là kiêm quản lễ bộ cùng Lại bộ, hiển nhiên, Kiên Bạch đối với mình là có chỗ cố kỵ, tránh cho nắm giữ nhiều thực quyền hơn.

Tình huynh đệ như vậy, có thể giữ được dài lâu sao?

màn trầm mặc này của Hoài Tố, Kiên Bạch dù phải phê duyệt tấu chương cũng thấy được, để bút xuống, đối diện với ánh mắt thâm trầm của Hoài Tố, cười :

“Hoài Tố, có việc cùng trầm muốn ?”

” phải bệ hạ muốn gặp ta sao?” cung kính trả lời.

“Là, là có việc muốn cùng người .” Kiên Bạch trịnh trọng gật đầu, “Người tuổi cũng , chuẩn bị đem hôn kéo tới khi nào?”

Hoài Tố ngẩn người, nghĩ tới hỏi là chuyện này, thế là trả lời, “Ta cùng Nhược Từ đều còn chưa có muốn chuyện này, tam ca cũng biết, thời gian trước cục diện chính trị rung chuyển, tư tình nhi nữ rảnh bận tâm.”

” tại tất cả ổn định, cũng nên suy tính.” Kiên Bạch cười , nhưng nụ cười kia lại làm cho Hoài Tố có chút bất an.

“Hai ngày trước Tô hồng lại cùng trầm nhắc tới hôn người cùng Dĩnh Quân, làm nhà thúc dục, nhà trai chúng ta còn có thể chủ động điểm sao?”

Kiên Bạch lần thứ hai làm cho Hoài Tố thất thần, “Tô Dĩnh Quân? Thế nhưng tam ca, ngài biết rất ràng trong lòng ta chỉ có Nhược Từ, hơn nữa ta cũng cùng Dĩnh Quân ràng mọi chuyện rồi!”

Kiên Bạch giơ tay lên ngăn cản lời của , thản nhiên : “Trầm mặc kệ người cùng Tô Dĩnh Quân gì đó, Tô Hồng biết người trong phủ có tiểu thiếp, so đo sau khi người cưới Dĩnh Quân lập tức đưa Công Tôn Nhược Từ lên làm trắc phi.”

Hoài Tố kích động, “Thế nhưng bệ hạ, ta muốn thú Tô Dĩnh Quân, đây đối với nàng, hay đối với Nhược Từ, đều là công bằng .”

“Lão Bát, bình tĩnh chút.” Kiên Bạch sắc mặt ủ dột, “Người đừng quên thân phận của người, hôn của người cũng phải là việc . Cái kia Công Tôn Nhược Từ rốt cuộc là thôn phụ sơn dã, có thể làm trắc phi của người là may mắn của nàng, nàng còn muốn leo cao sao? Người cũng đừng quên, Tô Hồng bây giờ là Hộ bộ Thượng thư, đường huynh của là trấn thủ biên quan đại tướng quân Tô Trường Lai, bọn họ Tô gia nhà, có bảy người là đại quan từ tam phẩm trở lên, còn có mười hai người là lục phẩm trở lên, trải rộng quan văn quan võ. Trầm lần này sở dĩ có thể thuận lợi đăng cơ, Tô gia thể có công, trầm cũng muốn làm cho người ta vị hoàng đế này qua cầu rút ván, giữ lời.”

Hoài Tố nghe vậy khỏi xúc động cười lạnh, “Tam ca, chữ ‘Tín’ trong miệng của ngài là lấy hạnh phúc cả đời của ta cùng Nhược Từ trao đổi .”

“Chỉ có khi vị trí của tam ca ngồi được an ổn, người cùng Công Tôn Nhược Từ mới có hạnh phúc đáng , hiểu chưa?” Kiên Bạch giọng điệu càng thêm lãnh, “Trở lại chuẩn bị , tháng sau thành thân!”

Toàn thân Hoài Tố máu cơ hồ đều trở nên lạnh lẽo, thiếu chút nữa ngay cả khí lực xoay người cũng có.

Mà Kiên Bạch lại còn ở phía sau dặn dò: “Nếu tiểu mèo hoang kia của ngươi vì thế mà đại nháo, trầm hi vọng ngươi có thể hảo hảo trấn an nàng. Đừng cho hạnh phúc tới tay rồi còn bay. Ngươi biết, trong mắt tam ca được phép nhiễm hạt cát.”

Hoài Tố quay đầu lại liếc mắt cái, lạnh lạnh: “Ta biết. Thần đệ xin cáo lui.”

14. Chương 14: Chương 10.1

Trước khi, Hoài Tố liền minh bạch, câu kia của Kiên Bạch là có ý gì. Nếu cự tuyệt thú Tô Dĩnh Quân, Công Tôn Nhược Từ lại lần nữa rơi vào nguy hiểm. Trở lại vương phủ của, giống như ngày thường tìm Công Tôn Nhược Từ trước, mà lại đến tiền đường ngồi suy nghĩ lâu.

Công Tôn Nhược Từ nghe trở về, liền cười hi hi chạy đến, trong tay còn cầm lấy quả vải, đặt mông ngồi ở đùi của, bên vừa hướng tới miệng dứt, vừa: “Huynh biết hôm nay ai tới đây? Là công chúa Tuyên Hóa tới, còn đưa mâm vải lớn qua đây.”

Nàng dán tại bên tai Hoài Tố, ghen cười, “Hôm nay thái y kiểm tra cho nàng, nàng có thai, nàng cố ý đến cảm ơn muội. Hắc hắc, nếu phải là nhờ muội cho nàng nước thần tiên đó, phò mã của nàng sao có thể ngoan ngoãn mà thuần phục dưới váy của nàng như vậy chứ?”

Hoài Tố giương mắt lên nhìn vẻ mặt xinh đẹp của nàng, biểu tình lại có vẻ rất lạnh lùng, “xuống, ở trong phủ nên quá làm cần. Nơi này của ta tùy thời cũng có thể có người hoàng thân quốc thích đến, nhìn thấy bộ dạng này của nàng chẳng phải là cười nhạo nàng sao?”

Công Tôn Nhược Từ ngăn người, làm sao lại dùng khẩu khí như vậy chuyện với nàng? Nàng ở mặt của bèo cái, nghi ngờ hỏi: “Huynh hôm nay ở chỗ Kiên Bạch bị ức hiếp? chuyện thế nào lại còn có mùi thuốc súng a?”

Hoài Tố bỗng nhiên đem nàng đẩy qua bên, lạnh lùng đứng lên, “Ta còn có chuyện phải làm, khuya hôm nay có lẽ trở lại.”

Nàng vội ôm lấy cánh tay của,捏o mắt lại xem kỹ, “đúng, huynh có chuyện gạt muội phải?”

lạnh lùng nhìn lại, “Ta giấu giếm nàng cái gì? Dù cho có việc giấu giếm nàng, cũng phải quá ngạc nhiên, ta dựa vào cái gì mà phải đem tất cả các bí mật đều cho nàng nghe? Nàng cũng phải vương phi của ta.”

Nàng nghe như vậy, con ngươi co rút lại chút, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Hoài Tố, lời này của huynh là có ý gì?”

“Có ý gì? Hừ, ý là ta đối với loại người luôn luôn bá đạo như ngươi sớm thấy phiền, dù là hoàng hậu cũng dám làm như vậy với hoàng đế. Ngươi có biết hay, nam nhân phiền nhất chính là nữ nhân tự cho mình là đúng?”

Công Tôn Nhược Từ ngạc nhiên trừng mắt, tựa như muốn nhìn ra đây có phải là Hoài Tố hay, “Thế nhưng, huynh phải ... huynh liền thích bộ dạng này của ta sao?”

“Ta cũng, ngươi phải cấp cho ta cơ hội thử dốc nhưng ngươi lại có, cho dù có xinh đẹp như hoa, nhìn lâu cũng ngấy.” Hoài Tố đẩy ra tay nàng, cũng quay đầu lại ra đại đường. dám dừng lại dù chỉ là bước, sợ mình mềm lòng, bộc lộ ra nội tâm chân tình thực, nếu để cho nàng nhận ra kẻ hở, như vậy kế hoạch của liền kiếm củi ba năm thiêu giờ.

Đêm khuya, tháng hoa bầu trời bị mây đen che đầy, bốn phía yên tĩnh lạ thường thậm chí ngay cả tiếng gió cũng nghe thấy, Hoài Tố lén lút trở lại vương phủ. hỏi trước quản gia, “Công Tôn nương còn trong phủ sao?”

“Vâng, nương vẫn có xuất môn.”

Quản gia làm cho thoáng an lòng chút, rất sợ mấy câu nặng lời của mình làm cho Công Tôn Nhược Từ chạy mất.

tới hậu viện của Công Tôn Nhược Từ, cửa phòng có khóa, trong phòng im ắng.

chân tay vào, tới bên giường. Mặc dù trong phòng tia sáng mờ tối, nhưng vẫn có thể thấy được tình hình bên trong gian phòng nhất thanh nhị sở, đơn giản là, quá quen thuộc hết thảy nơi đây.

Công Tôn Nhược Từ cuộn lại thân thể nằm ở giường, lộ ra nửa gương mặt nhắn xinh xắn.

Nàng luôn hé ra khuôn mặt nhắn dị thường giống cái mặt mèo. Vĩnh viễn mang biểu tình biếng nhác, khóe môi thường nhếch lên nụ cười nhợt nhạt xấu xa, luôn thu hút người khác nhìn đến, ai cũng đoán ra cặp mắt bảo thạch long lanh kia bên trong rốt cuộc giấu tâm tư kì quái gì.

Lúc này tay liền nhàng đụng chạm gương mặt này.

Còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt, sắc mặt của nàng tái nhợt như tuyết, làm cho rằng tính mạng của nàng gần như sắp kết thúc. Về sau mới biết được, đó là bởi vì nàng ít khi được tiếp xúc với ánh sáng mặt trời.

Này cũng được gần năm quen biết, so với quá khứ, khí sắc của nàng tốt hơn rất nhiều, hai má cũng trở nên nở nang chút, hồng nhuận chút. Chính là biết vì mỗi ngày nương nhờ trong phủ của ăn sơn hào hải vị, hay là bởi vì cho nàng nhiều lắm những “thú vui” về nữ nhân?

Ngón tay hạ xuống, cặp mắt còn mơ màng buồn ngủ hơi mở, cánh mũi xinh xắn cũng phát ra tiếng hừ rất , khả là bất mãn việc quấy rầy giấc ngủ ngọt ngào của nàng.

“phiền a.” Nàng giơ giơ bàn tay trắng nõn bé lên, đem bàn tay to của đẩy ra, xoay thân mình rồi đem cả khuôn mặt cơ hồ đều chôn ở trong chăn lông tuyết trắng kia —— đó là cố ý chuẩn bị nàng, có nó, ban đêm nàng được ngủ.

“Nhược Từ...” thậm trọng tìm từ, nàng nửa mê nửa tỉnh như vậy làm cho khó có thể mở miệng được—— “Hôm nay... Bệ hạ tứ hôn cho ta, tháng sau chính thức thành thân.”

Đợi lâu, thấy người trong chăn có phản ứng, liền có điểm bất an chờ đợi, bởi vì nàng từ trước đến nay phải là nữ tử thích yên ắng, ôn nhu, đối với ... Nàng càng có rất nhiều ý tứ muốn khống chế, cùng giữ lấy , có khả năng nghe đến tin tức này hoàn toàn có động tĩnh gì.

Lại qua lâu, thanh của nàng mới từ trong chăn mơ hồ truyền ra “Nga! biết.”

Chỉ là như vậy? Như vậy diễm đạm trả lời, cũng làm cho trong lòng trợn thất vọng. cho rằng Nhược Từ nhảy dựng lên nhéo cổ áo của , dùng cặp mắt kia trừng lớn, uy hiếp tuyệt đối được thú nữ nhân khác.

Nguyên lai đánh giá địa vị chính mình trong lòng nàng cao như vậy?

Cứ như vậy trong lòng càng thất vọng hơn, từng bước lui tới cửa, còn cam lòng quay đầu lại liếc mắt nhìn, nàng vẫn là có nhúc nhích chỉ co rúc ở giường.

Cũng tốt, cứ như vậy kết thúc . cùng với nàng vốn là người của hai thế giới, gặp nhau, là hồi hộp lắm. Ôm nhau, cũng là bởi vì thủ đoạn nàng xảo hoạt. Mến nhau, là vì thể khống chế động tâm trong lòng.

Mà nay cách biệt... Là kết cục định trước.

Nhưng ngay khi bàn tay chạm tới cánh cửa, trong chớp mắt, lại mơ hồ nghe được giọng mềm mại của nàng, “Hoài Tố... Thiếp để cho chàng ly khai thiếp, dù là tử, thiếp cũng bao giờ buông tay.”

chấn động, đột nhiên quay đầu lại, đối diện với giường nàng nằm trong mắt dần xuất lộ quang.

khắc kia, chỉ còn thương tiếc cùng cõi lòng tan nát.

Nguyên lai tuyệt tình cũng làm nàng tránh xa .

Nữ hài ngọc, chẳng lẽ nàng hiểu được, nếu như có thể cách xa , đối với nàng điều đó mới là an toàn nhất sao?

Sáng sớm, Công Tôn Nhược Từ từ trong mộng tỉnh lại, đầu của nàng còn có chút hoảng hốt.

Đêm qua, Hoài Tố phảng phất tới, cùng mình gì đó? đính hôn , tháng sau muốn thành thân?

Nàng cho rằng đó là mộng, nhưng hình như mình còn khóc trước mặt , Lúc đó biểu tình của giống về lạnh lùng như ngày hôm qua, giống như là tràn ngập u buồn cùng thương tiếc.

Kia là mộng sao? Hay vẫn là thực?

Nàng mặc quần áo tử tế, đập cửa phòng Hoài Tố, nhưng ở trong phòng. Sớm như vậy lên triều ?

Nàng chạy hỏi quản gia, quản gia ấp úng hơn nửa ngày mới : “Vương gia hôm nay hẹn Tô tiểu thư du hồ.”

Công Tôn Nhược Từ như bị sét đánh, nguyên lai mộng kia là ? Hoài Tố thực muốn thành hôn? muốn kết hôn với Tô Đình Quân! Vì sao? Bởi vì bọn họ mới là đôi môn đăng hộ đối?

Nàng liền chạy vội tới hồ nổi tiếng nhất ở ngoại ô Tây Nhạc, rất xa liền nhìn thấy con thuyền to dừng ở bên hồ, thuyền hoan thanh tiếng cười, mà nàng cẩn cố sức nhìn là có thể phân biệt ra được tiếng cười kia là thuộc về Hoài Tố .

Nàng lặng yên tới gần kia thuyền hoa, ở bờ, cơ hồ chỉ cần liếc mắt cái là có thể nhìn tới tình hình bên trong. Nàng nhìn thấy Hoài Tố ngồi ở giữa con thuyền, cùng với Tô Đình Quân được trang điểm khá là diễm lệ, hai người mặt đối mặt uống rượu, chuyện chuyện phiếm, mặt đều là vẻ say sưa, khi thấp giọng lời , khi cất tiếng cười to, khi yên lặng chăm chú nhìn, như vậy chuyên chú, như vậy động tình, phảng phất bọn họ chính là đôi tình nhân tâm đầu ý hợp nhiều năm.

Nàng mơ hồ còn nghe được Hoài Tố cùng Tô Đình Quân tới chính mình ——

“Kia... Huynh muốn an bài nàng ấy như thế nào... Ta chú ý...” Thanh Tô Đình Quân theo gió bay tới.

Ngữ điệu Hoài Tố vẫn là bình thản, chỉ là lúc này nghe vào tai Công Tôn Nhược Từ như là kim đâm vào lòng:“Lấy xuất thân, làm trắc phi là vinh hạnh... thể hi vọng xa vời nhiều lắm... Ta cũng phải người vô tình...”

Nàng còn nghe thấy thanh gì nữa, bởi vì cảm giác tan nát cõi lòng làm cho nàng vô pháp an ổn đặt chân ở chỗ này. Nàng cụt hứng lui về phía sau, lui về phía sau, cục đá vướng chân nàng cái, làm cho nàng vật vờ ngã xuống đất, bàn tay va phải đá vụn, bên nhọn đau đớn bên nhọn cùng máu chảy ra trong nháy mắt lại có làm cho nàng rơi lệ.

Nàng chỉ là ngơ ngác nhìn bàn tay chảy máu của chính mình, cười khổ lắm lắm, “Người đúng là tự làm tự chịu a, Công Tôn Nhược Từ, tại sao phải lại chọn cho mình con đường như vậy?”

Nàng chậm rãi bò dậy, quay đầu lại, tập tễnh, chậm rãi ly khai bên hồ.

huỳnh hoa, nguyên bản hai người còn vui vẻ trò chuyện với nhau đột nhiên liền dừng lại , yên lặng nhìn bóng dáng bờ dần dần biến mất.

Tô Đình Quân thở dài, “Thực phải làm nàng thương lòng như vậy sao? Nếu như huynh ra , nàng chưa chắc chịu .”

Hoài Tố nắm tay chặt lại, ngăn chặn trong lòng nghĩ đến cảnh Công Tôn Nhược Từ té ngã, cùng cảm giác quá khứ muốn nâng nàng dậy, cười khổ : “Muội phải biết tam ca của ta là người lợi hại như thế nào, từ trước đến nay luôn luôn đa nghi, ta thể để cho nhìn ra kẻ hở, chỉ có Nhược Từ cam tâm tình nguyện ly khai ta, tam ca mới làm khó nàng.”

nhìn về phía Tô Đình Quân, trong mắt tràn đầy áy náy, “Xin lỗi, lần này còn làm liên lụy đến muội. Ta chuyện này hơi quá đáng đối với muội... Ta phụ muội nhiều lắm.”

Tô Đình Quân quay mặt qua chỗ khác, có nhìn thẳng , lúc này nước trong hồ chiếu vào trong mắt nàng, biết là do hồ quang hay là lệ quang.

“Coi như cả đời này huynh nợ ta , cuộc đời này chúng ta vô duyên, hi vọng kiếp sau... Ta là thê tử của ngươi.” Nàng tận lực dùng ngữ điệu yên lặng ra suy nghĩ trong lòng.

Nàng kiên cường làm cho Hoài Tố thể nghiệm nghị suy nghĩ, nàng cùng Nhược Từ đều là nữ hài tử rất giỏi, nhưng là tâm của chỉ có thể cấp cho người. Nhược Từ, hẳn là mang theo cõi lòng tan nát mà ly khai ? Chỉ có nàng bình an ra , mới có thể yên tâm cùng tam ca chuyện.

Những ngày gần đây Kiên Bạch được mật báo lại, Hoài Tố cùng Tô Dĩnh Quân qua lại gặp mặt nhiều lần, mà Công Tôn Nhược Từ bỗng nhiên

xuất phủ, có người nhìn thấy nàng mình người ra khỏi thành, tựa hồ có dấu hiệu quay đầu lại.

Kiên Bạch cũng có cảm thấy cao hứng, mà là bụng hồ nghi. Lấy hiểu biết của đối với Hoài Tố, thế là người tuyệt tình như thế được, nhất là lúc trước Hoài Tố lại vì Công Tôn Nhược Từ từng làm nhiều chuyện kinh thiên động địa như vậy.

Thế là thầm hạ lệnh! Theo dõi Công Tôn Nhược Từ, nhìn nàng thực ly khai khỏi kinh thành, trở về.

ngày này, Hoài Tố cùng Tô Dĩnh Quân dựa theo nghi thức tặng lễ đính hôn, đồng thời tiến cung tạ ơn thánh ân.

Kiên Bạch triệu kiến hai người ở Dưỡng Sinh cung, bên cạnh còn có hoàng hậu cùng với Tuyên Hóa công chúa.

Kiên Bạch nhìn biểu tình thờ ơ lạnh nhạt của Hoài Tố! Nhìn ra quá nhiều cảm xúc, Tô Dĩnh Quân vẫn là bộ dáng e thẹn ngớt, mà hoàng hậu cùng Tô gia cũng có quan hệ thân thích, cho nên đối với Tô Dĩnh Quân phá lệ thích, hỏi han ân cần ngừng.

Ngược lại công chúa Tuyên Hóa, từ đầu tới giờ đều rất lạnh lùng, thủy chung được lời, liền ngay cả ánh mắt nhìn Hoài Tố cũng đầy chán ghét.

Kiên Bạch đối với Tuyên Hóa công chúa: “Thất muội, bát đệ sắp tới thành thân, muội thế nào lại kính chén?”

Ngữ khí của nàng rất là cổ quái, “Hạnh phúc ngày sau của lão Bát cũng cần ta đây kính ly. bây giờ là quý nhân, ta sợ ta gánh nổi trách nhiệm mời rượu trọng yếu như vậy.”

Kiên Bạch nghe thấy thế liền nhăn mi lại, “Thất muội, muội hôm nay chuyện quá đáng. Chẳng lẽ việc thành thân, người có cái gì bất mãn sao?”

Tuyên Hóa công chúa nhin nửa ngày, bị hỏi như thế rốt cuộc cơn giận liền bộc phát ra, đứng dậy mấy bước tới trước mặt Hoài Tố, tay chỉ vào mũi, chất vấn: “Ta hỏi ngươi, Nhược Từ đối với ngươi có điểm gì tốt? Ngươi muốn kết hôn vương phi đành, còn nhiều như vậy làm nàng thương tâm! Nàng tại lễ loì mình, nếu đường có việc gì ngoài ý muốn, ngươi sợ lương tâm mình cắn rứt sao?”

Hoài Tố lạnh nhạt nhìn tỷ tỷ lòng đầy căm phẫn “Ta lời lòng mà thôi, nàng lòng dạ chật hẹp, thể dung người, ta còn thành thân nàng cứ như vậy làm ầm ĩ, nếu ta cưới Dĩnh Quân, nàng chẳng phải là muốn nháo lật trời? Ta cũng đối với nàng vô tình vô nghĩa, nếu là nàng chịu ngoan ngoãn trở về, trong phủ của ta vẫn có chỗ dành cho nàng ấy.”

“Ngươi phải biết tính cách Nhược Từ mạnh mẽ, nàng còn chưa có thành thân, đem thân thể đều dành cho ngươi, nàng muốn chẳng lẽ chỉ là ‘nhoi’ thôi sao?”

Thấy nàng tức giận đến nhấc tay muốn đánh Hoài Tố, Kiên Bạch vội vã quát bảo ngưng lại, “Thất muội, ở trước mặt trẫm đừng quá càn rỡ! Nam nhân ba vợ bốn nàng hầu vốn là bình thường, nếu Công Tôn Nhược Từ là đồ phụ, vẫn là sớm ly khai đó mới là việc tốt!”

Tuyên Hóa công chúa vừa vội vừa giận, khóe mắt bật ra ra nước mắt, vừa thút tha thút thít vừa vẩy tay áo mà .

Kiên Bạch thấy vẻ mặt Tô Dĩnh Quân xấu hổ, liền đối với Hoài Tố: “Hay là đệ đưa Dĩnh Quân hồi phủ trước.”

Hai người liền đứng dậy, Hoài Tố vô cùng thân thiết đỡ phía sau lưng Tô Dĩnh Quân, thời điểm xoay người, Kiên Bạch bỗng nhiên ngăn người, gọi lại!

“Chờ chút, Hoài Tố, đem tay ngươi đưa qua đây cho trẫm nhìn.”

Hoài Tố cười: “Tay của ta bệ hạ có cái gì để nhìn?”

“Qua đây!” lên giọng.

Hoài Tố đành phải nghe lời, đưa mu bàn tay qua, Kiên Bạch thoáng cái cầm lấy tay của , theo dõi móng tay ! Nguyên bản là hồng hào, tại liền biến thành màu trắng bạch.

“Đây là có chuyện gì?” Kiên Bạch nhíu mày hỏi, lập tức phân phó, “Mau tuyên thái y qua đây!”

“Điểm này chỉ là việc đáng ?” Hoài Tố lơ đãng đáp.

Thái y rất nhanh chạy tới, xem mạch cho tới nửa ngày nhưng tựa hồ lại bắt được trọng điểm, chỉ là hỏi: “Vương gia gần đây thân thể có cái gì khó chịu sao?”

“Khó chịu?” nghĩ nghĩ, “Chính là lúc ăn cơm khẩu vị kém chút, lượng cơm ăn hơn chút, chỉ như vậy mà thôi.”

Thấy vẻ mặt thái y muốn lại thôi, Kiên Bạch liền triệu Hoài Tố cùng Tô Dĩnh Quân trước, lưu lại thái y, hỏi kỹ Hoài Tố rốt cuộc có cái gì bệnh.

Thái y khó xử : “bệnh Vương gia rất hiếm thấy, như là trong cơ thể có rất nhiều cổ nghịch lưu bắt đầu khởi động. Vì thần xem bệnh hơn ba mươi năm, sách thuốc đọc nhiều, tựa hồ chỉ có loại bệnh tạo thành loại tình huống này, loại bệnh này gọi ‘Thương tâm tuyệt’ . Người bị loại bệnh này, lập tức phát tác, thể nhưng toàn thân dần dần cứng ngắc, cho đến khi thể nhúc nhích, cuối cùng hô hấp vô lực, hít thở thông mà chết.”

Kiên Bạch kinh hãi, “Trẫm chưa từng nghe trong hoàng thất có người bị qua loại bệnh này! Kia, rốt cuộc biện pháp trị liệu như thế nào?”

Thái y phủ phục mặt đất, “Bệ hạ, vi thần vô năng, cho tới nay vẫn chưa nghe loại bệnh này có bất kỳ biện pháp trị tận gốc nào đây là... Bệnh nan y.”

Cái này, Kiên Bạch đứng lặng ở tại chỗ.

Bệnh tình của Hoài Tố phát tác rất nhanh chóng, ba hôm sau, thể nhận ra phương hướng ràng, lại qua bảy ngày nữa, liền ra khỏi phủ cũng thể, thể là hôn giữa và Tô Dĩnh Quân tạm thời bị gác lại. Kiên Bạch mấy lần phái thái y tới cửa hỏi chẩn, thể nhưng hồi báo lại lần so với lần càng làm cho người ta thở dài hơn. Người người đều than thở vị bát hoàng tử này, cả đời gặp ghênh, kết cục lại thể lương như thế.

Hôm nay, Kiên Bạch cải trang đích thân tự mình nhìn Hoài Tố, thấy cả người gầy vòng, tinh thần ủ rũ nằm ở giường, hơi thở khó khăn, liền ngay cả ánh mắt cũng mất trong suốt trong suốt trong dĩ vãng.

Kiên Bạch khỏi nước mắt chảy ròng, cầm chặt tay , “Người an tâm dưỡng bệnh, có cần cái gì đều phải với tam ca.”

Có lẽ bởi vì do gầy nhiều, nên cặp mắt Hoài Tố có vẻ càng lớn, nhìn chăm chăm vào Kiên Bạch, nhàng : “Tam ca, có câu ta nghĩ hỏi người, thỉnh tam ca thấy ta sắp chết mà với ta lời .”

“Ai, cái gì ‘Sắp chết’, điểm xấu như vậy nên ra, tam ca nghe xong đau lòng. Người có lời gì, cứ việc hỏi.”

yếu ớt mở miệng, “Lúc trước...vò rượu làm cho ta trúng độc kia, rốt cuộc là ai hạ độc?”

Kiên Bạch chấn động, “Người làm sao lại hỏi như vậy? Đương nhiên là lão Lục, người phải biết sao?”

Hoài Tố tự tiểu phi tiểu nhìn , “Thế nhưng, trước khi ta giết tứ ca , , kia độc là tam ca hạ. Tam ca, có ?”

Biểu tình của Kiên Bạch đột nhiên cứng ngắc như thạch, hơi nhếch môi, lát gì.

Mỗi lần Kiên Bạch bày ra vẻ mặt như lúc này, Hoài Tố liền biết đáp án. Thế là nhàng thở dài.

“Tam ca, người cả đời dùng hết tâm cơ, thế nhưng... Tâm cơ có thể cho longười đời vinh hoa sao?”

Kiên Bạch trầm mặc lúc lâu, mới mở miệng.

” kiện kia qua quá lâu, nên nhắc lại, làm hồng cảm tình xưa nay giữa huynh đệ chúng ta, tại tam ca chỉ muốn cùng người cùng nhau bảo vệ tốt giang sơn này.”

“Đáng tiếc, ta là hữu tâm vô lực .” Hoài Tố than thở, lại : “Ta còn có hai tâm nguyện chưa làm xong, thỉnh cầu tam ca nể tình huynh đệ đáp ứng ta.”

“Người .”

“Thứ nhất, nếu ta bất hạnh chết, ngàn vạn lần đừng cho Tô Đình Quân vì ta mà thủ tiết đền thờ, nàng còn chưa có gả cho ta, phải là người hoàng gia chúng ta, nên làm lẽ thanh xuân cả đời nàng.”

“Hảo, trăm đáp ứng người, nếu có ngày như vậy, trăm vì nàng chọn mối hôn khác.”

“Thứ hai, nếu là ta chết, xin cần lại làm khó Nhược Từ, người mà tam ca phải theo dõi giám thị nàng, huynh liền thôi.”

Hoài Tố, lại lần nữa bắn trúng tâm Kiên Bạch, làm cho lại xấu hổ cùng tức giận lần nữa, sau đó qua loa đáp lại, “Hảo, trăm tuyệt đối làm khó xử nàng.”

“Đa tạ tam ca.” Hoài Tố nhàn nhảm mắt, như là còn có điều gì muốn cùng tiếp.

Kiên Bạch lại nghỉ ở bên giường trong chốc lát, mới giọng ly khai.

Lúc xuất môn, liền gọi quản gia vương đến, phân phó : “Nhất định phải tận tâm hầu hạ vương gia cho tốt, có bất cứ tin tức gì, lập tức phải người vào trong cung bẩm báo cho trăm.”

Hoài Tố biết Kiên Bạch, lúc này trong lòng lạnh lạnh, cảm giác cả đời này của nàng phẳng phất như thực tới điểm cuối. Ngày Nhược Từ ly khai chính mình, đem tính mạng của nàng hơn phân nửa, mấy ngày này còn sống tựa như chết, chỉ là vì tránh cho làm cho Kiên Bạch choãi nghi, mới mỗi ngày đều cố gắng sống tiếp, che giấu nội tâm chính mình.

Hôm nay, chính thức ngã vài cùng tam ca, cũng rất cuộc làm sáng tỏ hoang mang ở đáy lòng. Nếu lúc này ông trời thực muốn dẫn, cũng chỉ có thể chấp nhận thôi?

, há có thể có lo lắng? Nhược Từ nàng tại ở nơi nào? Có khỏe? Hẳn là trở lại Ly Sầu cốc thôi? Lấy tính cách của nàng, có lẽ tức giận khoảng mấy ngày, thế nhưng nhất định kiên cường trở lại rất nhanh, Nếu sau này có nghe tấy tin tức chết rất có thể còn nghiêng răng nghiêng lợi chửi bới mấy câu. Ha, ở cõi nếu có thể nghe được tiếng mắng chửi của nàng, cũng là chuyện thú vị nhất, đến mức bị độc ép điên.

Cửa phòng vang lên hắt xì cái, có người tới, nghera được, rất, là mỗi buổi trưa người đưa cơm đến cho, là thị nữ?

có mở mắt ra, chỉ là giọng:

“Đồ vật đặt lên bàn, ta tại muốn ăn.”

Thế nhưng, trong phòng có bất kỳ tiếng vang nào. hiểu mở mắt ra, lúc này mới phát bên ngoài sắc trời tối, trong phòng mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng nho ngo. Mấy ngày nay tận lực cấm thực, chỉ khiến cho dung nhan gầy gò, liền thị lực đều trở nên mơ hồ.

“Người có thể.” nhìn bóng người kia, trong lòng bỗng nhiên bình bình đập loạn, có loại cảm giác kỳ quái xảy ra, làm cho muốn nhìn mặt của đối phương.

Người nọ tựa như nhìn thấu tâm tư của, lùi mà tiến tới, từng bước tới trước giường, đột nhiên mở song chướng, thoáng cái gục ở người, hung hăng cắn cánh môi của.

cổ nhiệt lưu đột nhiên chạy ào ào vào trong lòng Hoài Tố, làm cho gần như tử vong, thân thể hưng phấn, nhưng cũng ngạc nhiên vạn phần.

Sao có thể? Loại cảm giác này, cùng hành vi to gan này, chỉ có thể thuộc về Nhược Từ. Nhưng nàng lúc này phải là nên ở Ly Sầu cốc xa vạn dặm sao, hoặc là ở trong các ngõ ngách ngoài kinh thành?

“Nhược ... Từ?” chân chừ, khiếp sợ, lo sợ bất an lại lo nghĩ vạn phần đọc lên tên này, ngón tay thể chờ đợi được lực lợi thân thể này.

Đúng vậy, mỗi tác, mỗi phân, đều quen thuộc đối với, là thuộc về Công Tôn Nhược Từ.

“Ta rồi, ta chết cũng buông tay.” thanh thút thít vang ngay bên tai, vẫn như cũ kiên định như vậy, bướng bỉnh như vậy, dửng dưng như thế.

” đáng chết, người rót cuộc ăn phải cái gì? Dem mình lặn qua lặn lại thành cái bộ dáng người ra người như thế này?” Nàng buông đôi môi bị chính mình cắn cho đến sưng đỏ ra, ngón tay vói vào trong quần áo của , vuốt ve thân thể gầy gò của , liền ngay cả xương sườn cũng có thể rành mò lấy.

Hoài Tố giãy giụa muốn làm cho nàng buông tay, thế nhưng tại khí lực của trái lại bằng nàng, đành phải hạ giọng : “Nhược Từ, mau ly khai ở đây , bệ hạ mới vừa , nếu là bị nhìn thấy người trở về, có lẽ tính mạng của nàng khó có thể bảo toàn.”

“Người chính là sợ ta mất mạng, mới nhấn tâm như vậy đuổi ta ?” Nàng nghiêng rằng nghiêng lợi : “Người nghĩ rằng ta cả đời khỏi đây sao? Người tên khốn này! Ta ra ngoài mười dặm liền suy nghĩ cẩn thận , người chính là muốn kết hôn với Tô Dĩnh Quân, cũng có khả năng nhanh như vậy liền thay lòng đổi dạ. Người nếu là người như vậy, từ lúc gặp được ta trước tiên, phải nên có đồng lớn tiểu thiếp.mới đúng.”

Nàng dùng sức cởi y phục của , Hoài Tố kinh ngạc hỏi: “Nàng làm cái gì?”

“Cho người thả bỏ dương.” Nàng dùng giọng điệu cổ quái , bắt đầu xoa chỗ mẫn cảm của , thẳng đến khi đưa dục vọng nam tính của ra, lại chủ động giúp tiến vào thân thể của mình, làm cho kích tình chấn động đánh vào hai thân thể cùng trong thâm tâm của họ.

Hoài Tố cảm giác mình như là ở đám mây, trong lòng chính là nữ tử mà tâm tâm niệm niệm, sinh mệnh trong nháy mắt trở nên xán lạn nở rộ. vô pháp chống đối khát vọng, chỉ có thể hao hết khí lực của mình ôm lấy nàng. đêm này, cho là mình chết tại.

May là bàn có thức ăn Công Tôn Nhược Từ đặt nên đó, ở thời điểm hai người mệt đến lúc còn khí lực, nàng mới cho uống vài ngụm trà, sau đó lại ép buộc ăn mấy khối điểm tâm, lúc này mới lần nữa ra

“Người có phải hay uống mấy loại thuốc ta để lại kia? Người ăn loại nào?”

“Lục... bình. Ta nhớ nàng từng qua, loại thuốc kia cho người sống bằng chết.” Câu trả lời của cơ hồ là mong manh khó . Vốn mấy ngày này thân thể cũng mệt mỏi tới cực điểm, lại bị nàng lặn qua lặn lại phen như vậy, giờ điểm khí lực cũng có. Nàng là làm cho “Thải bỏ dương”, lại hoài nghi nàng có phải hay biến thành nữ quỷ hoặc tinh, lợi dụng để “Thải dương bỏ ”

Công Tôn Nhược Từ hơi trầm ngâm “Hảo, thuốc kia cũng phải là khó giải, ta buổi tối có thể cho người điều phối ra giải dược đến.”

” Hoài Tố kiên quyết cự tuyệt.“Nếu như nàng làm như vậy, ta làm tất cả liền biến thành kiếm củi ba năm thiêu giờ.”

Nàng hỏn hển hỏi: “Mục đích của người chính là làm cho mình tử, phải ?”

“Uh.” nhàn nhạt . Trông thái độ đối mặt tử vong điềm nhiên như vậy, càng làm cho nàng giận kềm được, nàng nắm chặt bờ vai của , liều mình lay động, “Ta cho người biết, có ta ở đây, người liền mơ tưởng tử! Nếu như tam ca của người đồng ý chúng ta cùng chỗ, chúng ta có thể chạy trốn.”

“Trốn? Nơi này là Tây Nhạc, là hoàng đế, chúng ta trốn tới chỗ nào mới có thể khỏi lòng bàn tay của đây? Huống chi, ta muốn đem nguy hiểm mang tới cho nàng.”

Nàng cấp giận rống to hơn, “Ta thực là mắt bị mù, thế nào nhìn ra người là cái loại nam nhân nhu nhược như vậy...”

“Xuyt...” ngón tay Hoài Tố đặt ở môi nàng, “Ở chỗ này của ta chuyện phải giọng chút, trước đây tam ca cho người mai phục ở đây.”

Công Tôn Nhược Từ ngăn người, “Giám thị người?”

“Là, bắt quá từ hôm nay trở , những người đó đều rút rồi , ta nghĩ, có lẽ tam ca nhận định ta có uy hiếp, mà nàng, cũng trở lại”

Hoài Tố làm cho nàng yên lặng trong chốc lát, sau đó thăm dò hỏi: “Người... Có phải hay có tính toán khác? Người thực chuẩn bị chờ chết ?”

“Độc dược của nàng ta biết độc tính thế nào, chỉ có thể liệu mình đánh cuộc keo, nếu như là mua độc dược bên ngoài, thái y nhất định có thể tra cho ra đến.” Hoài Tố dài , “Ta cùng nhị ca thông đồng rồi, mấy ngày nữa, lợi dụng cơ hội tới thăm ta, tuyên bố ta chết, sau đó đem ta bí mật tống xuất ra kinh thành. Bên này, mặt khác tìm người thay thế thi thể của ta, đây là sở trường của . Mà ta đây trung nghĩa vương gia, có thể thần biết quỷ hay biến mất ở nhân gian .”

Nghe xong, Công Tôn Nhược Từ vẫn là hiểu, “nhị ca? Cái kia đầu cỏ, người tại sao có thể tin được ? tại sao muốn giúp người?”

“Nhị ca biết năng lực của mình ngồi được ngôi vị của hoàng đế, chỉ nghĩ làm trung thần đệ nhất đương triều. Thế nhưng có ta ở đây, vĩnh viễn cũng thể có thực lực mà muốn. Nếu là giúp ta giả chết, trong triều tam ca duy nhất chỉ có thể tin cậy , cũng chỉ có người , vì thế nhị ca rất sung sướng nên đáp ứng giúp ta. Chỉ là... Chuyện này thể cho thất tỷ, nàng tại sợ rằng còn tức giận ta đối với nàng bội tình bạc nghĩa.”

Nàng cũng thở dài hơi, nhưng vẫn hề chấp nhận “Người nếu sắp xếp xong xuôi, vì sao cho ta biết trước?”

“Nàng quá thuần thiện, như vậy chuyện phức tạp ta thiết lập đến, tam ca tất nhiên từ nàng tìm ra kẽ hở, khi nàng lộ ra kẽ hở, ta và nàng đều khỏi đây được. Huống chi, tam ca vẫn muốn diệt trừ nàng, vĩnh viễn muốn diệt trừ hậu họa bên cạnh , ta thể bảo đảm, rốt cuộc lúc nào động tới nàng. Nhược Từ, hận ta nàng rất thống khổ ?”

Ngón tay của nàng chạm đến môi của nàng, nàng có hường ứng vấn đề này, mà là lại lần nữa sâu ôm lấy . Lần này, bọn họ hôn càng sâu, càng khó khăn chia lìa. Nụ hôn, cũng tất cả. , là loại thống khổ, hận, cũng là loại thống khổ.

Nhưng nếu có , làm sao có hận? Cũng may tại hiểu lầm được giải trừ, tất cả oán hận cũng có thể hóa giải vô hình.

Ba ngày sau, thứ nhất làm cho người ta thương cảm chính là tin tức vương phủ truyền ra ——

Trung nghĩa vương gia Hoài Tố, vì bệnh mà qua đời, dùng mãnh vương gia Tông Minh, tự mình tống Hoài Tố đoạn đường cuối cùng.

Tin tức được báo vào trong cung, nghe hoàng đế rơi lệ ngót, liên tục ba ngày có lâm triều, cũng hạ chỉ truy phong Hoài Tố là trung nghĩa thân vương, thái tử thiếu phó, cả nước ai cũng phải treo tang trắng, lấy làm thương nhớ.

Mà linh cữu của Hoài Tố , bị sắp đặt ở vị trí quan trọng ở nghĩa trang hoàng tộc Tây Nhạc, theo sát Kiên Bạch vì mình chuẩn bị lăng mộ.

Tây Nhạc hoàng thành, đều tán dương Hoài Tố bình dị gần gũi, giản dị trung thành mỹ đức, truyền lưu và Kiên Bạch hoạn nạn đến chết, sinh tử tương trợ tay chân tình thâm...

15. Chương 15: Kết Thúc

Ba tháng sau ——

Cách hoàng thành Tây Nhạc mấy trăm dặm, bên trong Ly sâu cốc, có hồ nước xanh như ngọc bích, dập dờn hơi nước, từ trước tới giờ hồ nước này đều là vô danh, bây giờ lại bị đặt tên là “Đệ nhị thể ”

Lúc này Công Tôn Nhược Từ ngồi ở ven hồ, đôi bàn chân bạch ngọc bàn chân ở trong nước tinh nghịch đập vẩy, làm cho hồ nước yên lặng hồ nước nổi lên trận rung động.

Nàng thuận tay ở ven hồ vật bụi cỏ , xoay người về phía sau, ở bên mũi của Hoài Tố ngoáy vài cái, khiến cho hắt xì cái, sau đó ngồi dậy, đem bàn tay bưng bình của nàng phen nắm ở trong tay mình.

“Đừng làm rộn.” sừng mặt , bộ dáng này lại làm cho nàng càng thêm cười ra tiếng.

“Nàng hôm nay thoát nhìn hình như đặc biệt hài lòng?” híp mắt nhìn nàng. Nàng vui vẻ ngày, thế nhưng rất cuộc vì cái gì mà vui vẻ, lại biết.

Công Tôn Nhược Từ vuốt ve bụng của mình, cười hỏi: “Ta... Chỉ là cười chàng đặt tên này là khó nghe, ‘Đệ nhị thế’ ! Ngày đây là tên để đặt sao? Ngày sau nếu để cho chàng đặt tên đứa , cũng cổ quái như vậy?”

Hoài Tố phen ôm nàng vào lòng, hừ : “Nàng chừng nào có thể sinh ra nhi tử còn biết đâu, đến lúc đó lại phiền não phen.”

Công Tôn Nhược Từ tựa ở trước ngực của , nhìn thanh sơn lục thủy trước mắt, bàn tay thủy chung có lý khai bụng của mình. Ở nơi đó, có bí mật mà Hoài Tố còn biết a, nàng tại cho , bởi vì nàng muốn nhìn thấy bộ dáng kinh hỉ, mà thời cơ nhất định phải chọn cho tốt.

“Tại sao lại muốn đặt là đệ nhị thế, nàng thực biết sao?” Thanh Hoài Tố bỗng nhiên biến thành ôn nhu , ở đỉnh đầu của nàng dụi vài phen, làm da đầu nàng ngứa lên, thế đem thân thể buộc chặt lại mấy phần, khoe môi che được nụ cười phong tình quyến rũ.

Sao có thể biết đây? Đêm đầu tiên bọn họ từ kinh thành trốn đến nơi đây, là ở hồ nước này mà vượt qua, đêm hôm đó, ánh trăng sáng rọi, non sông tươi đẹp, hai người bái thiên địa, tuyên thệ ước, vào “Động phòng”

Hồ nước này đối với bọn họ, nhất là đối Hoài Tố mà , là thời điểm sinh mạng hai người được hồi sinh lần nữa.

“Chàng xem, hoàng đế tin tưởng chàng chết sao? Vạn nhất nhị ca này của chàng ngày nào đó lỡ miệng làm sao bây giờ?” Công Tôn Nhược Từ trong lòng vẫn có chút lo lắng.

vỗ về mái tóc của nàng, “Lấy khôn khéo của tam ca, nếu muốn nhìn ra kẻ hở, kỳ thực sớm nhìn ra. Có lẽ sớm nhìn ra ta giả chết; có lẽ, hối hận lúc trước đối với ta làm ra tất cả loại chuyện ấy; có lẽ, lấy tự do của ta như việc cuối cùng có thể làm cho ta vì tình nghĩa huynh. Ta tin, cùng chúng ta dây dưa. Quốc gia này còn có rất nhiều chính cần giải quyết, hai chúng ta ở trước mặt , sớm là vật bé , đáng kể.”

Nàng hừ tiếng, “Có lẽ có lẽ! Trong lòng chàng luôn luôn đem nghĩ đến thiện lương như vậy, ta cũng vô tư được như chàng, Ly Sầu cốc này trong phạm vi trăm dặm, ta đều bày ra xà trận, nếu người nào dám tới tìm chàng gây phiền toái, ta làm cho chết rất khó coi!”

” như vậy, ngày sau ta còn cần nhờ nương tử bảo vệ?” Hoài Tố cười, khẽ hôn cái trán của nàng chút, lại chợt nhớ tới chuyện, “Lúc trước nàng rất cuộc là tại sao cùng thất tỷ quen biết ? Nơi này Ly Sầu cốc có nhiều xà như vậy, tỉ ấy từ trước đến nay đều sợ những thứ đó.”

Nàng cười : “Chành biết sao, tỉ ấy vì để cho phò mã cùng tỉ làm nhiều chuyện phòng the mau sắp diên rồi sao? Năm kia nàng nhân dịp bởi hoàng thái hậu ra ngoài thượng hương liền đến chỗ thầy y tìm hỏi thuốc, vừa lúc ta cũng ở bên ngoài hái thuốc, liền ngẫu nhiên gặp. Chúng ta nữ nhân a, vì đàn ông các chàng, có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào. Chàng có biết hay đêm hôm đó ta lên về vương phủ có bao nhiêu khó khăn? Còn phải mượn cái thang của đại thẩm nhà bên cạnh, mới tiến vào vương phủ của chàng được, còn bị ngã từ tường xuống, thiếu chút nữa ngã đến nổi gãy cả xương cột sống.”

Hoài Tố vừa thương, vừa buồn cười : “Khó trách nàng lúc đó vừa thấy mặt ta cần ngụm.”

“Ta chỉ muốn cần chàng ngụm, còn muốn cả đời đều chặt chẽ cần chàng!” Công Tôn Nhược Từ trở mình, ở mặt cần ngụm!.

Gió thổi qua mặt hồ, hồ nước lại nổi lên trận rung động, ven hồ người như ngọc, chiếu vào trong nước ngọc ảnh thành đôi.

Đệ nhị thế, là tân sinh bắt đầu, cũng là thời điểm mộng tưởng trở thành .

HOÀN TOÀN VẮN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-mi-bat-hoang-tu>